

2014-es Tábor: A Szentmise: BEAVATÁS AZ ÉLETBE: „Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.” (Jn 10,10)

1.téma: Misztérium kapujában (katekumenek és megtérők miséje) – HALLGATNI

Írta: Az Úr 2014. évében Farkas László atya (a dőlt betűvel jelzett részek kivételével, melyek szemelvények és idézetek a jelölt forrásokból)

Táborunk szimbóluma egy titkos őskeresztény jel, a hal. Ezt az üldözések idején a keresztényeknek egymás előtt elég volt csak a porba rajzolni és máris felismerték egymást. A hal szó görögül ICHTÜSZ egy őskeresztény hitvallás mozaikszava, melynek minden betűje egy szót jelent: **ΙΧΘΥΣ** („**ICTHYS**”, **Ichthüs**) = **Ἰησοῦς Χριστός, Θεοῦ Υἱός, Σωτὴρ** = „**Jézus Krisztosz Theú Hűjász Szótér**” = **Jézus Krisztus az Isten fia, a megváltó.**

Az üldözések korában szigorú titoktartási fegyelem (*disciplina arcani*) volt az őskeresztényeknél. A keresztények kívülállónak nem beszélhettek a szentségeikről. A katakombák képei csak jelképesen ábrázolták az Eucharisziát: hal, kenyér, bárány, tejesköcsög, stb. Legnagyobb számmal a hal ábrázolásai tűnnek fel.

Az egész János evangélium már az üldözések és a titoktartási fegyelem idején, az első század végén íródott. A Jánosi mű beleértve a Jelenések könyvét egy olyan titkos, szimbolikus könyv, mely egy titkos beavatás az ÉLETBE. Valójában egy rejtett szentségi katekézis („hitmélyítő tanítás”). A János Evangélium a legeucharisztikusabb Evangélium, szinte mindig tartalmaz szimbolikus áthallásokat az Eucharisziára, mint az Egyház életének forrására.

Az összes jócselekedetünk együtt nem olyan értékes, mint egy szentmiseáldozat, mert azok az ember művei, a Szentmise pedig az Isten műve. Még a vértanúhalál sem vethető össze a szentmisével, mert abban egy ember áldozta fel magát Istenért, míg a mise, az Isten önfeláldozó szeretetének a megjelenítése. (Emlékkönyv, Varga László 58 – 59.) Szerintünk a szentségek ünneplésének hasznosnak, meggyőzőnek, sőt nyereségnek kell lennie. Amikor nincsenek annyian, akkor nem hasznos. De Jézus az Eucharisziát nem Coca-Colával, hamburgerrel és tűzijátékkal ünnepelte. (VL) A Szentmise nem kell, hogy szórakoztató legyen, hogy mindent értsünk belőle, de még az sem, hogy jól érezzük magunkat rajta. Egy szépen megszervezett imaalkalmat lehet, hogy élvezetesebbnek tartunk, vagy egy akolitus igeliturgiája megkapóbb és átéltebb lehet, mint egy enervált pap Szentmiséje. Mégis a II. Vatikáni Zsinat szerint „hatékonyságát nem is éri el az Egyháznak semmi más cselekedete, sem rangban, sem mértékben” (SC 7), mert a liturgia Krisztusnak, a Főnek és a vele egyesült testének az egész Egyháznak az imádsága. Jézus nem népszórakoztatást végez a Szentmise áldozatban, nem szép szavakat mond csupán, hanem belehal ebbe az imádságba, egész testével imádkozik a kereszten és vajúdva újjáteremt bennünket. Ennek az imádságnak a hatékonysága nem a mi attrakciónkon vagy ügyességünkön múlik és nem is az átélt érzelmek nagyságától függ, hanem ingyenes kegyelem, mely végtelen értékű és annyit meríthetünk belőle, amennyi hit és szeretet van bennünk. A szentmisében kapott kegyelem hatékonyságát nem az emelkedett szív, az égre emelt tekintetek vagy kezek jelentik, hanem, hogy mi történik velünk és bennünk a két Szentmise között otthonainkban. Mekkora hatással van véleményünkre, vágyainkra, terveinkre, pénztárcánkra és szokásainkra. Hoz-e bármiféle változást? /VL 32-33/

FOGALOMTISZTÁZÁS: Eukarisztia - A Didakhé (II. század) már az Eukarisztia szót alkalmazta a Szentmisére a kenyértörés és úrvacsora helyett. Eucharisziának vagy más néven Oltáriszentségnek nevezzük a Szent Testet és a Szent Vért, különösen az imádó tiszteletre és misén kívüli áldoztatásra megőrzött Szentostyát. A középkorban az átváltoztatás pillanata erős izgalmat váltott ki. A pap felemelte az ostyát, s az emberek felkiáltottak, hogy látják Istent, és kérték a papot, hogy hosszabban tartsa fenn az ostyát. A Szentostya maga is kinyilatkoztatás Istenről, láthatóvá teszi Istent, aki nem más, mint Szeretet. A Szeretet pedig kiszolgáltatja magát, nem uralkodni és lenyűgözni akar, hanem szolgálni. A Szeretet önmagával akarja táplálni azt, akit szeret.

A szeretet legendája (ismeretlen brazil szerző): „A Szeretet egy olyan házban lakott, aminek alapjait a csillagok tartották és díszte a nap volt. Egy nap a Szeretet egy szebb otthont gondolt ki. Milyen különös gondolat ez a Szeretettől! Megalkotta a Földet, és a Földön, íme, húst formált, a húsból életet lehel, és az életbe saját hasonlatosságának képét nyomta. És így hívta: ember. És az ember belsejében, a szívében, a Szeretet megépítette házát: kicsit, de repesőt, nyugtalan, elégedetlen, akár maga a Szeretet. És a Szeretet elment, hogy az ember szívében lakjon, és teljesen belefért, mert az ember szíve e feladat betöltésére lett teremtvé. De egy nap az ember irigy lett a Szeretetre: birtokolni akarta a Szeretet házát, az egészet magának akarta, magának akarta a Szeretet boldogságát, mintha a Szeretet tudna egyedül élni. És kiűzte a szívéből a Szeretetet. Az ember ekkor elkezdte megtölteni a szívét, megtöltötte a föld minden kincsével, de üres maradt. Az ember, szomorúan, arca verejtékével kereste kenyerét, de mindig éhes volt és szörnyen üres maradt a szíve. Egy nap az ember... úgy döntött megosztja a szívét a föld teremtményeivel. A Szeretet megtudta... testet öltött és Ő is lejött, hogy kapjon az ember szívéből. De az ember felismerte a Szeretetet és megölte a kereszten. És folytatta a verejtékezt, hogy megkeresse a kenyerét. A Szeretetcnek ekkor támadt egy ötlete: átváltozott kenyérré és csöndben várt. Mikor az éhes ember megette, a Szeretet visszatért az otthonába, az ember szívébe. És az ember szíve újra megtelt élettel, mert az élet a Szeretet.”

Eukarisztein – görög szó, azt jelenti hálát adni. A Szentmise a föl nem ismert dráma, amely emberségünk lényegéhez tartozik. Az emberi élet arra van teremtvé, hogy örömmel és hálaadással részesedjék Isten életében. (Radcliffe, 7.) Ez valósul meg a Szentmisén. Amely beavatás igazi emberi méltóságunkba és a nagybetűs ÉLETBE, Isten életébe. Ez a beavatás egy valódi drámán keresztül valósul meg, mely önmagunk felajánlásán át egy áldozati megtöretésen keresztül hoz teljesebb életet és (át) változást. Erre épülnek az ideai tábor előadásai.

MIÉRT JÁRJAK MISÉRE? Miért kéri Jézus, hogy olyat tegyünk, ami gyakran fárasztó, és nincs szemmel látható eredménye? („Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”) Ahogy családtagként elvárható tőlünk, hogy részt vegyünk családi eseményeken születésnapoktól temetésekig, akár mennyire is fárasztóak is, így Krisztus családjának tagjaitól, testvéreitől is természetesen elvárható, hogy részt vegyenek a keresztény összejöveteleken. Mindenki kötelességének érzi, hogy megünnepelje édesanyja születésnapját. Nem lenne értelme a keresztény lelkiség szerint élni, miközben

semmi közünk a többi keresztényhez. Olyan, mintha egyedül akarnánk futballozni. (Radcliffe, 9 - 12.) A virtuális közösségek nem léphetnek a fizikai együttlét helyébe, mint ahogy egy házasság sem alapulhat e-mailekre. Azért megyünk misére, hogy Krisztus testének ajándékát kapjuk meg, és így helyénvaló, hogy testileg is jelen legyünk. (Radcliffe,12.) Jézusnak nincs magántanítványa. A tanítvány ott van, ahol a Mestere és tanítványtársai.

Kiskorúsítjuk magunkat a szeretetben, ha állandóan olyanokkal vesszük körül magunkat, akik hozzánk hasonlóak, és minket mindenben megerősítenek. Ez egy szorongó, gyenge vagy sérült identitáshoz vezethet. Jézus azt mondja: „Ha csupán azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi különöset tesztek? Nem ezt teszik a pogányok is?” Az ember hivatása mérhetetlenül meghaladja magát az embert, isteni életre lettünk elhívva. A kiskutyám is szereti a sajátját, emberi szintre akkor nőök fel a szeretetben, ha kilépve magamból keresem és azokat is szeretni akarom, akik nem szimpatikusak, és nem feltétlenül hasonlóak hozzám. Az Eucharisztia egyik őskeresztény neve az Agapé volt, az agapé pedig feltétel nélküli szeretetet jelent, a szeretet isteni mértékét. Az Eucharisztia tehát beegyeztet bennünket emberlétünk legmélyebb dimenziójába, a feltétel nélküli isteni szeretet képességébe és képessé is tesz bennünket az agapéra. Saját erőfeszítéseim, otthoni nyüzsgésem nem tudja megadni ezt nekem. Csak felülről jövő ajándékként kaphatom.

Egyszer egy püspök bérmáláskor megkérdezett egy fiút, hogy elmegy-e minden vasárnap a templomba. Az így válaszolt: „Őn elmenne minden héten ugyanazt a filmet megnézni?” A Szentmise valóban nagy esemény, de alig érzékelhető, akár egy fa növekedése. Isten „nesztelen” munkája (Newman). A Szentmise az emberi lét alapvető drámája, olyan emberekké alakít át minket, akik hisznek, remélnek és szeretnek. Ezeket teológiai erényeknek nevezzük, mert Isten életét osztják meg velünk, általuk Isten lakik bennünk, és mi Istenben. Ez a nagy esemény általában nem jár együtt erős érzelmekkel, hanem Isten kegyelmének rejtett munkálkodása, értelve csak azoknak az életében lesz nyilvánvalóvá, akik egyre növekszenek hitben, reményben és szeretetben. Ha valaki naponta ötször zsíros hamburgerrel tömi magát, és egyszer egy héten elmegy a konditerembe, valószínűleg eredménytelen lesz a testgyakorlás. *Nem lesz hatása egy egészen más jellegű életstílusban.* Az ember bemehet egy moziba az utcáról, s lenyűgözi a történetet, amelyik néhány órán belül véget ér, és semmit nem változtat az emberen. Az Eucharisztia azonban átlényegülés, egész életünk drámája, születéstől halálig, sőt, még azon túl is. Olyanná formálja szívünket és elménket, hogy Istenben találja meg boldogságát. Homo eucharisticusról az emberré válás új útjáról kellene beszélnünk. (Radcliffe,12 - 18.)

Az evolúció utolsó szakaszában élünk. A homo sapiens, vagyis a tudatos ember krisztusi emberré kell, formálódjon. A tudatos ember ugyanis képes elpusztítani a teremtést, ha nem válik krisztusi emberré. Ennek az útja és eszköze az Eucharisztia. Marthe Robin francia misztikus írja: „Minden élet egy Szentmise, és minden lélek benne egy ostya.” A szentmisén én vagyok a pap, és Jézus az áldozat, a nap folyamán pedig Jézus a pap, és én vagyok az áldozat. /VL 7/ Két mise közt az életem úgy lehet mise, ha hálás (eucharisztikus) szívvel átengedem magam Jézus kezébe, az ő akaratának. Az ő kezében megtöretve szeretetáldozattá válok és az ő kezében átváltozik, átlényegül mindaz bennem, ami pusztán emberi és valami isteni életgazdagságot és hatékonyságot kap.

ISTEN MŰVE, NEM EMBERÉ: A liturgia Isten műve, a magasból érkezik, a „földreszállott ég. Azt képzeljük, hogy a liturgiát mi csináljuk idele. Az eget nem úgy hódítjuk meg, hogy mi ugrunk fel oda, mondta Simone Weil: az égnek kell leszállnia hozzánk! /BUX 22/ A pap nem a közösség küldötte, hanem Krisztus nevében cselekszik a közösségért, és ennek jelentése: az egybegyűlt keresztények nem tudják megszerezni maguknak Isten ajándékát, hanem el kell azt fogadniuk. Ez történik a misén: Isten cselekszik, hogy üdvözítsen minket. Ennél az óriási eseménynél valójában nincs nagyobb. Isten az eucharisztikus liturgia rituális cselekményében és szavaiban összpontosította a világ iránti üdvözítő szeretetének teljességét. (Driscoll 7. o.) A Szentmise a megváltás hatásainak aktualizálása a saját életünkre. A Szentmise megszabadulásunk (gyógyulásunk) helye. A mise a szeretetről szól. A legfőbb találkozás a szeretettel. A misén történtek miatt tudom, hogy mi adja létezésem: „szeretve vagyok, tehát vagyok”. (Driscoll 9. o.) A Szentmisében megünnepeljük, hogy szeretve vagyunk. A kenyér és a bor révén kapcsolatba jutunk valamivel, ami egyébként elérhetetlen lenne számunkra; Krisztus feltámadt és megdicsőült testével, amelyet már nem korlátoz a tér és az idő. Kapcsolatba kerülünk a tér és az idő keretein belül azzal, ami túllép a tér és az idő határain. (Driscoll 15.) A kenyeret, a bort, az emberek mozgólait járja át velejéig az, ami igazán jelentős, maga az isteni élet. (Driscoll 16.)

SENTELT VÍZ: Gyere korán a szentmisére és hangolódj rá az Úrra! Mint a sportolók, melegíts be a játék előtt. Az imádság a mi szentisme előtti „bemelegítésünk”. Ha jég hidegen jövünk, és nem vagyunk felhangolva, a Szentmise könnyen szokássá válhat. Azzal a szenteltvízzel hintjük meg magunkat, amelyet a pap megáldott megtisztulásunkra, gyógyulásunkra és a démonok elűzésére.

TEPLOM: Amikor belépünk egy templomba, hogy részt vegyünk a Szentmisén, a Golgotán állunk, de ugyanúgy a megnyílt menny kapujánál. (Corpus) Az igazi nagyságot abból lehet felismerni, hogy kicsíve teszi magát és meghajol. Amikor a templomba lépsz vagy elhaladsz az Oltáriszentség előtt, mindig hajts térdet és vedd le a sapkád!!! VII. Henrik angol király amint belépett a kápolnába, ahol az Oltáriszentséget őrizték, levette fejfödőjét, térdre ereszkedett, és áhítattal térdein haladt előre, amíg eljutott a helyig. „A katolikusnak bőven van okuk pirulni az Úr jelenléte iránti tiszteletük hiánya miatt. Lépj be egy zsinagógába; ha elkezdesz ott beszélgetni vagy nem megfelelően viselkedni, ki leszel tessékelve. Mielőtt belépnél, egy mecsetbe felszólítanak, hogy vedd le a cipődet.” (Corpus)

ÉNEK: Szent Ágoston: „Aki énekel, kétszeresen imádkozik.” Teljes szívvel énekelj Istennek, hangoddal hozzájárulva a teremtés hódolatához!!!

OLTÁRCSÓK: Az oltár szimbolizálja Krisztust, a keresztet és egyszersmind a sírját is. (vö. KEK 1182) Az oltár elsősorban nem asztal, hanem magasra emelt áldozati hely. A pap fellép az oltárhoz, és megcsókolja az oltárt, ott ahol a szentelés alkalmával elhelyezett ereklyék vannak. Krisztus teste és a szentek teste együtt alkotják az egyetlen titokzatos testet, az Egyházat. /BUX 116/ Az oltárcsóktól kezdve a pap in persona Christi, azaz Jézus személyében cselekszik, benne valóságosan Jézus van jelen. Amikor a pap leül a papi székre, akkor Jézus Krisztus képviseli. Azt akarja mondani: Jézus a vendéglátó. Szívesen látott vendégek vagyunk nála. Kiszolgál bennünket. „Gottesdienst”=„Isten szolgálata” Isten szolgál nekünk.

KERESZTIVETÉS: A keresztvetés eredetileg a tulajdon jele. Tanúságot teszünk a keresztség kötelékéről: Isten gyermekei vagyunk. Isten tulajdonai vagyunk. Jézus Krisztushoz tartozunk és vele felvételt nyertünk a háromszemélyű Isten életébe és szeretetébe. Értelmünk (fej érintése), érzelmi és ösztönvilágunk és minden tetterőnk (vállaink érintése) számára lefoglalt, neki szentelt valóság. Karunkkal felfelé mutatunk. Az Atyától száll alá a Fiú, hogy emberségünket a legalsóbb rétegéig megszentelje. A Szentlélek a kettejük közti szeretet, vállaink érintésével tetterőnket, két kezünk

erejét, egész valónkat a Szentlélek vezetésének uralma alá helyezzük. Fentről jön az igenlés és megerősítés számunkra. Ez a létjogosultság érzése át akarja járni legbenső lényünket és aztán balra és jobbra árad minden ember felé.

AZ ÚR LEGYEN VELETEK! Ennek az igenlő szeretetnek a jelenlétét közvetíti felénk a pap a liturgikus köszöntésben: Dominus vobiscum! Az Úr veletek van! Isten élénk jön, ő kezdeményez, Ő előbb szeretett minket, s meghalt értünk Jézus, amikor még bűnösök voltunk. Rögtön az elején megítéli nekünk Isten teljes jóindulatát, meg nem érdemelt, feltétel nélküli szeretetét. „Jó, hogy itt vagy. Jó, hogy létezel. Örööm lelem benned.” Továbbadom-e ezt a létjogosultság érzést? Odaülök valaki mellé vagy távolságot tartok, ezzel sok mindent ki lehet fejezni. (Tanner 30.) „És a te lelkeddel.” A nép a pap „lelkét” szólítja meg, azaz létezésének belső, legmélyebb részét, hisz pontosan itt kapta szentelését arra, hogy a nép e szent cselekményben vezesse. Valójában az emberek azt mondják: „Légy pap most értünk.” (Driscoll 33.o.)

BŰNBÁNAT: A bűnbánat mindig felemel. Végre rájövünk arra, hogy fel kell kelni és hazatérni az Atyához. A bűntudat az, ami lehúz bennünket, nem a bűnbánat. A bűntudat önmagam körül forgás: Hogy lehetek én ilyen rossz?

Még ma is emlékezetemben él egy esti elmélkedés a holland televízióban; a meditáció vezetője valami kemény, kiszáradt talajra vizet locsolt, s kijelentette: „Nézzék, a föld képtelen befogadni a vizet, s így nem csírázik ki benne a mag”. Aztán összemorzsolta kezével a földet és ismét vizet öntött rá, majd azt mondta: „Csak a megtört talaj képes a vizet befogadni, hogy kikeljen a mag, és végül gyümölcsöt hozzon.” (Henri J. M. Nouwen: *Lángoló szívvel, Sarutlan Kármelita Nővérek, Pécs, 2000; 31. old.*) A híres Zusia Haszid rabbi mondta: „Amikor az égi törvényszék előtt fogok állni, nem azt fogják kérdezni, hogy miért nem voltam Ábrahám, Jákob vagy Mózes. Azt fogják kérdezni, miért nem voltam Zusia.” A legtöbb bűn lényege, hogy valaki másnak akarunk látszani, csodálatosnak. Attól félünk, hogy ha nincs valamilyen hatásos álarcunk, akkor nem fognak szeretni. A bűn mindig egy illuzórikus önkép megalkotása, amelyet csodálni tudunk, egy igazi önkép helyét, amelyet szerethetünk. A tékozló fiúnak fel kell adnia a tékozló fiú identitást, de akkor ki lesz ő, amikor hazaérkezik? Egy bandavezér egyszer ellopott egy autót, s ekkor vette észre, hogy egy csecsemő fekszik a hátsó ülésen. Ahogy kezd megszeretni, rájön, hogy vissza kell adnia a gyermeket, és ezzel magáról kialakított hős képét is fel kell adnia a banda tagjainak teljes megrökönyödésére. Végül látjuk, hogy visszaadja a gyermeket, miközben ott várnak rá a rendőrök, hogy megöljék, vagy legalábbis letartóztassák. Meri vállalni új identitásáért, hogy még nem tudja, kivé lesz. Gyökeresen szakít a múltjával. Ennek a szándékát fejezi a Szentmise bűnbánati része. Ezzel egymáshoz is visszatérünk, ahogy a tékozló fiú visszatér családjához. Ezzel megszabadulunk magányos és dicső számkivetésünktől, attól, hogy privát drámánk hőse legyünk. Kis drámák tartanak bennünket fogva, amelyekben miénk a főszerep. Ha a hős elbukik, akkor minden elveszett. A szent hibázhat, mert csak mellékszereplő abban a történetben, amely lényegében mindig Istenről szól. (Radcliffe, 29 - 41.)

Amikor megvalljuk bűneinket, kilépünk a fénybe, és bejelentjük igényünket Isten gyermekeinek méltóságára. Egyetlen állat sem rendelkezik azzal a méltósággal, hogy sajátjának ismeri el cselekedeteit. Az oroszoknak nem undorodnak maguktól azért, mert nincs tökéletes oroszlátkülsőjük. Méltóságunk lényege méltatlanságunk elismerése. Figyeljük meg, hogy a tékozló fiú apja nem mondja fiának, hogy megbocsátok. Az ünnepi lakoma a megbocsátás. Hasonlóképpen a Szentmise a megbocsátás természetes szentsége. (Radcliffe, 43 - 44.) Megjegyzés: a Szentmisében a Gyódom a mindenható Istennek ima és a Szentáldozás által Jézustól csak a bocsánatos bűnöktől való megtisztulást kapjuk meg.

A visszatérés [mint a tékozló fiú esetén is] a szentgyónás, a megtérés szentsége által történik. A tékozló fiú esetében sem lett volna elég, hogyha küld egy mailt az apukájának, hogy mindent megbántam, küldjél lövét, mert elfogyott, és mindent folytat ugyanúgy. Nagyon jól tudja, hogy apja színe elé kell járulnia. „Fölkelek és Atyámhoz megyek.” A tékozló fiú is meggyón. Nagyon jól tudja, hogy ki kell mondania: „Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened.” Az Atyának, az Istennek a szeretete van abban, hogy engedi végigmondani bűneinket, ahogy megengedte a tékozló fiúnak is, hogy bevallja bűneit. Tudja nagyon jól, ha ezt nem mondanánk ki, belénk ragadhatna annak szorongató érzése, hogy nincsenek elrendezve a dolgok. Súlyos elfordulás és súlyos bűn esetén ezért előbb szentségi gyónást kell végeznünk. (F.L.)

Amikor mellünket verjük: „Ezek ütések. Az a cél, hogy áthatoljon belső világunk kapuján és megrázzon minket, jelezze felelősségünket, bűnünket, alázatossá tegyen és elvezessen bennünket a megtérésre és a bűnbánatra

Én már évtizedek óta nem gyóntam, nem áldoztam. Keserű fásultság páncélja megbénított. Egyszer csak megérett lelkemben az „igen”. És Isten szinte azonnal megszólalt a lelki GPS csatornán. Azt mondta: „Újratervezés”. Tudtam már, bűneimet meg kell gyónni. Rájöttem, hogy tudat alatt már régóta mennyire vágytam erre, de szégyelltem a hibáimat, mulasztásaimat. A hosszú, kínzó ürességet, bénító Isten-hiányt a katartikus, felszabadult befogadás, önátadás, tudatos vállalás váltotta fel. (Tan., 15.) Megértette velem a múltat, boldoggá tette a jelent, és vonzóvá a jövőt. Nem keseregtem már azon, hogy az életem miért itt és így alakult, miért nem máshol és másképp. Mintha minden a helyére került volna! Értelemment nyír a sok-sok csalódás, fájdalom és küzdelem is. Isten csodálatosan meggyógyította: „Hátralévő életemben boldogabb lehetsz, mint valaha voltál”. A jó élményekben dupla örömet kaptam. (Tan., 16.) A külvilág nem változott csak egészen más szemmel, más szempontok szerint néztem. Szabadidőm legszebb része egy kis csendes hálaadás, meghitt beszélgetés Istennel. Végre boldog vagyok. (Várasí Betti, in *Tanúságtételek*)

A bűnbánati szertartás a Szentmise általi gyógyítás kulcsa, mert itt történik, hogy kitárjuk magunkat az Úr megbocsátó kegyelme felé és kinyújtjuk a kezünket azért, hogy megbocsássuk magunknak és másoknak. (RD 46) Sok betegség a keserűségben, önmagunk visszautasításában és meg nem bocsátásban gyökerezik. Végy tollat és papírt és írt le azoknak a nevét, akik úgy megbántottak, hogy még mindig szükségük van a megbocsátásodra! A megbocsátás döntés, nem érzés. Azzal pedig, hogy megbocsátunk, nem azt mondjuk, hogy másoknak van igazuk és mi tévedtünk. Nem mondjuk azt, hogy nem sértődünk meg. Nem tagadjuk a másik személy felelősségét. Amikor megbocsátjuk az igazságtalanságokat, egyszerűen csak úgy döntünk, hogy engedelmeskedünk Istennek. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy mások rossz cselekedetei irányítsák magatartásunkat, tetteinket, érzelmeinket. Mi uraljuk ezeket.

„Ott álltam a kereszt alatt és felnéztem Jézusra haláltusájában. Ő rám tekintett és kérte, hogy vigyek oda a kereszthéhez mindenkit, aki valamiképpen megbántott. Kétkedve néztem rá és nem akartam megtenni. Ő azt mondta: „Hozd ide őket hozzád és bocsáss meg, ahogyan én megbocsátottam neked.” Mikor így tettem, sok embert vittem a kereszt lábához. Olyan volt, mint egy felvonulás. Egyszerre valaki azok közül, akiket oda akartam vinni, nem jött. Az Úrhoz fordultam a kereszten és a segítségét kértem. Leszállt a keresztről és kinyújtott kezekkel ment az illető felé. Ő ököllel kezdte ütni a mellét. Minél jobban ütötte, a kinyújtott karok annál jobban ölelték, míg végül elfogadta az ölelésben megmutakozó szeretetet. Akkor az Úr az egyik karjával átölelte az ő vállát és másik karjával az enyémet és a kereszthez vezetett minket. A kereszt lábánál megfogta az ő és az én kezemet és összefonta azokat sajátjával. Éreztük a bennünket átható gyógyító szeretetét. Miután megbékültünk egymással, Ő újra elfoglalta helyét a kereszten, lenézett ránk és így szólt: „Itt vagyok a kereszten, hogy megszabadítsalak titeket. Megváltottalak benneteket. Új emberek vagytok hús szívvel.” Majd az ég felé tekintett és így szólt: „Bevégeztetett.” (RD 47-48) Egy pszichiáter azt mondta, hogy betegeknek 90% -a megkönnyebbülne, ha megbocsátana! Amikor helyes beállítottsággal használjuk a gyóntatószékét, lelki, fizikai és érzelmi áldásban részesülünk. (RD 53-54) Képes voltam megbocsátani, így hát a mi Urunk meg tudott gyógyítani. Kegyelme által engedtem, hogy megszűnjön a gyógyulás akadályai. Vasárnap a szentmise első olvasmánykor éreztem, hogy a nyakam megrándul, mintha hátgerinc masszázssal gyógyító orvos tenné a helyére. Hirtelen rájöttem, hogy egyik oldalról a másikra tudom forgatni fejemet, amire már két éve képtelen voltam. (RD 56) „Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket, hogy meggyógyuljatok.” (Jak 5, 16)

URAM, IRGALMAZZ: Ezután az Úr gyengéden felmutat Atyjának, drága vérével borítva és azt mondja: "Irgalom." A vádló, a gonosz dühösen félbeszakítja és megkérdi: „Mi van ezzel és azzal és emezzel?” Az Atya figyelmen kívül hagyja a vádlót, letekint rád és lát valami tisztát, szabadot és teljeset, amelyet fia vére mosott meg. Szíve túlrad az örömtől, amikor azt mondja: „Gyere, Fiam szerelmese.” Istennek nem számít az idő. Mivel élete örök, minket már a dicsőségben szemlél, és jelenlétünk boldoggá teszi. (RD 59) Az önmagunk vagy mások elítélése, az önfejlés, hálátlanság és egyéb bűneink akadályozzák Jézus gyógyító szeretetének áramlását bennünk. Kyriével kiáltottak a győztes hadvezérnek vagy a császárnak: „Kyrie eleison!” „Hurrá, üdv néked!” Ez most a bűn és a halál diadalmas legyőzőjére vonatkozik. (Tanner: Eukarisztia – ill. 42 - 49)

IRGALMAT NYERNI = elfogadottnak lenni. Az eukarisztia célja a változás, felszabadítás és megváltás. Ez azt jelenti, hogy az eukarisztia ünneplése által valami jobb, gyógyultabb, elengedettebb, lazább lesz bennünk és ezáltal valami jobbra válik minden kapcsolatunkban, az egész teremtésben. Az átváltozás útjának egyik első szakasza a bevezető „Uram, irgalmazz”. Isten háza azt jelenti: Isten helyt ad nekünk a házában, a szívében. Helyünk van nála úgy, ahogy vagyunk, jogunk van ott lenni. Olyanok lehetünk, amilyenek éppen vagyunk, talán sérültek, zaklatottak, bátortalanok. A Kyrie alatti állás megerősíti gerincünket, amennyiben identitást közvetít felénk. Isten gyermekei vagyunk, Isten lányai és Isten fiai. Nincs feltétele: a gyermekei maradunk. Miért is olyan fontos ez az elfogadottság? Sok ember hajlamos arra, hogy önmaga egyes részeit elrejtse. Először a szülői elfogadás révén tudjuk meg, hogy testünk, érzéseink rendben vannak. Jogunk van létezni. Szabad kimutatniuk érzelmeinket és szükségleteinket. Minden, ami rajtunk és bennünk van, létjogosultsággal bír. Minden azonban, amit rajtunk és bennünk nem fogadtak el, a szégyenérzet légkörébe kerül. Az a legjobb tehát, ha jól elrejtjük. Bebeszéljük magunknak, hogy nincs joguk létezni. Hiányzik a létjogosultságuk. Isten szeretetében azonban minden élhet. Az Ő szeretete a Nap, amely jóra és gonoszra egyaránt süt. Elfogadottak vagyunk az összes érzelmünkkel, szégyenteljesen és megvetendővel együtt. Ez az elfogadottság teszi lehetővé, hogy úgy mutassuk meg magunkat, amilyenek valójában vagyunk. A valóság fáj. Csak az tud és fog is megváltozni, amitől szenvedünk. Kibújhatunk ez alól a szenvedés alól úgy, ha azt elfojtjuk vagy vádaskodunk. Ilyenkor másokat teszünk felelőssé. Hibáztathatjuk saját magunkat, vagy Istent, a körülményeket, másokat. Megkeseredéshez vezet. Bekövetkezhet a változás, ha felhagyunk a vádaskodással és felvállaljuk a felelősséget saját gondolatainkért, érzéseinkért és tetteinkért. Eltekintek a bűneimtől, a sebeimtől, mindent Jézus Krisztus elé helyezek. „Sebei szeretek számotokra gyógyulást.” (1Pt 2,24) Van valaki, aki magán viselte az emberiség összes bűnét. A Kyrie egyrészt kérés, hogy könyörüljön rajtunk, másrészt egy boldog felismerés, hogy Ő a Megváltó és meg tud gyógyítani. Amikor a császár teljes hatalmában és udvari pompájában megjelent, a nép azt kiáltotta: „Kyrie eleison!”, ugyanezt kiáltották, amikor a Napisten „Sol invictus”, felkelő Naphoz fordultak. „Kyrie eleison!” Az igazi Nap Jézus Krisztus. Ő a Szeretet, amely mindent meggyógyít. Ő a Megváltó, aki minden sötét, negatív és keserű dologtól megszabadít és a megváltoztathatatlan lehetőséggé formálja. Gyógyulást hoz, amikor feltekintünk a Feltámadottra. Ekkor tudunk bekapcsolódni a Dicsőségbe. (Tanner 30.)

DICSŐSÉG (GLÓRIA): Aki irgalmat nyert, az ujjong. A glória továbbá arra szólít fel, hogy ne álljunk meg az evilágiaknál: gondjainknál, bosszúságainknál, ügyes-bajos dolgainknál. Mint katolikusok, hajlamosak vagyunk arra, hogy imádságainkban kérés-orientáltakká váljunk, aminek az a szerencsétlen hatása, hogy mi állunk imáink középpontjában. A dicsőítésben Jézus a központ. Feladjuk azon jogunkat, hogy megértsük a nehéz körülményeket és teljes bizalommal egyszerűen az Úr elé helyezzük azokat. Így szólunk: „Semmit sem értek abból, ami életemben történik, de hiszek Szeretetedben és bízom Jóságodban.”

„A névtelen alkoholista közém tartozó egyik barátom lábát nyílt fekélyek borították el. A helyzet annyira súlyos volt, hogy csaknem elvesztette a lábát. Egy este szörnyű agóniájában térdre borult az ágy mellett és lába állapotáért hálát adva dicsérni kezdte Istent. Ezt folytatva lába folyamatosan gyógyulni kezdett. Ez 1977-ben történt. Minden nap dicsőítette Istent mindenért, a jó és nehéz dolgokért egyaránt.” (RD 68) A dicsőítés hatalmas, de kemény munka. Ne rémülj meg, ha küzdelemnek érzed!

COLLECTA: Amikor a pap azt mondja: „Könyörögjünk!” –arra hívja fel a közösséget, hogy a Szentmise nyitó imájába a Könyörgésbe kapcsolódjanak be. A rövid csönd arra való, hogy Isten elé hozzuk személyes ügyeinket. A pap kitárt karja Jézus Krisztusra utal, aki így függött a kereszten. A kitárt karokkal mintegy begyűjti a közösség imáit és szükségleteit és az Úr elé tárja azokat. Ha a hívek naponta imádkoztak, akkor annak előnyös hatásai átáramlanak a szentmisébe. Úgy jönnek, hogy valamit adnak. XII. Pius pápa mondta, hogy a liturgikus imát a magán ima élteti, és a magán imát a liturgikus ima táplálja. Kérjük a kegyelmet, hogy mindkettőben hűségesek legyünk. (RD 71)

Az ima és a hit ereje által rendelkezésünkre áll Isten végtelen hatalma. Ismerek egy asszonyt, akinek két felnőtt lánya drogfüggőségben szenvedett. Az egyik csaknem belehalt a „belövés” sebébe. Az anya éveken át mondott kitartó imái hatására mindkét lánya erkölcsös életet él ma. (RD 110)

IGELITURGIA: Az Emmauszi tanítványok nem ismerték volna fel a feltámadt Jézust a kenyértörés félreérthetetlen mozdulatáról, ha előtte nem beszélt volna hozzájuk. Az Áldozati liturgia és az Oltáriszentség is semmitmondó maradhat hit nélkül, ha nem nyílik meg a szívünk rá. A jelek csak akkor „beszélnek”, ha az értelem megvilágosult és a szív lángol. (II. János Pál pápa, *Maradj velünk, Urunk kezdetű apostoli levele az Eukarisztia évére, Szent István társulat 2004., 13. old.*). Mózes is, Máriát is megszólították. „Mózes, Mózes!” - Itt vagyok! - felelt. Az ószövetségben a hit általános válasza mindig egyetlen héber szó, „Hineni.”, „Itt vagyok”. Ádám és Jónás egyszerűen visszautasítják a Hinenit. Kockázatot vállal, aki „Itt vagyok!”-kal válaszol az Istennek. Nem lehet tudni, hogy hova vezet az Istennel való beszélgetés. (Radcliffe, 59 – 61.) Talán ezért félünk imádkozni, talán ezért „nincs időnk” imádkozni? Istent meghallani és neki igent mondani minden nehézsége ellenére a legnagyobb öröm forrása. Ezért mondja az angyal Máriának, „Örvendj!”. Csak akkor hallgatjuk az evangéliumot Isten szavaként, ha mindent, még az utolsó ítéletet is örömmel fogadjuk, amiért hálát adunk.

Jó hír, hogy csak egyetlen ítélet számít, az utolsó, Krisztus ítélete. Az emberek megítélnék minket hibáink miatt. Hála Istennek, csak egyetlen ítélet számít, az utolsó, és ezen irgalmas bírótól. (Radcliffe, 51 -55.) Remete Szent Antal templomba ment egy vasárnap. Az evangéliumban ezt hallotta: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el mindenedet!”. Ekkor úgy érezte, mintha ő miatta olvasták volna az említett részt. Mihelyt kijött a Szentmiséről, 300 szántásnyi földjét elajándékozta szomszédjainak. Ez velünk is megtörténhet. (Radcliffe, 59 -61.)

Akkor kezdünk elmélyülni Isten szavában, amikor zavarba hoz minket, amikor megváltoztat. (Radcliffe, 64 - 70.) Egy közmondás szerint „Két fülünk van és egy szánk. Használjuk tehát olyan arányban, ahogy Isten adta nekünk.” (Radcliffe, 76.) Az evangélium hallgatása a lehető legkockázatosabb tevékenység. Balgaság, hogy a hölgyek bársonykalapot viselnek a templomban; mindnyájunknak inkább bukósiskot kéne felvennünk. A rendezőknek mentőöveket és jelzőfényeket kellene kiosztaniuk. Legtöbbünk szűkös keresztény világban él, jól érezzük magunkat saját köreinkben. Isten szava megkérdőjelezi szűkkeblőségünket, szektás kísértésünket, és nyitottá tesz a szenvedők,

szegények, cigányok, a más vallásúak, a másképp gondolkodók felé. (Radcliffe, 81 – 82.) Názáretben vagyunk ahol az Ige testté lett, befogadjuk ezt az ígét és épp úgy ülve hallgatjuk, ahogy Jézust tanítványai hallatták a zsinagógában vagy a hegy lábánál. A keresztény közösségek vasárnaponként összegyűltek, az Ószövetség mellett elkezdték felolvasni az apostoloktól kapott leveleket. /BUX 118/ Később az apostoli levelek fontosabbá váltak, mint az Ószövetség, és a szentmisének ezt a részét az Epistula névvel jelölték. Az apostolok írásainak felolvasása és a zsoltárok éneklése készítik elő Krisztus megjelenését az evangéliumban. Az evangélium felolvasása után a pap megcsókolja a könyv lapját mintha az Isteni Ige ismét testet öltött volna- és a nép felkiált: Laus tibi Christe! Áldunk Téged Krisztus! Az evangéliumot állva hallgatjuk: Isten szól hozzánk, legyünk tehát készek, hogy a hit engedelmességével válaszoljunk neki. Három apró keresztet rajzolnak, először a homlokukra, hogy áthassa gondolataikat, majd az ajkukra, hogy ezt a tanítást szavukkal hirdessék és végül a mellükre, hogy szeretettel őrizték a hallott szavakat. (Hogy fejeddel megértsd, ajkaddal hirdesd, szíveddel befogadd!) Az első századokban az evangélium után következett a missa, a katekumenek elbocsájtása. Ezután a homília következik, eredetileg családi beszélgetést jelentett. Ezt ülve hallgatjuk. /BUX 120/ Az Ige áthatja minden jelenlévő szívét és elméjét, s titokzatosan a szenvedés és a dicsőség formájára kezdi alakítani őket, egyenként és közösségenként. (Driscoll 47. o.)

A liturgián való felolvasás kereszttségünk egyik nagy kiváltsága. Ha másokat hallgatunk, akkor is rácsodálkozunk arra a kegyelemre, amely képessé tesz valakit, hogy felálljon, és mintegy rajta keresztül Isten szent, életet adó ígéje hirdetessék a gyülekezetben. A szentírási szakasz felolvasásának végén a felolvasó kerekén kijelenti, hogy mi az, amit az imént hallottunk: „Ez az Isten Igéje.” Olyan ez, mint egy nagy kiáltás, trombitaszó. E kijelentést teljes ámulattal kellene meghallani. Milyen abszurd lenne magától értetődőnek tekinteni, hogy Isten szól körünkben! Amikor szívünk mélyéből felkiáltunk: „Istennek legyen hála.”, azzal kifejezzük ámulatunkat, és kimondjuk, hogy ezt nem tartjuk természetesnek. Az imént hallott ígére adott legelső válaszuk a csönd. (Driscoll 48. o.)

Néha azért hangzik idegenül Isten Szava, mert Istentől mi is a személyes kis vágyaink beteljesülését várjuk. Önmagunk körül kezdünk forogni, örömtelenül, bizonytalanságban élünk. Ugyanígy idegennek tekintjük Istent mi is, amikor a reményeink nem válnak valóra. Igaz reményre akarja átváltoztatni hamis reményeinket. /VL 45-48/ Az Emmauszi tanítványok nem bíztak abban, hogy élményük több egy jóvátehetetlen veszteség élményénél. Késedelmeselek bízni a dolgok magasabb rendű elrendezkedésében; késedelmeselek túllépni számos panaszainkon, és felfedezni új lehetőségek széles spektrumát. /VL 53-54/ Az Ige fényében mégis újraértelmezik életüket és lángolni kezd a szívük.

„A héberben a 'beszélni' szó ugyanaz, mint a 'teremteni'... Isten számára a szó: teremtés. „Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok.” (Lk 4,21) Isten országa itt és most, ma elérkezett. /VL 55-58/

A gyógyító szolgálatban tevékenykedő emberek fenntartják véleményüket, hogyha a szentírásnak egy sora megérte, és azt újra meg újra elismétled, gyökeret ver benned és gyógyulást hoz. (RD 88) Hasznos útmutatás, ha a Bibliát a konyhaasztalodra hagyod. (Az élet a konyhaasztal körül forog). Éppen úgy, ahogy a nap folyamán az ételt majszolod, tedd ugyanazt egész nap a Szentírással! (RD 90 – 91.) „Ötször olvastam el a Bibliát, naponta 15-20 fejezetet. Akkor észrevettem, hogy valami történik velem, ott belül. Többé nem gyűlöltem. Már nem vitatkoztam. Barátokat szereztem. Börtöncellámban egy éjjel láttam Jézust. Bejött, vállamra tette a kezét és ezt mondta: „Ernie Hollands, életed tisztára van mosva.” A belőle áradó szeretet és részvét olyan volt, amit akkor sem felejték el, ha száz évig élek. Szabadon ömlöttek a könnyeim, melyek összegyűltek a Krisztus megbocsátása által keltett tisztító áramlással. Abban a pillanatban megtörtént az átváltozás. A megkeményedett, megrögzött bűnöző Jézus Krisztus újszülött teremtménye lett. A régi dolgok elmúltak és minden megújult. A vallással szembeni gúnyolódásom megszűnt. Piszkos, erkölcstelen életem, átkozott szokásaim, mint-mind megtisztultak. Új ember lettem.” (RD 89) Isten szava elsősorban nem azt akarja megmondani nekünk, hogy mit tegyünk, hanem hogy kik vagyunk: Isten képmásai. Isten „nagyon jól” alkotott meg minket. A Szeretet gyermekei vagyunk. A gonosz legrosszabb cselekedete az, hogy az emberrel elfelejteti, hogy ő egy királyi gyermek. Olyan mértékben tudsz másokat szeretni, elfogadni és nekik örülni, ahogy magadat szereted, elfogadod, örülsz magadnak és boldog vagy. (Tanner 55.)

Cathalina írja tanúságtételében: elérkezett az igeliturgia. Miasszonyunk azt mondta: „*Ha figyeltek meg fog belőle maradni bennetek valami. Egész nap elmélkedjétek, gondolkodjatok el rajta. Lehet, hogy ez csupán két verssor az igéből. Ízleljétek a nap további felében, és így részekké válik. (Tan., 32.) És most, mondd el az Úrnak, hogy azért jöttél, hogy ráfigyelj, és hogy azt akarod, hogy szóljon ma a szívedhez.*”

CSEND: Válasz a hallott ígére. „Mikor a hetedik pecsétet feltörte [a Bárány], mintegy fél óráig tartó csönd lett a mennyben.” /Jel 8,1/

ZSOLTÁROZÁS: A zsoltárok szavait használjuk válaszuk kifejezésére. Azért tesszük így, mert Izrael himnuszainak könyve, és így magának Jézusnak volt az imádságos könyve, amíg e világban élt. (Driscoll 49. o.) A zsoltár szavai Jézusban teljesedtek be, amikor élete során imádkozta azokat. E szavakkal szólt Atyjához emberi testből, arról a helyről Izrael történelmében, amelyben élt. Krisztus imádságai is voltak, amikor életével megvalósította a Törvényben és a prófétákban megírt misztériumot. Amikor Krisztus haldoklik, a zsoltárok még ott vannak ajkán. Amikor feltámad, imádsága is feltámad vele, és a liturgiában az ő imádsága lesz bennünk. (Driscoll 50. o.)

Krisztus szól, amikor az első antifónát éneklik. Ahogy a gyülekezet ugyanazokat a szavakat ismétli, vele együtt éneklik énekét az Atyának. A gyülekezet ezután figyelmesen hallgatja, ahogyan Jézus az ő énekét a kántor hangjával folytatja. Krisztus kölcsönveszi a gyülekezet egy tagjának hangját és a tehetségét, saját imája hangjaként használja egyházában. Milyen rendkívüli az emberi hang misztériuma, amikor azt valaki a feltámadt Úr énekéhez kölcsönzi. (Driscoll 51. o.) Szent X. Pius: a zsoltárok tanítanak meg minket arra, hogyan kell dicsérnünk az Istent, mivel ezekben Isten maga mutatta meg, miként kell Őt imádnunk nekünk, embereknek. /BUX 61/ Az utolsó vacsorán Jézus énekelte a zsoltárokat. Az alleluja refrénű zsoltár ez a nagy és a kis hallelle emlékeztet, vagyis a 113-118. zsoltárokra, amelyeket az utolsó vacsorán énekeltek. /BUX 119/

ALLELUIA: Allelujah. Ez a dicsőítés kiáltása. Az Úr saját szava, amikor feltámadva a halálból megáll Atyja előtt, és Lelke ugyanezt a szót ébreszti testéből, az egyházból. Azért énekeljük most ezt a szót, mert feltámadt Urunk evangéliumának hirdetésében még intenzívebbé teszi jelenlétét a gyülekezetben. Tudjuk, hisszük és örülünk neki; felállunk és éneklünk. Csüggünk minden szaván és tettén. (Driscoll 54. o.)

EVANGÉLIUM: Amikor Jézus feltámad a halálból, minden, amit valaha mondott és tett, vele együtt feltámad. Azáltal, hogy felolvasunk néhány szakaszt az evangélium szövegéből, a közösség úgymond kap egy darabot abból, ami feltámadt Jézussal. (Driscoll 55. o.) Az evangélium meghirdetése misztérium, és általa most történik valami. Jézus maga látogatja meg a gyülekezetet: ő mondja ma nekünk ezeket a szavakat, ő tesz csodákat, ő beszél el a példabeszédeket, ő eszik és iszik a bűnösökkel.

Bármely konkrét evangéliumi részletet hallgatjuk is az adott napon, az ezen a napon és a maga módján az Írások rejtett középpontja felé vezet bennünket, vagyis Krisztus Pászkája (átvonulás), vagyis halálból az életbe való átvonulása felé. (Driscoll 56. o.) Hangsúlyoznunk kell az evangéliumeseményeknek azt az erejét, amely a múltból jelenünkbe hozza az akkori történetet. Amit Jézus egykoron mondott és tett, jelenvalóvá válik közöttünk, ahogy olvassák az evangéliumot. A Krisztus-esemény ennek az egyedi közösségnek lesz itt és most az eseménye. A Lélek biztosítja, hogy Jézus Krisztus leereszkedik, leszáll a közösségbe. Annak kiáltunk, aki most jelen van közöttünk: „Áldunk Téged, Krisztus!”. Most közvetlenül Krisztus szól egybegyűlt egyházához. Az evangélium hirdetésének fenntartása a felszentelt szolgálattevők részére arra emlékeztet, hogy az evangélium kitüntetett módon fejezi ki az apostoli hitet. Az egész írást az apostoli hit tekintélyével olvassuk, értjük meg. A szentbeszéd szintén a felszentelt személynek van fönttartva, épp emiatt. Nem arról van szó, hogy a laikusok ne volnának képesek épp olyan hatékonyan beszélni róla nyilvánosan. Jelzi, hogy ez nem pusztán személyes megfontolások vagy egyéni elméletek és történetek kifejezésére fenntartott alkalom. A felszentelt személy annak biztosítója a gyülekezetben, hogy amit hallunk, az egyház apostoli hite. (Driscoll 58. o.)

Varga László atya tanúságtétele: Amikor tényleg átengedem magam Jézus Krisztusnak, ő él és beszél bennem: Ővé a nyelvem, a szám és minden gondolatom. Egészen megdöbbentő tapasztalatom volt egy szentmisén, kispapoknak tartottam lelkigyakorlatot... És amikor elkezdtem elcsendesedni, átadni a szerepet Jézusnak, akkor azt mondta nekem: „Beszélj a halálról!” Engedelmeskedtem, bár nem erre készültem. A mise után bejött egy nő és elmondta, hogy megmentettem az életét, mert öngyilkos akart lenni.

HITVALLÁS: A Hiszekegy jelentősége. – Ma kevés országban veszélyeztetni életünket a Hiszekegy elimádkozása és megvallása. A Szentmiséről hazamegyünk, s kényelmesen elfogyasztjuk családjunkkal az ünnepi ebédet. Az őskeresztény időkben, sőt, néhány országban ma is vannak keresztények, akik miután megvallották hitüket a Szentmisén, nem lehetnek biztosak abban, hogy hazatérnek még családjukhoz.

Diocletianus császár idejében halálbüntetés terhe mellett tiltották meg a keresztények összejöveteleit, vagyis a Szentmisét. Az egyház üldözői megérezték, hogy ebben van életerejük forrása. Amikor ennek ellenére rajtaütésszerűen elfogtak egy csoportot az Euchariszián, és a bírák elé hurcolták, amikor az kérdezősködött afelől, hogy miért tették, nem tudták, hogy halálbüntetéssel jár, akkor ékes latinsággal egyszerűen ennyit válaszoltak, de tudtuk, de „Nos sine Dominica non esse possumus.” („A mi Eucharisziánk nélkül nem létezhetünk.”). Most nem fenyeget életveszély, mégis ha nem hívó barátok és kollégák előtt kell megvallanunk hitünket, valami érthetetlen zavart érzünk. (Farkas L.) Miért szégyelljük nyilvánosan elmondani, hogy miben hiszünk? Egy ember, amikor meglátta, hogy egy muszlim fiatal ember kiterítette imaszőnyegét egy benzinkút előterében, s Mekka felé fordulva imádkozott, megfogadta, hogy többé nem fog habozni, hogy étkezéskor mások előtt imádkozz-e. (Radcliffe, 91.)

A hitvallás összefoglalása annak, ahogy az egyház a Szentírást olvassa. **A hitvallás nem más, mint a Szentírás egy oldalba tömörítve.** (Driscoll 62. o.) A szentírásnak a liturgia során hirdetett szavai a most következő eucharisztikus liturgiában pedig szentséggé lesznek, mintegy megtestesülnek. (Driscoll 61. o.) **A mi hitünk ugyanaz, mint az összes előző nemzedékben élő keresztényé,** és ugyanazokkal a szavakkal fejezzük ki őket közel kétezer év óta. Milyen egyszerű a hitvallás végén felhangzó „Amen”, amely végigvisszhangzik a földgolyón, át az évszázadokon, végig a mennyei csarnokokban. (Driscoll 63. o.) Amikor felállunk és elmondjuk a Hiszekegyet, valójában egész életünkkel Krisztus mellett döntünk. Ugyanúgy, mint a nem katolikus evangelizátorok kéri fel az embereket, hogy döntsenek, elfogadják-e Jézust az „oltárhoz szólítás” szertartásában. (RD 103) Főleg a beleegyezés által nyitjuk meg szívünket. Mi változtatta meg életedet azon a napon, mikor házasságot kötöttél? A beleegyezés. Azt mondtad „igen”- és már nem voltál többé a régi. A beleegyezés nyitja meg a szívekhez vezető ajtót. Az önközpontú ember így szól: „Isten ne szőljon bele az életembe. Én irányítom azt.” Mi azonban azt mondjuk: „Uram, legyél Te az Úr az életemben.” (RD 104-105)

A „Credo” szó szerint (latin: cor-dare) „odaadom a szívem”. Igent mondom rá, belemegyek teljes szívemmel és egész valómmal mindabba, amit hittel megvallottam. Elfogadom a nézetedet és az utadat. Bízom Benned, rád hagyatkozom. Úgy döntök, hagyom, hogy Te vezess. (Tanner 63.) A hit megvallása manapság nagyon is szükséges, hiszen társadalmunkban gyakran más tekintélyek és mércék uralkodnak. (A Misekönyv általános bevezetőjéből) (Tanner: Eukarisztia – ill. 54 - 64) Most döntés előtt állunk, mielőtt belépünk a menyegzős terembe, ahol a Vőlegény Krisztus a testét adja menyasszonyának, az Egyháznak. Eddig, az Igeliturgián mindig a Vőlegény kezdeményezett, a menyasszony csak válaszolt szavára és szeretetére. Most a Menyasszonyon a sor. A sok beszélgetés („udvarlás”) alatt megismerhette a Vőlegényt, most szabadon elajándékozhatja magát egy életre testestől, lelkestől, visszavonhatatlanul. Jézus csak annak adja testét, aki életformájával dönt mellette. Ezért nem áldozhatnak azok, akik halálos bűnben élnek, vagy életformájuk ellentmond pl. házastársi esküjüknek, melyet Krisztusnak tettek.

EGYETEMES KÖNYÖRGÉSEK: A hívek könyörgése – A pap vezeti be a hívek könyörgéseit, tehát itt is Krisztus áll középen, a hívek imái általa jutnak el az Atyához. Egyetemes könyörgéseknek is nevezik, mert e kéréseknek nagyon tágasaknak, mindent felölelőknek kellene lenniük. (Driscoll 64. o.) „A könyörgésekben a gyülekezet az egész emberiségért imádkozik, ezzel papi hivatását gyakorolja.” (A Misekönyv általános bevezetőjéből) (Tanner: Eukarisztia – ill. 54 - 64) Jézus itt megosztja velünk papi szerepét, a világért való közbenjárást.

Jézus nagy erővel gyógyít a szent Eucharisziában: Ugyanaz a Jézus van jelen az Eucharisziában, mint akiről ezt olvassuk: „Az egész tömeg érinteni akarta őt, MERT ERŐ ÁRADT KI BELŐLE ÉS MEGGYÓGYÍTTA MINDNYÁJUKAT.” (Lk 6,17-19) Krisztus gyógyító szolgálata az evangéliumnak egyharmadát teszi ki. Jézus ma is gyógyít a Szentmisén keresztül is, ami a gyógyulás szentsége a bűnbocsánat és a betegek szentségével együtt. Apostolainak és papjainak és felkent tanúinak „Hatalmat adott a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat és MEGGYÓGYÍTSANAK MINDEN BETEGSÉGET ÉS MINDEN BAJT.” (Mt 10,1) (Megérintett 49-50. oldal) Jézus földi életében nem mindenki gyógyult meg, aki hozzá jött, hanem csak azok, akik hittel közeledtek hozzá. Saját városában, Názáretben nem tudott csodát tenni hitetlenségük miatt, „csak néhány beteget gyógyított meg, rájuk téve kezét.” (Mk 6,1-6) A szent Eucharisziában Jézus Krisztus kézzelfoghatóan van jelen; mindenki, ki beteg és megtört szívével, meggyógyulhat és megszabadulhat, ha hittel közeledik hozzá és hittel érinti Őt. (Megérintett 52-53. oldal)

18 éve az orvosok angina pectoralist (erős fájdalommal járó szívgörcs) állapítottak meg nálam. Prédikációim alatt többször összeestem. Az orvosok csodálatára az Úr azonban mindig néhány órán belül meggyógyított. Megtiltották, hogy repülőgépre üljek, mivel a szívem nagyon rossz állapotban volt. Az egyik Szentmise alatt teljesen meggyógyultam. Most nagyon erős a szívem. Kisgyerek koromban egy szög megsértette egyik lábujjamat és az begyulladt. Nagyon fájt, úgy, hogy aludni sem tudtam tőle. Egyik osztálytársam azt mondta: „Begyulladt a lábujjad, mérgezést fogsz kapni és meg fogsz halni, ha nem mutatod meg a sebedet egy jó orvosnak és nem kapsz tetanuszoltást. „Anyá, anyá vigyél el egy jó orvoshoz, különben vérmérgezést kapsz!” Anyámnak anyagi nehézségei voltak. A szó szoros értelmében semmi pénze nem volt. Megfogta a kezemet, egy kép volt a falon, mely Jézus szent szívét ábrázolta. Kedvenc keresztjét a sebemre tette. Egyszerű ima volt: Jézus nevét mondogattuk. Lassan a fájdalom csökkent. Amikor reggel felkeltem, a sebem száraz volt, a fájdalmaim pedig eltűntek. Odarohantam édesanyámhoz: „Meggyógyultam!” Arcán az Isten iránti hála mosolyával: „James, JÉZUS ÉL ÉS GYÓGYÍT, ÉS ELHALMOZ SOK ÁLDÁSÁVAL!” „Jézus él!” „Hát Jézus nem halt meg a kereszten? Hogy lehet az, hogy Ő ma él?” Egyszerű szavakkal elmagyarázta: „Ha a papok miséznek, akkor a feltámadt Úr megjelenik az oltáron.” Mindig eszembe jut, amit édesanyám mondott betegsémemről; nyitott szívűtétet kell végezni rajtam: „VAN JOBB ORVOS JÉZUSNÁL? Hol van a hited, amit gyerekkorodban tőlem kaptál? Hát nem tudod, hogy a legnagyobb csodát a te kezeid művelik, mikor a szentmisén a kenyér és bor Krisztus testvére és vérvé válik és hogy ez a legalkalmasabb pillanat arra, hogy az ember gyógyulásáért imádkozzon.” „Gyakran mondd azt a lelkigyakorlat résztvevőinek, hogy adják oda Jézusnak a szívüket és akkor Isten majd új szívet ad nekik.” Hegyeket mozgató hitének láttán, így én kicsinek éreztem magam. A következő misén, melyet édesanyám és más családtagjaim jelenlétében mondtam, szívem gyógyulásáért imádkoztam. Meggyógyultam. (Megérintett 55-57. oldal) Egyik Szentmisén több ezer ember előtt felkiáltottam: Szeretnétek látni ki az, aki meggyógyított engem? MENJETEK A CSODADOKTORHOZ, JÉZUSHOZ, AZ ÚRHOZ, AKI A SZENT EUCHARISZTIÁBAN JELEN VAN!” Az emberek tapsoltak és így kiáltottak: „Jézus él!” Azon a napon több ezren meggyógyultak betegségeikből, kis és nagy betegségeikből egyaránt. Szomorú, hogy sok katolikus, sőt sok pap és szerzetesnővér sem ismeri, hogy milyen erő rejlik a katolikus egyház szentségeiben, különösen a szent Eucharisziában. (Megérintett 60. oldal)

2014-es Tábor: A Szentmise: **BEAVATÁS AZ ÉLETBE: „Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.” (Jn 10,10)**

2.téma: Üres kéz (felajánlás) – kezeket kiüríteni!

„Küldetésem a világban az, hogy felismerjem az ürességet, magamban és rajtam kívül, és azt betöltssem” (Menahem-Mendl rabbi)
Az, aki teljesen tele van, aki teljesen boldog és megelégedett, abban nincs helye Istennek. (Radcliffe 192 – 193.)

AZ ÉN KENYEREM (FÁRADOZÁSOM) Szükségünk van a táplálékra, mert az átalakulva újjáépíti sejtjeinket. Az egyik soha nem enné meg a pacalt, a másinak ez adja az étkezés mámorát. Jézus olyan ételt akart kiválasztani, mely egyetlen kultúrától, és egyetlen embertől sem idegen. /Tarjányi, 83.old./ Mindezek mögött felfedezhetjük a kenyér mélységes bibliai értelmét: az embernek verejtékes munkával kell szántania, vetnie, de az óriási energia befektetés nem tudja garantálni az aratást, mert a termés ki van szolgáltatva az időjárásnak. Azaz az embernek dolgoznia kell a kenyérért, de közben fohászkodnia és imádkozni is szükséges időjárás Urához. Jézus alapvető üzenete el van rejtve a búzamaz sorsában. „Bizony mondom nektek, ha a búzaszem nem esik a földbe és el nem hal, egyedül marad, de ha elhal, sok termést hoz. Aki szereti életét, elveszíti azt” (Jn 12,24). Tehát csak az tudja megsokszorozni saját életét, aki meghal önmagának, önzésének, és másért, másokért akar élni. Minden egyes búzaszemnek fel kell adnia önmagát, hogy lisztté örvölve kenyérré, táplálékká tudjon válni: az élő szeretetközösségben mindenki személyes önfeláldozása jelen van, s éppen ez hozza létre a lelki egységet, a szeretet közösséget. /Tarjányi, 84.old./ Mesterünk „beleigézte” önmaga önfeláldozó szeretetáldozatát a kenyérbe. Évszakoknak és éveknek kellett elmúlniuk, hogy legyen kenyérünk és borunk, amit bemutatunk a mai liturgiában. A teremtés és történelem gyümölcse a természet és az emberi találékonyság egyesülése: „a föld termése és az emberi munka gyümölcse...”. A Teremtő és az emberi lények együttműködésének eredményei. A kenyér és a bor rendkívül erős szimbólumok; talán semmi más nem foglalja össze ilyen jól, hogy mit is jelent embereknek lenni, és mire vágyakozunk leginkább (arra, hogy Istennel együtt- alkossunk, és közben szeretetközösséggé formálódjunk – megj. FL.). Az étkezés szükséges az életben maradáshoz, szükséges az embernek maradáshoz. Az étellel elmondjuk egymásnak, hogy szeretjük egymást. A megkeresztelt embernek a világban végzett munkája révén az egyház Krisztus kezébe helyezi a teremtést és minden emberi munka gyümölcsét. Ez a hívők papságának gyakorlása. (Driscoll 70. o.)

ÉS BOROM (ÖRÖMÖM): A bor valami ünnepélyes dolog, ami örömet szerez. Már a zsoltár is úgy dicséri, mint ami „az emberek szívét megörvendeztet”. (Vö. Zsolt 104, 15) Nem csak verejtékes munkából, áldozatok sorozatából áll az emberi élet, hanem ünnepnapokból is. Ilyenkor megpihenünk, felfrissülünk a közös örömben. Hiszen azokkal lehetünk együtt, akiket szeretünk, akik fontosak nekünk. Nem véletlen, hogy Jézus első csodája is a víz borra változtatása volt a kánai menyegzőn. /Tarjányi, 85.old./ Isten az örömeinket is kéri, hogy jelen lehessen benne és vele egyesülve éljük meg.

A kenyérhez hasonló háttérgondolatok a borral kapcsolatban is végigvihetők: munka és isteni áldás= jó időjárás, a szőlőszemek átalakulása, hogy ital lehessen belőlük. /Tarjányi, 85.old./ A kenyér lehet életünk hétköznapijainak, fáradságainak a jele. Jelentheti gondjainkat, félelmeinket, bajainkat, fájdalmunkat, függőségeinket, sebeinket. A kenyér jelenti mindazt, ami az életünket banálissá, hétköznapivá, fáradságossá és nehezzé teszi. A bor lehet örömeink, boldogságunk, sikereink, vágyaink, álmaink és reményeink jelképe. Mindaz, ami minket az életben vidámságra és boldogságra hangol. Mit tesz vele? Először szeretetteljesen kezébe veszi az életünket. Hálát ad értünk. Ajándék vagyunk a számára, Atyja értékes ajándéka, minden szeretetével körülvesz, egy olyan ajándék, amelyet óv, ápol, védelmez.

Mindent a kezébe adunk, ami az életünkben kellemes és szép, és azt is, ami nehéz. Azt tehet vele, amit akar. Kiszolgáltatjuk magunkat Neki. Elengedni, a kezébe tenni, ez áldozat. Így áldozzuk fel terveinket, eszméinket, elképzeléseinket, gondjainkat.

Az oltár, az asztal az áldozat helye. Ez az a hely is, ahol valami a halálhoz érkezik. Most az haljon meg, hogy mindent mi magunk akarunk meghatározni. A kenyér úgy készül, hogy az egyes magokat megőrlik. A magok feladják alakjukat, és beleolvadnak egy új együttesbe. Szőlőszemek hagyják, hogy szétnyomják őket és beledadják magukat egy nagy hordóba. Azáltal, hogy elengednek valamit, egy magasabb szintje jön létre. Átadjuk házuk összes kulcsát Jézusnak. Ezáltal megengedjük Neki, hogy rendet tegyen benne.

Akkor lépésről lépésre fog megszabadítani mindattól, ami a szeretetet, örömet és boldogságot hátráltatja. (Tanner 64.)

Régi és mai felajánlás: Régebben a hívek kenyeret, bort, zöldséget, szárnyasokat is vittek az oltárhoz. Ezekből a kenyeret és a bort az istentisztelethez használták föl, egy másik rész a papok ellátására szolgált, a maradékot pedig a szegények között osztották ki. (Tanner MF 66) A századok során szélesedett az adományok köre: sokan vittek gyapjút (ebből készültek a liturgikus ruhák), olajat (ez táplálta a mécseket a templomokban), esetleg viaszt (sokáig a papság látta el a közigazgatási állami funkciókat: az okiratok akkor váltak hitelessé, ha lepecsételték). Húsvétkor sokszor mézet és tejet is felajánlottak: a megváltás ünnepe hozta létre, hogy beléphetünk az „Ígéret földjére, a tejfel és mézzel folyó országba”, azaz Isten barátságába. A gyümölcsök közül Európában a szőlőt, fügét, almát, barackot, cseresznyét és a mandulát választották. A virágok közül pedig a legkedveltebb a róza és a lilium volt. A róza (rétegződéses szirmai miatt) régóta az isteni titkok hordozójának, Máriának a szimbóluma volt. A lilium pedig a szűzi tisztaságot jelképezte. Ekkor már csak azok vehettek részt a misén, akik meg is áldozhattak: hitjelöltek (katekumenek) és a súlyos bűnük miatt átmenetileg kiközösítettek már nem lehettek jelen. Ezért is nevezték a liturgia eukarisztikus egységét sokáig a „hívek miséjének”. /Tarjányi, 86-87.old./

JÉZUS KEZÉBE ADVA: Egész emberségünket, örömünket (bor) és szenvedésünket, fáradozásainkat (kenyér) az oltárra helyezzük, remélve, hogy Isten kegyelme majd kezd valamit vele. A kenyér szimbolizálja sokak éhezését is, a bor pedig a legtragikusabb emberi lealacsonyodást, széttűllött otthonokat, részegséget. Ezek vagyunk mi, nem csak ragyogó oldalunk van, egész valónkat Istennek kell odaajánlani, hogy megtisztítsa. Krisztus ebbe a kenyérbe és borba testesült bele, és értelmet ad neki, emberivé teszi. Semmilyen emberi dolog nem idegen tőle. A kenyérben és borban önmagunkat hozzuk Isten színe elé, hogy értelmet adjon mindennek, ami széttört, ami nem szerethető. Az oltárra kell tennünk megbántódásunkat, haragunkat és keserűségünket azért, hogy Isten meggyógyítson. Odatehetjük az oltárra

magunkat, bármilyenek vagyunk is. Szeretetünk, elrontott próbálkozásait, zsákutcáinkat. Charles de Foucauld atya, akit a Szaharában gyilkoltak meg azok az emberek, akikért életét felajánlotta, és akikért minden nap misézett, híres imájában felajánlásával teljesen átadja magát Isten akaratának: *Atyám, átadom magam a kezedbe, tégy velem, amit akarsz. Bármit teszel velem, megköszönöm. Mindenre kész vagyok, mindent elfogadok. Csak a te akaratod teljesüljön bennem és minden teremtményedben – semmi többet nem akarok, csak ezt, Uram!* Mintha aggódnánk azért, hogy Isten valami olyat tesz velünk, ami nem vezet végső beteljesedésünkhöz. Isten azt akarja, hogy az Ő életében részesülve elképzelhetetlen boldogságban legyen majd részünk, és így bármi történjék is, ez csak egy lépés lehet efelé, még akkor is, ha ez a nagypéntek elszenvédését jelenti. Ez nem lemondás szabadságunkról, hanem szabadságunk igazi megnyilvánulása. A műugró a levegőbe vetődik, és átadja magát a gravitáció erőinek; az a szabadság olyan aktusa, amely éppen azáltal nyeri vissza az irányítást, hogy elveszíti azt. Kezünk üres ebben a pillanatban. (Radcliffe) Az egész teremtés és az egész történelem most alkalmassá válik olyasmire, ami lehetetlen lenne számukra. Alkalmassá lesznek Isten megfelelő önkifejezésére. Nem maguktól ajánlják fel életüket. Csak Krisztus felajánlása által, vele és benne tehetik ezt. Amikor néhány megkeresztelt a kenyeret és a bort Jézus kezébe adja, csodálatos csere kezd alakot öltetni. Odavisszük életünket – minden erőfeszítésünkkel, hogy alkossunk, és együtt legyünk szeretetben, hogy megosszuk életünket másokkal –, és elhelyezzük Krisztus kezében. Ezt mondjuk Krisztusnak: „Tégy valamit ezzel. Tedd életünket azzá, ami a te életed volt, és ami ma is.” (Driscoll 71. o.)

ÁTVÁLTOZIK: Ha Jézusnak gyakran mondjuk: Jézus veled egyesítve felajánlom neked fáradozásaimat (kenyér) és örömeimet (bor) a bűnösök megtéréseért vagy valamely kegyelem elnyeréséért, akkor az oltáron tett felajánlás által, azáltal, hogy Jézus kezébe adom mindezt, történik valami. Jézus megáldja és átlényegíti. Már nem pusztán annyit ér, amennyit emberi érdemeim, hanem amekkora isteni hatékonyságot ad mindennek Jézus. Lehet, hogy Szentmise felajánlásom által egy lélek megtér, valaki meggyógyul vagy kiszabadul a tisztítóútból. Továbbá, ami a kenyérral és a borral megtörténik (átváltozik), az kell, történjen a világgal is a mi közreműködésünkkel. A pap a Szentlelket hívta az adományokra, hogy konsekrálja, megszentelje, a világiak hivatása pedig, hogy közöljék a Szentlelket a világgal, világi valóságokkal, melyek közt élnek és az élet minden szeletével. Szerepük a kovászé, hogy belülről szenteljék meg a világot. Felajánlásunk által kezdődik a világ konsekrálása (megszentelése), mind szenvedéseink, mind tiszta örömeink megszenteltté válnak. A II. Vatikáni Zsinat leírja a megkeresztelt hivatásának lényegét: „minden munkájuk, imádságuk, apostoli kezdeményezésük, hitvestársi és családi életük, mindennapi munkájuk, testi-lelki pihenésük, ha a Szentlélek tölti be, sőt az élet terhei is, ha türelmesen hordozzák azokat, Jézus Krisztus által Istennek tetsző lelki áldozattá válnak (vö. 1Pét 2,5). Mindezeket a Szentmisében az Úr testének felajánlásával együtt ajánlják fel készséges szeretettel az Atyának. Ilyen a mindenütt szorgoskodó világiak imádó hódolata; ők így szentelik a világot Istennek (consecratio mundi)” (LG 34). Ez a királyi papi feladat: Jézusnak ajánlani, vele egyesülten megélni mindent, minden percem, pihenésem, munkám, sőt még szenvedésem is, Neki szentelni, azaz az Ő akarataként élni meg mindent. Te meg tudod-e élni vele egyesülve, az ő akarata szerint a pihenést, szórakozást, munkát vagy szenvedést?

Életünk szentmiséje: **A misében ő az ostya, ami átváltoztatásra vár, a két Szentmise között pedig a lelkünk,** mi magunk vagyunk az átváltoztatásra váró ostya. „Benne élünk, mozgunk és vagyunk.” (ApCsel 17,28) Minden gondolatunk, vágyunk a hangulatunk változásai minden találkozásunk, ami velünk történik, mind-mind érdekli őt. /VL 63-66/ Azt hisszük, hogy a behatárolt, kicsiny dolgoknak, egészen hétköznapi tevékenységeinken semmi közük sincs Istenhez. Bepólyálás, kenyérsütés, ácsmunka is szerepel a Szentírásban. Kéri, hogy mondjuk el neki, mi történt velünk az elmúlt órában, napban, időben. (Kis Szent Teréz) /VL 69-70/ „**Minden élet egy Szentmise, minden lélek benne egy ostya**”, amit Isten kezébe vesz, és konsekrálja, szentté akar tenni. Miként az Ostyából Krisztus Szent Teste lesz, ugyanúgy akarja megszentelni, átváltoztatni valamennyiünk életét az Úr Jézus Krisztus. Fájdalmas veszteségeinket ebben a szentmisében és utána is ünneppé akarja változtatni Krisztus. A béke, az öröm és a szeretet ünnepévé. Fájdalmas veszteségeinkben meg akarja mutatni a szeretet új lehetőségeit. Meg akarja mutatni, hogy itt és most, ma elérkezett az Isten országa. (VL. 187.old.) Most következik életünk felajánlása Jézussal együtt az Atyának. Az ember hivatása az életszentség: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok!” (1Pét 1,16). Ez a legnagyobb karrier, ez a legnagyobb dicsőség. Ebben pedig az a szép, hogy önerőből senki nem tudja megvalósítani. Ehhez szükség van a Szentre, Jézusra, aki ezért adta oda magát áldozatul: „Értük szentelem magam, hogy ők is szentek legyenek az igazságban” (Jn 17,19) (V.L. 188-189.) Az Atyaisten önmagát adja a világnak azáltal, hogy Fiát adja. „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda” /Jn 3,16/. Az Atya nemcsak úgy általában adja oda Fiát a világnak, hanem kifejezetten az egyházban, és az egyház által teszi ezt. Az eucharisziát ünneplő egyház azonban tudja, hogy átváltoztatásra váró ajándékként mindenkit, és valóban mindent oda kell vinnie az eucharisztikus asztalhoz. „Az oltárhoz vitetni: az egyház küldetése is ebben áll.” (Driscoll 20. o.) Krisztusban minden ügy és minden történet számára nem kisebb távlat nyílik, mint az ősbűn és a halál felett aratott győzelmében való részesedés. Így hát **létezik a világban egy** titokzatosan munkálkodó, dinamikus erő, amelyet az **eucharisziára irányuló erőnek** is nevezhetnénk. **A világban minden és mindenki az eucharisztikus átváltoztatásra van rendelve** a kegyelem által. Így azt kell mondanunk, hogy az Atya az egyházon keresztül adja Fiát a világnak. Amikor az Atya az egyház kezébe helyezi a Fiút (az első mozgás), ezt azért teszi, hogy az egyház tehessen valamit ezzel az ajándékkal, vagyis mint sajátját visszaadja az Atyának (ez a második mozgás). A Lélek, aki megformálta az Ige testét a Szűz méhében, a Lélek, aki feltámasztotta Jézus testét a halálból, ugyanez a Lélek tölti el az adományokat, amelyeket az egyház visz az átváltoztatásra, és teszi őket ugyanazon egy dologgá: a Mária testéből formált testté, a halálból feltámadt testté, Krisztus testévé, amelyet az egyház felajánlott az Atyaistennek az egész világ nevében. **A világ átvonulása az Atyához ezen a módon csak az egyházon belül történhet meg.** (Driscoll 21. o.)

ISTENHEZ MÉLTÓ AJÁNDÉKKÁ: Az oltárhoz vitt kenyérben és a borbán Krisztus az egész teremtést átveszi, hogy átformálja és bemutassa az Atyának. Az oltárhoz visszük a világ minden szenvedését és fájdalmát is, azzal a bizonyossággal, hogy mindez értékes Isten szemében. Lehetővé teszi a részvét megvalósítását, hogy vigye végbe az isteni művet önmagában, és így adja meg teljes értelmét az emberi munkának. (XVI. Benedek pápa: *A szeretet szentsége*, 53.old.)

Az Egyház a teremtés elmeit (kenyér és bor) átlényegülve, felajánlva az Atyának, az angyalokkal és a szentekkel az egész emberiség nevében köszönetet mond, hálát ad (eucharisztein): „Őáltala, ővele és őbenne a tiéd, mindenható Atyaisten a Szentlélekkel egységben minden tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké.” (F. L.) Ekkor vesszük át a létezés Istentől. A csillagvilág ebben a hálaadásban (eucharisziában) áll fönn. Enélkül nincs értelme. (Barsi)

ÍGY LÉTREJÖN AZ AJÁNDÉKOK KÖRFORGÁSA: Az Eucharisztia miatt áll fenn még ez a világ. Az Eucharishtiában kap értelmet minden. Elmagyarázom: (F. L.) a teremtés alapvetően nem azt jelenti, ami kezdetben, mondjuk 13,7 milliárd évvel ezelőtti történet, hanem azt, hogy minden létező: Isten mostani ajándéka. A teremtettség azt jelenti, hogy nem szükségszerűen létezem. Létem minden pillanatban Isten ajándéka. (Radcliffe, 100.) A zoltárok elmondják, hogy Isten kimondott egy szót, és a világ „életre kelt”. A hálás szemek észreveszik, hogy a létezés nem tény, hanem cselekmény. (Radcliffe, 103.) Ha Isten most, ebben a pillanatban nem akarná olyan erősen, hogy legyen ez a világ, mint amikor megteremtette, akkor a semmi lenne. Ha a teremtés ajándék, akkor fel kell tennünk azt a kérdést, hogy egy ajándéknak meddig van értelme. Egy ajándék csak akkor nyer értelmet, ha az, akinek ajándékozzák, hálával megköszöni és elfogadja. Az Eucharisztia görög szó, amely a hálaadást jelenti. Az Eucharishtiában az egyház az egész világ nevében hálával megköszöni a teremtést, a megváltást, Isten minden ajándékát. A felajánlás a teremtettség világ elemeit, és ezáltal az egész kozmoszt mind az anyagi, mind a szellemi létezőket Istennek ajánlja, visszaajándékozza. Az átváltoztatás után pedig a Mennyei Atya kezéből Krisztussá lényegítve kapjuk vissza. Isten a világot az ajándékozásnak ezen körforgásáért teremtette, úgyis mondhatjuk, hogy Isten a világot az Eucharishtiáért teremtette, sőt, Isten teremtettség gondolatában előbb volt az egyház és az ember, vagyis a megajándékozott, és utána az ajándékok. Ebben az értelemben az Eucharisztia tartja fenn a világot. Eucharisztein=hálaadás. A Szentmiseáldozat az egyedül méltó megköszönése a teremtettségnek és megváltásnak. Amikor egy szerelmes pár elsétál egy ékszerüzlet előtt, lehet, hogy észre sem veszi a gyönyörű gyűrűt a kirakatban, vagy legfeljebb megállapítja, hogy 40000 Ft. De amikor a fiú megkéri vele a lány kezét, akkor beemelve a kapcsolatuk összefüggésébe felbecsülhetetlen értékűvé válik. Annyit ér, amennyit a vőlegény szeretete. Ebben egy kicsit a vőlegény önmagát adja át. Ezért egy hitvesi gyűrűt visszadobva, csaknem meg lehet ölni valakit a visszautasítás súlya miatt. Egy ostya nem ér többet néhány forintnál, de, ha benne Jézus önmagát adja át, akkor annyit ér, mint amennyi a Vőlegény szeretete a menyasszony Egyház iránt, vagyis végtelen értékű és a pohár bor is Krisztus megváltó vérévé válik. A jegyesek a gyűrűvel szövetségüket jelzik és a gyűrűben önmagukat adják át egymásnak a Szentáldozásban, Isten jegyajándékának elfogadásában Jézussal való szövetségünket újítjuk meg, a Szentmisében önmagunkat adhatjuk át. Jézus önátadását nemcsak szimbolizálja a Szentostya, hanem a Szentostya Krisztussá válik, valóságosan és lényegileg. Ezzel szemben a gyűrű viszont nem válik lényege szerint a vőlegénnyé. Ha ezt az ajándékot visszautasítom, vagy ki akarom fizetni (érdemelni), akkor szentségtörést követek el, profanizálom (F. L.).

PIACCÁ VAGY AJÁNDÉKKÁ VÁLIK AZ ÉLET? – A FELAJÁNLÁSTÓL FÜGG: Egyszer megkérdezték Ho Si Minh város érsekét, hogy mi az egyház életképességének titka Vietnámban. „Az, hogy nincs hatalmunk.” Mivel üres a kezük, szabadok, hogy bármit elfogadjanak, amit Isten ad nekik. (Radcliffe 131 – 141.) A magunk módján mind koldusok vagyunk. Az, akit kapunk, szintén kiüresítette kezeit, ránk bízva magát. Az üres kezek inkább az ajándékok körforgását segítik elő, mint tárgyak megvásárlását. (Radcliffe 176.) Az egész világ körülötted vagy ajándékká, vagy piaccá válik. Az ajándékozás vagy a birtoklás törvényei fogják uralni. Kapcsolataid is válhatnak a fogyasztói szemlélet prédájává, igazi találkozások nélkül. Mély találkozásokra az ingyenesség és az ajándékozás jellemző. (F. L.) **PIAC:** Egyszer Woody Allen, aki szerette az embereket megdöbbeníteni, elővette óráját, hogy megnézzé, hány óra: „Régi családi örökség... Nagypám adta el nekem a halálos ágyán.” **VAGY AJÁNDÉK:** Karácsonykor édesanyám titokban ajándékokat adott nekünk, gyerekeknek – hatan voltunk –, hogy adjuk édesapánknak. És édesapánk ajándékokat adott, hogy odaadjuk édesanyánknak. Azért adták, hogy ajándékok adói legyünk. A zsidóság tudja, hogy adományt kapni megalázó lehet, ezért olyan sokat kell adni a szegényeknek, hogy ők is tudjanak adni. Gondolnunk kell az ő emberi méltóságukra, az ő *Kavod Habriyot*-jára. Van egy afrikai közmondás: „Az a kéz, amelyik ad, mindig felül van. Az, amelyik kap, mindig alul.” Isten annyira becsben tartja méltóságunkat, hogy nem csak azt akarja, hogy elfogadjuk az ajándékokat, hanem, hogy viszonzásul tudjunk odatenni valamit az oltárra. A teremtés és a megváltás története az ajándékok körforgásáról beszél. A legtöbb társadalom megértette, hogy az ajándékokat tovább kell adni. Ha az ajándékot tulajdonná változtatjuk, vagy kivesszük a körforgalomból, akkor megbomlik az ajándékozás hálója. A felajánlás hozzá tartozik az ajándékok körforgásához, ami hasonlóan a vérkeringéshez életben tart bennünket a kegyelemben, életben tartja a világot. Jézus testének nem volt olyan része, vagy lelkének olyan érzése, amit ne ajánlott volna fel az Atyának. Mindene az oltáron volt.

Az önátadás ezen aktusát Jézus maradandóan jelenvalóvá tette azzal, hogy megalapította az Eucharishtiát. Az Eucharisztia egyesít bennünket Jézus önátadásának aktusával. Mi nemcsak statikusan fogadjuk be a megtestesült Logoszot, hanem részeseivé válunk önátadása dinamikájának. (XVI. Benedek pápa: Az Isteni szeretet kezdetű enciklikája, Apostoli Szentszék könyvkiadója, 2006, (19-20. old.).

Minden, amit magunknak tartogatunk, elvesz, mert nincs semmink, ha nem adunk. Assisi Szent Ferenc: „Semmit se tartatok tehát vissza magatokból, hogy egészen magához fogadjon benneteket az, aki egészen odaadja magát értetek.” Amit megtartunk magunknak, hogy Istennel szemben megőrizzünk szabadságunkból egy keveset, megfertőz minden mást. Olyan ez, mint egy selyemfonál, ami nem engedi a madarat elrepülni. (Raniero Cantalamessa 33.) Ha valaki megpróbál ragaszkodni ahhoz, amije van, gazdagsághoz, tehetségéhez, meglátásokhoz, a szeretteihez, akkor méreggővé válik az, amivel rendelkezünk, hasonlóan ahhoz a gyűrűhöz, amelyhez Gollam úgy ragaszkodik a Gyűrűk urában: „Drágaságom, mindenem.” Sok szülő nehezen engedi el gyermekét, hogy ajándék lehessen valaki más számára. (Radcliffe) Mindaz, amit kisajátítottunk, privatizáltunk, az beszennyez bennünket, különösen, amikor abban keresünk erőt és biztonságot, amiről mondhatjuk, hogy a miénk. Jobban ragaszkodunk hozzá, mint Istenhez, nagyobb biztonsággal hagyatkozunk rá, mint Istenre. /VL 59-60/ Az Isten szabadságának legnagyobb korlátozása, ha birtokolni akarjuk, és a

saját céljainkra felhasználni. /VL 61-62/ Felajánlásom csak akkor ér valamit, ha nem kisajtolni akarok általa valamit Istenből és, ha nem kényszerből fakad. Isten mérhetetlenül szabad. Csak szabad emberekkel tud igazán együttműködni: „Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti lelki istentiszteletetek.” /Róm 12,1/ A keresztények új áldozata tehát a templomi állatáldozatokkal szemben a keresztények saját teste, amelyet Istennek ajánlanak a szent életben. Ezt nevezik „lelki istentiszteletnek”. (Driscoll 68. o.) „Dicsőítsétek meg Istent testetekben!” Jó illatú áldozat csak az önkéntes önátadás és az Istenért vállalt kötelezettség, a kényszeredettség „bűzlik”, s nem méltó Istenhez.

ATTÓL, HOGY MENNYI ENERGIÁT, IDŐT ÉS PÉNZT SZENTELÜNK ISTENNEK: Sok országban órákat kell gyalogolni dzsungelen keresztül, hogy szentmisén vehessenek részt, máshol letartóztatást és börtönt kockáztatnak, mint például Kína több vidékén. Mindezt egy kis fehér Ostyáért! Aquinói: „ami elsősorban üdvözít, az a Krisztus teste és vére utáni vágy, még akkor is, ha nem részesülünk benne. Aki az Eucharisziából él, a homo eucharisticus, megtanulja, hogyan kell helyesen és mélyen vágyakozni. A fogyasztói társadalom templomai a bevásárlóközpontok; ezek olyan vágyakat keltenek bennünk, amelyeket sohasem lehet egészen kielégíteni. A hirdetéseknek az a célja, hogy elégedetlenek legyünk azzal, amink van. (Radcliffe 192 – 193.) Olyan dolgokra költünk, amelyek nem „lakatnak jól”, közben Istentől sajnáljuk az időnket és a pénzünket. Amikor egy repülőgép zuhanni kezdett, valaki felkiáltott: „Az Istenért, csináljon már valaki valami vallásosat!” Egy katolikus rögtön felugrott, és perselyezni kezdett. ☺ Isten kegyelme adakozóvá tesz minket. Linda Shubert mondta el, hogy egyszer mikor a templomban volt, odajött hozzá az egyik barátnője és leült mellé. Mialatt a barátnője imádkozott, az Úr megkérdezte Lindát: „Enyém a pénztárcádban levő 50 dollár?” Linda felelt: „Igen Uram.” AZ Úr így folytatta: „Carolnak akarom adni.” Első reakciója az ellenállás volt. Majd gyorsan megbánta és kivette a pénzt és Carolhoz fordult: „Az Úr éppen most kért meg, hogy adjam oda neked ezt a pénzt.” Carol sírni kezdett és így válaszolt: „Tegnap egy 45 dolláros csekket írtam alá a fűszeresnél, de nincs fedezet a számlámon. Tudtam, hogy így van, de ennivalót kellett adnom a gyermekeimnek.” Carol és Linda sírtak és átölelték egymást és együtt imádkoztak. Carol megkönnyebbülten és azzal a tudattal lépett ki a templomból, hogy Isten vigyáz rá. Linda ezt a következtetést vonta le: „Míg hazafelé autóztam, megbántam, hogy megkeményítettem a szívem, amikor éreztem, hogy az Úr adakozásra indít.” „Ma, a szavát meghalljátok, ne keményítsétek meg szívetekeket.” (Zsolt 95,7-8) (RD 117) A pénzkeresés az egyik legnehezebb dolog az ember számára. Az Úr tudja ezt, mégis azt mondja, hogy tizedet fizessünk az Istennek, az Egyháznak. Malakiás 3,10-ben ez áll: „Hordjátok csak be az egész tizedet a csűrbe, hogy legyen élelem a házban...” Tizedünk Istenre való teljes ráhagyatkozásunk és szükségét szenvedő testvéreink iránti szeretet kifejezése. Ha tizedet tudnánk fizetni, akkor a katolikus iskolákban nem lenne szükség tandíjra, kevesebb lenne a hajléktalan. Sokan nem érzékelik, hogy a gyűjtés a szeretet és hála aktusa. A tized imádságunk részét képezi. Ha adunk, azt mondjuk: „Uram, minden a Tied.” Mint Szent Ignác imája kifejezi: „Fogadd le Uram szabadságomat, fogadd el egészen! Vedd értelmemet akaratomat vedd emlékezőm! Mindent, amim van, s ami vagyok Te adtad ingyen, visszaadok, Uram visszaadok egyszerre mindent! Csak a szeretet maradjon enyém, más semmi nem kell.” Arra vagyunk meghívva, hogy azt az özvegyet tekintsük példaképünknek, aki mindenét odaadta. (Lk 21,2) Mi a rendelkezésünkre álló forrásokkal imádjuk az Urat és megmutatjuk Isten és testvéreink felé kitárt szívünket. Erőforrásainkat a „mennyei bankba” helyezzük el. „Ne gyűjtsetek kincseket a földön... gyűjtsetek kincseket a mennyben... Mert ahol a kincs van, ott lesz a szíved is.” (Mt 6,19-21) Amint elveszítjük birtoklási vágyunkat, azt a csatornát nyitjuk meg az Isten felé, amelyen keresztül adhat nekünk. New Orleans-ban egy férjezett, 25 éves asszony hallott egy prédikációt az egyházi tized fontosságáról, és elhatározta, hogy kipróbálja. Egy évvel később, ő és férje megszabadultak minden adósságuktól, ami házasságukban először fordult elő. Ne feledjük el, hogy most már nem csak a támogatásunkat, hanem egész valónkat ajánljuk Istennek a kenyér és a bor által.

Felajánlási részről a Szent Szűz azt mondta: „Így imádkozz: Uram felajánlom Neked mindazt, ami vagyok, amim van, és amit tehetek. Családomért is főházkodom, jótévedőimért, az apostoli hivatás minden tagjáért könyörgök; akik ellenünk harcolnak, és azokért is, akik az én szegényes imáimat kérték.”

Aztán hirtelen a templomban olyan alakok álltak fel, akiket nem láttam addig. Vakítóan fehér ruhába voltak öltözve. Akkor a Miasszonyunk mondta: „Figyelj, ők az itt jelenlévők őrangyalai. A ti őrangyalaitok előrehozzák a felajánlásaitokat.” (Tan. 33.) Néhányan közülük arany tálhoz hasonló tárgyat vittek. „Ezek azoknak az őrangyalainak, akik ezt a Szentmisét rengeteg szándékra ajánlják fel; azoké, akik tisztában vannak vele, hogy mit jelent az ünnepi áldozat. Van mit felajánlaniuk az Úr számára.” Ajánljátok fel magatokat a bánatokat, a fájdalmakat, a szomorúságokat, az örömtöket és a kéréseiteket. Emlékezzetek rá, hogy a Szentmisének végtelen értéke van. Ezért tehát legyetek nagylelkűek a felajánlásban és a kérésben. Az első angyalok mögött újabbak jöttek, de nekik nem volt semmi a kezükben; üres kézzel jöttek. Azoknak az őrangyalai, akik ugyan itt vannak a Szentmisén, de soha semmit nem ajánlanak fel. Utánuk meglehetősen szomorú angyalok következtek, akik kezeikkel ugyan bekapcsolódtak az imába, de a szemeiket lesütyölték. (Tan. 34.) „Ezek azoknak az embereknek az őrangyalai, akik ugyan itt vannak, de inkább máshol szeretnének lenni, akik kötelességből jöttek el.” Ne szomorítsd meg az őrangyalodat. Kérj sokat! Kérd a bűnösök megtérését, kérj békét a világnak, a családnak, a szomszédjaidnak és azok számára, akik imáidat kérték, de ne csak magadnak, hanem mindenki másnak is. „Az Úrnak a legkedvesebb legtestesebb áldozati felajánlás, ha magatokat ajánljátok fel. (Cathalina)

AZ EUCHARISZTIA TARTJA FENN A VILÁGOT: Az első századokban a keresztényekről azt írták, hogy olyanok, mint a lélek a testben, és imádságaik tartják össze a világot. Ezért Krisztus második eljöveteleig lesz Szentmise, ahogy olvassuk „Valahányszor ezt a kenyeret eszitek, és a kelyhet isszátok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön.” Akkor a mindenség összetartó erői megrendülnek, az elemek felbomlanak, és nem lesz többé szükség az Eucharisziára, mert látni fogjuk Őt úgy, amint van, és végbe viszi a világ nagy átalakulását, Isten lesz minden mindenben. Az Eucharisziának kozmikus jelentősége van, hisz az átváltoztatott Ostyában és borban a teremtés már céljához jutott, mert ott már Isten minden, mindenben. Megkezdődött az új teremtés. (F. L.) Ronald Rolheise szerint szentnek lenni annyi, mint hálásnak lenni, se

több, se kevesebb. Eckhart mester (XIV. század) ezt mondta: „Ha csak ezt az egyetlen imát mondom mindig: „Köszönöm!”, ez elég.” (Radcliffe, 102.) Miért menjünk templomba? Azért, hogy magunkat szórakoztassuk? Vagy jól érezzük magunkat? Nem. Azért, hogy hálát adjunk, és ezzel értelmet adjunk mindannak, ami velünk történik, sőt, az egész világnak. Természetesen otthonomban is hálát adhatok, de ha láthatóan testvéreim közösségében fejezem ki a hálámat, akkor nemcsak a világ, hanem emberi kapcsolataink is új értelmet nyernek. Az Eucharisztia egy ünnep. Megünnepeljük, hogy szeretve vagyunk. (F. L.) Továbbá az Eucharisztia életet és szeretetet önt a világba. Gyakran hallhatjuk, hogy az idősebb nemzedék mennyire aggódik gyermekeik és unokáik sorsa felől. Aggódhatunk mi is rokonaink, barátaink örök üdvösségéért. Mi lesz velük, hiszen templomba már nem járnak, és... Ajánljuk fel a szentáldozást értük, és másokért. (Megérintett 10. oldal)

A SZERTARTÁS RENDJE: /Török 82-85.old./: Adományok előkészítése- **offertorium**

Önmagunkat, munkánkat, egész életünket Istennek ajánljuk. A kenyér és bor az emberi munkát, küzdelmet, szenvedést, egyszóval az életet jelenti. Az ajándékokat általában körmenetben vesszük az oltárhoz, ez annak a jele, hogy zárándokok vagyunk útban a mennyország felé. Nem csak határozatlanul imbolygok az életben, része vagyok egy hatalmas történetnek. Krisztus exodusának. Tartok valami felé. A borhoz a pap mindig önt egy kevés vizet – az utolsó vacsorán is így lehetett. Közben így imádkozik: „A bor és a víz titka által részesülünk annak istenségében, aki kegyesen részese lett emberségünknek.”. A cselekményt többféleképpen lehet értelmezni, de ez a kísértő szöveg egyértelműen utal az első értelmezésre.

1. A bor jelképezi Krisztus istenségét, a víz a mi emberségünket, amely úgy nyer fölvetelt Megváltónk istenségébe, amint a víz beolvad a borba. (Föld és az ég)

2. Jelképezheti a bor Krisztus istenségét s a víz az ő emberségét.

3. A keleti egyházak értelmezése szerint Krisztus oldalából vér és víz folyt ki, lándzsával átfúrták a keresztfán.

Önmagunk följajlását fejezi ki a következő imája is a papnak: „Alázatos lélekkel és töredelmes szívvel kérünk Urunk, Istenünk, fogadj el minket és legyen kedves színed előtt áldozatunk”. A keresztyén, aki ezt a kenyeret és bort helyezte az oltárra, ugyanezt kapja vissza megistenítve, Krisztus teste- és véreként az áldozáskor. Az áldozásban tehát mi nyerünk fölvetelt Krisztusba, megistenülünk, s ekkor jogos szent Pál szava: „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem”. Isten nem érzéseinket, ajándékainkat akarja elsősorban, hanem önnönmagunkat. Erre tanít az offertorium. A misében kettős folyamat megy végbe. Krisztus megjeleníti áldozatát, s mi vele meghalunk, vagyis átadjuk magunkat Istennek az adományok előkészítésekor és felajánlásakor, s az áldozásban feltámadunk vele, hiszen az örök élet zálogát kapjuk, sőt Krisztus testébe nyerünk felvételt.

Kézmosás: Eleinte gyakorlati szempont tette szükségessé. Ma a tisztulás vágyát fejezi ki: „Mosd le Uram bűneimet és vétkeimtől tisztíts meg engem.” (26. zsoltár) Ezután a pap imádkozásra szólítja fel a híveket, akik válaszolnak neki, kifejezésre juttatván, hogy ez az áldozat egyformán szolgálja Isten dicsőségét és az emberek üdvösségét: „Fogadja el az Úr kezedből az áldozatot...”. A víz idézi fel a bűneinket lemosó, Isten szíve elé járulni méltóvá tevő keresztséget. A római rítus, amikor a híveket a liturgiában egyéni imádkozásra szólítja fel, azt mindig a pap által mondott hangos ima követi. /BUX 126/

Felajánlási könyörgés -secreta- oratio super oblata: A secreta magyarázata lehetséges úgy, hogy kiegészítjük az ecclesia szóval. A titokfegyelem idején ekkor már csak a választott hívek (secreta ecclesia). A secreta az előbb végbement felajánlásra vonatkozik. Ez a Szentmise második kitárt karú könyörgése a secreta, azaz titok-ima, utalásul arra, hogy ekkor már csak a beavatottak lehettek jelen, és arra, hogy ez már a consecratio titkának előkészítéséhez tartozik. Az őskeresztények azután kovászos kenyérrel miséztek, mert azt ették, azt vitték hát magukkal az eukarisztikus áldozati lakomára. Nagy Szent Gergelytől kezdve (+604) egyre kisebb, perecszerű, kovászos kenyeret sütöttek a misézésre. A latin egyházban a 9. századtól terjedt el a kovásztalan kenyér, melyet a 13. századtól „angyal kenyér”-nek neveznek. /Tarjányi, 88.old./

A Szentmise életünk történetének drámai újrakészítése. A szentmisében most érkezünk ahhoz a ponthoz, ahova eljutott Péter is Fülöp Cezáreája után megértve, hogy vége a mézesheteknek, Jézussal való barátsága most vizsgázik. Érti, hogy ebben a barátságban önmagát kell felajánlania majd odaáldoznia az Úrnak és a bőrére megy a vásár. Gyakran házasságunkban is ezt az utat járjuk. Vagy amikor pappá szentelnek. Úgy látszik, hogy megérkeztünk, hazaértünk, és akkor kezdődnek a nehéz idők: az előkészület és az elköteleződés után a krízis. Ez a Szentmise szerkezete is. Meghallgatjuk az eukarisztikus imát, ami feleleveníti Jézus utolsó napjainak: nagycsütörtöknek és nagypénteknek a válságát. Péter azon a szörnyű éjszakán, mielőtt Jézus meghal, borzasztóan méltatlannak bizonyul. Egy súlyos krízisben kudarcot vall, de nem adja föl a reményét a megbocsátásra. Társadalmunk a remény mély válságától szenved. Már nem bízunk abban, hogy a közösség és egyéni életünk a boldogság felé vezet. Péter megtanul bízni ebben a kereszt órájában. Ez a remény. Nem szabad kétségbeesnünk. Nem elég tehát, hogy megvalljuk hitünket (Hiszekegy), reménnyel teli embereknek kell lennünk (áldozati liturgia). (Radcliffe)

2014-es Tábor: A Szentmise: **BEAVATÁS AZ ÉLETBE: „Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.” (Jn 10,10)**

3.téma: Felemelt szív (áldozat) – Öveket bekapcsolni!

A Szentmisén jelen lenni annyi, mintha a Kálvária keresztye alatt állnánk, ahol a pokol legyőzött. (Bangha: Az oltár fényében, 152 - 155.) A szeretet nagysága és nem a fájdalmak együttese az, ami megváltja a világot. Az átlényegülés pillanatában úgy kell tekintenem magam, mintha ott állnék a kereszty tövében, mintha az utolsó vacsora termében lennék a Feltámadott színe előtt és Tamás apostollal együtt kiáltanám: " Én Uram, én Istenem". Helyénvaló ilyenkor a csengővel jelezni, hogy amikor a pap magasba emeli az ostyát és a kelyhet, akkor felnézve szemléljük azokat, majd lehajtott fejjel imádják az Úr testét és véré. /BUX 132-134/ Jézus teste az Oltáriszentségben nem a halandó, fizikai test, hanem feltámadt teste, isteni megtestesült személyé. /BUX 215/ Nem a korábbi bioszba tért vissza, amely alá van vetve a halálnak, hanem új életet kapott a zoét, amely más, végleges, örökkévaló. /BUX 216/ Áldozat nélkül nincs újjáteremtés. Megistenülésünk útja az áldozat. De nem mindenfajta áldozat: a Szentmiseáldozat lesz az az áldozat, ahol Jézus átvisz (kereszt) áldozatán keresztül a feltámadásra, a zoé-ba. Ez az igazi pászka=átvonulás. „Aki eszi az én testemet... annak örök élete (zoé) van” és már át is ment a halálból az életre. A Szentmise Jézus áldozata és a miénk is. A tömjén a magát elemésztő Isten és felebarát iránti szeretet jelképe. (Tanner, MF 36.) Először a kenyeret és a bort tömjénezzük meg, majd a papot és Isten népét. A Szentlelket is kétszer hívjuk le: egyszer az adományokra, egyszer pedig a közösségre, hogy legyenek Krisztus testvé és neki tetsző áldozattá. A világ teremtésénél Isten Lelke lebegett a vizek felett, a világ újjáteremtése történik most: ahogy Mária méhét beárnyékozta a Szentlélek, ugyanaz a Szentlélek az Anyaszentegyház méhében most a kenyérből és a borból, s általuk belőlünk formálja ki Krisztus testét. Mindenki valamiért feláldozza az életét. Akkor lesz a miénk a Szentlélek újjáteremtő ereje, ha életünket egészen Istenért áldozzuk. Erre csak az Úr Jézus volt képes. Ő az Eucharisztia keresztül „táplálja”, szenteli meg, egészíti ki, a mi Istenért vállalt tökéletlen áldozatunkat, hogy Istenért vállalt áldozattá váljunk, és a miénk legyen a Szentlélek újjáteremtő ereje.

ÁLDOZAT=ENEGEDELMESSÉG: Jézus Krisztus honfitársai állatok feláldozásával fejezték ki hódolatukat az Úr előtt. Az Ő számára ezek az áldozatok ugyanúgy túlhaladott vallási tevékenység, mint a tisztasági előírások: „Lehetetlen ugyanis, hogy a bikák és bakok vére bűnöket töröljön el. Ezért nyilatkozik így, amikor a világba lép: Áldozatot és felajánlást nem kívántál, de testet alkottál nekem. Nem kedves előttem az engesztelő és égőáldozat. Akkor így szóltam: Íme, jövök, Istenem, hogy teljesítsem akaratomat.” (Zsid 10,4-7) Az Újszövetség áldozata az engedelmesség az Atya akaratának. Az egyetlen tökéletes áldozat Jézusé, aki engedelmes volt mindhaláláig. Az ő tökéletes engedelmissége és áldozata egészíti ki a mi tökéletlen emberi áldozatainkat és ez teszi az Atya előtt elfogadottá, hozzá méltóvá. Az igazi istentisztelet és a jó illatú áldozat Isten akaratának teljesítése.

SENTEMISE=TRANZFORMÁTOR: A Szentmisét azért hagyta ránk, hogy behelyezve tökéletlen áldozatainkat az Övébe, azt átlényegítve isteni hatékonyságot adjon emberi tetteinkhez. A Szentmise tehát olyan, mint egy átalakító (transzformátor). A bemeneti oldalon emberi teljesítmény van, a kimeneti oldalon természetfeletti hatékonyság. Pl. megtérés, tisztító tűzből való szabadulás, gyógyulás, üdvösség származhat belőle, ami emberi erővel már nem érhető el.

BÚCSÚ A KÉNYSZERŰ „ÁLDOZAT SZEREPTŐL”: Jézus még a kivégzését sem kényszerű kötelezettséggént élte meg, hanem jó illatú áldozatként: „Senki sem veszi el tőlem az életem. Magam adom oda, mert hatalmam van rá, hogy odaadom és hatalmam van, hogy visszavegyem.” Szabadságunk mindig rendelkezik azzal a hatalommal, hogy amit nem tudunk megváltoztatni, azt felajánlással tegyük. Így búcsút mondhatunk a kényszernek és a muszájnak, mert mindenhez találhatunk valami önkéntes indítékot, amiért vállaljuk. A Szentmise áldozat nem egy passzív áldozat-szerepre készít fel, hanem épp az ellenkezőjére, hogy életünket önkéntesen ajándékozzuk el és ebben a legnagyobb aktivitásban semmilyen kényszerítő körülmény ne tudjon bekorlátozni minket.

MINDENKI ÁLDOZZA AZ ÉLETÉT: A magyar nyelvlogikának legnagyszerűbb, egyedülálló tartalmú fogalma az áldozat szavunk. Az áldozat szó a különböző nyelvekben szakrális, liturgikus szó. Az áldozat a magyarban elsősorban életáldozatot jelent. A magyar nyelvben az áldozat profán, hétköznapi kifejezés. Áldozatot hoz az édesanya a gyermekéért, családjáért, a tudós, a tudományért, a katona a hazáért, a barát a barátért stb. Az ember ilyenkor a szívéből, idejéből, erejéből, javaiból, az életéből ad valamit. Részben feláldozza magát. Az áldozata által az anya, katona megneemesedik, megdicsőül. Amit, akit igazán értékel személyem, azt meg akarom szerezni, hogy szolgáljam, s ebben találok meg boldogságom. Magamat áldozom egy kicsit érte. Az értéket be akarom építeni személyembe, azonosulok vele. Csak akkor lesz az enyém az érték, ha áldozatot hozok érte. Ez a baja a mai társadalom többségének, hogy nem tud értékelni igazán semmit, korcs személy. Az égvilágon mindenki mindig áldozatot hoz, ha tetszik, ha nem. Ez az élet úgy van megszerkesztve, ha tetszik, ha nem. Amikor időmet fordítom valamire, akkor feláldozom az időmet. Amikor valamit megtanulok, azon jár az eszem, akkor az eszemet arra áldozom. Aki pénzért dolgozik, az a pénzért áldozza erejét. Ha semmivel sem foglalkozok, akkor a semmiért áldozom. Az életfolyamatban egészen feláldozom az életem azokért a dolgokért, amikkel foglalkoztam. Egész életemet fel kell áldoznom, ha tetszik, ha nem. Áldozattá leszek, meghalok, s tönkremegy, elvesztem azt is, amiért életem áldoztam. Az élet ezen a ponton rossz üzletnek tűnik. Két út áll előttem

szeretetből áldozattá lenni vagy kényszerű áldozattá lenni. A végkimenetel pedig üdvösség vagy kárhozat. Pál apostol mondja, hogy amikor a pogányok áldoznak, az ördögnek áldoznak, vele azonosulnak, érte áldozzák életüket. Amikor az ember bűnt követ el, akkor az ördögnek áldoz, az ő lakomáján vesz rész, az ő étkét eszi, vele azonosul, és az ő sorsában részesül. „Ha szemed bűnre csábít, azaz bűnös képpel táplálkozik, vágd ki. Jobb félszemmel bemenned az Isten országába, mint két szemmel a pokolba kerülnöd, ahol a féreg nem pusztul el és a tűz ki nem alszik?(Mk 47-48). A bűnért éltét áldozó ember féreggé változik, vagy mondhatom szörnyetegnek is. Ez a vízió élt az Úr Jézus előtt, amikor az utolsó vacsorán kezébe vette a kenyeret. Az Úr Jézust érzékenyen érintette az egész világot átjáró elmúlás és halál ténye, és a kárhozat veszélye. „Aki meg akarja menteni életét, - aki nem akar szeretetből áldozattá lenni - elveszíti azt, de aki elveszíti életét énért, - szeretetből áldozattá lesz velem, az általam, - megmenti azt.” (Lk 9, 24-25).

ISTENÉRT ÁLDOZNI AZ ÉLETET – MEGISTENÜLÉS: A teremtésnek legmélyebb értéke a szentháromságos személyek áldozatos szeretete egymás iránt és irántunk. A világ céltalan áldozata az övé által nyer végtelen értéket. A földön áldozatos körülmények között élte meg ugyanazt az életet, amit az Atya keblén él. Jézus Krisztus nem ment bele abba a csapdába, amibe mi többé-kevésbé belemegyünk. Ő nem volt hajlandó e világi földi dolgokért áldozni az életét, mert ez nagyon rossz üzlet. Ő mindig az Atyáért élt, érte áldozta egész életét. Ő ebben a világban is az Atya akaratát akarja tenni, mint az örökkévalóságban. Az az ő eledele, hogy az Atya akaratát tegye, pedig ezen a földön ez nagyon kemény táplálék. Élete tökéletes szelídség áldozata, Ő a kereszten ellenségeiért is könyörgött. Ő mindig szolgálta az Atya gyermekeit. Neki nincs hova lehajtania fejét, ruháit is elvették. Lemondott az anyagiakról egészen szegény lett az Atyáért. Neki is volt őstön világa, lemondott a házasságról. Jézus Krisztus egész életét tudatosan az Atyáért áldozta. Csupán erre „használta” Lelkének erejét. Áldozatáért elnyeri emberi természete az isteni természet végtelen erejét, megdicsőült Úrrá lesz.

Keresztelő János halálhíre mélyen megrendítette Jézust, ezért elvonult egy magányos helyre, hogy imádkozzék, de az emberek lefűlelték hol van és utána özönlöttek, hogy gyógyítsa a betegeiket. Fáradtságot nem ismerve szolgálta őket késő estig. „Amikor beesteledett, odamentek hozzá tanítványai és figyelmeztették (mintha Ő maga nem látta volna): Elhagyatott itt ez a hely, s már az idő is későre jár. Bocsásd el a népet, hadd széledjenek szét a falvakban, hogy élelmet szerezhessenek maguknak.” Jézus azonban így válaszolt: „Nem kell elmenniük, ti adjatok nekik enni” (Mt 14;15-16); A hősi áldozatvállalás fokozta benne a vágyat, hogy önmagát pazarolva minél odaadóbban segítsen. Ekkor támadt fel a gondolat, amiről másnap Kafarnaumban beszélt is. Ő nemcsak földi kenyeret akar adni, hanem az Örök Élet Kenyerét adja a halálba hulló emberiségnek, hogy abból táplálkozhasson, és általa örökké éljen. Az Úr arról beszélt, hogy a zsidók „mannát ettek a pusztában, mégis meghaltak. Itt a mennyből alászállott kenyér, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon.”

Mindenki azt nyeri el végül, amiért életét áldozza. Annnyira lesz a miénk az újjáteremtő Szentlélek, amennyire érte élünk. A Szentlélek teljes elnyeréséért a szeretet totális, önfeláldozó átélése szükséges. Erre a földi életben csak Krisztus volt képes. Miért nem elég, hogy Krisztus kiengesztelte az Atyát, s most már beengednek bennünket a mennyországba? Azért, mert nekünk is Istenért kell áldoznunk teljesen az életünket, hogy a miénk legyen az újjáteremtő erő. Mi erre magunktól képtelenek vagyunk, ezért Krisztus az Eucharishtiában táplálja a mi kis áldozatunkat a magáéval. Amikor az Úr Jézus Testével és Vérével táplálja az apostolokat, akkor ez az áldozat beépül az apostolokba, nekik is életükké válik a Szentlelket megnyerő szeretet. A szentáldozásban költözik Krisztus az Atyával a hívőbe. Ez a kapcsolat nem erkölcsi feladat, hanem a szentáldozáson keresztül megvalósuló létegyeség.

A SZENTMISEÁLDOZAT ISTENÉRT VÁLLALT ÁLDOZATTÁ NEMESÍT: Az Oltáriszentség úgy van „megalkotva”, hogy Istenért vállalt áldozattá nemesíti az áldozót. Mindez nem jön létre olyan mechanikusan, mint az anyagi táplálék beépülése a szervezetbe. A szentáldozásban lelkiileg is „meg kell rágnunk” Krisztus Testét. A híveket nevelni kell arra, hogy Krisztussal egyesülten akarják minden tettüket végezni, az Atya iránti szeretetből, a Szentlélek teljes elnyeréséért. Áldozás alkalmával, ha felindítjuk a szándékot, hogy Krisztus engedelmisségével, szeretetével, alázatával, munkájával, pihenésével, szavával stb. akarjuk egyesíteni életünket, azonosulunk vele. Krisztus is azonosul velünk, s Krisztus azonosulása miatt a mi életünk is tökéletes, Istenért vállalt áldozattá válik. A Mennyei Atya előtt kedves, ha Jézus nevében állunk elé. Az „ezt cselekedjétek” királyi papi mivoltunknak szól. Jézus Krisztus azt akarja, hogy minden ember belőle élve, vele egyesülve váljon Istenért áldozattá, hogy elnyerje az örök életet. „Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a véré, nem lesz élet bennetek” (Jn 6;53). Mi lesz hát azokkal, vagy önhibájukon kívül nem áldoznak? A hívek feladata, hogy királyi papként, Krisztussal azonosulva felajánlják Krisztus áldozatát Őértük is. Amikor az áldozó hívek felindítják a szándékot, hogy ők Krisztus szándékával azonosulnak, tetteiknek krisztusi értéke lesz. Krisztus az Ő Titokzatos Testén keresztül, amely a világ királyi papsága, könyörög, engesztel, ad halált, dicsőít, ajánlja fel a világért való áldozatát, amikor az áldozó hívek Krisztussal azonosulva imádkoznak. Amennyit az Egyház átvesz Krisztus Lelkéből, annyi kegyelemmel „gazdálkodik”. Az Egyház XX. században Krisztusban megélt szenvedése mérhetetlen kegyelem tartalék az Egyház számára. Krisztus Urunk a papon keresztül konszekrálja, változtatja át az ostyát az Ő Testévé. A szentáldozáshoz járuló hívek pedig Krisztussal egyesülve, Krisztus nevében, Krisztusként a világért könyörögve, halált adva, engesztelve, konszekrálják, változtatják át a világot hatalmas ostyává, áldozattá, történelmi folyamatként, amelyre kiárad Krisztus érdemből az újjáteremtő Szentlélek. A halálba hulló emberiség így válik Istenért áldozattá, és nyeri el az üdvösséget. Mindenkit az formál örökre, amiért áldozta életét. Az

Eukarisztiában táplálja a mi tökéletlen áldozatunkat, és teszi tökéletes, Szentlelket elnyerő áldozattá. (Szegedi László, Emlékkönyv)

1960. tavaszán, Pannonhalmán, segéd munkásként dolgoztam, ugyanis 1959-ben kitétek a központi szemináriumból. Itt ismertem meg Máriás atyát és az Ő karizmáját, melyet így fejtegetett: Amikor kezdedbe veszed a kenyeret, és azt mondod, ez az én testem, akkor abból Jézus teste lesz. Tudtam. Jézus egyesül veled, s te Jézus személyében, Jézusként mondod ki a szavakat. Tudtam. Neked elég volt egyszer felindítanod a szándékot, hogy így legyen, és Jézus mindig együttműködik veled, akkor is, ha nem gondolsz rá. Tudtam. Jézus nemcsak az átváltozás pillanatában él benned, és működik együtt veled, hanem életed minden pillanatában. „aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, az bennem marad és én őbenne.”

Megteheted, hogy lélekben Jézussal egyesülten jársz, pihensz, beszélsz, dolgozol stb. Elég egyszer felindítanod a szándékot, s ez mindig megvalósul, Jézus mindig együttműködik veled, bármikor bármit teszel. **Ebben az esetben tetteidnek annyi az érdeme, amennyit Jézus érdemel ki.** Krisztus titokzatos módon él, imádkozik, szenved, szeret, dolgozik általunk és bennünk az Atya dicsőségére. Általunk és bennünk tovább éli szegénységének, alázatának, Isten- és emberszeretetének, engedelmisségének, önfeláldozásának életét, ő néz szemünkkel, ő szeret szívünkkel, ő gondolkodik értelmünkkel, ő akar akarataunkkal, ő jár, ő tesz, ő él és hal meg általunk és bennünk.

Jézus nemcsak a te életedet éli, hanem az eucharisztikus Krisztus az egész világot átöleli, megéli a maga módján, ez óriási szenvedést jelent számára belülről átélve a világ közönyét iránta. Te részt vehetsz az Ő egész világot átölelő, világot helyettesítő, kiengesztelő, megszentelő főpapi tevékenységében, engedelmisségében, engesztelésében, dicsőítésében. Csak fel kell indítanom a szándékot, hogy Jézussal, Jézusként akarok könyörögni, hálát adni stb. az egész világért, ahogy felindítom az átváltoztatás szándékát. Én tehát egyesülhetek minden ember összes tetteivel, és azokat egyesíthetem Jézus értük való áldozatával. Belőlem is, rajtam keresztül is árad a halálából újjáteremtő Szentlélek a bűnbeesett, pusztuló világra. Ettől kezdve ez lett az életem lényege. Az imaéletem attól kezdve abból állt, hogy bekapcsolódtam Krisztus világot átölelő, engesztelő, megszentelő életébe. Illetve Ő bennem is cselekedte világméretű oltáriszentségi tevékenységét, s ez rajtam keresztül is áradt a világra. Napközben is igyekeztem Jézus életébe bekapcsolódni. Heti 33 hittanórám volt, négy tanyára kellett kijárnom. Ha péntekenként este hat hittanóra után, téli hóban 12 km-t gyalogolva mentem hazafelé, az angyalok röptettek a havon, és én boldogan ajándékoztam a Szentlelket - a nekem adott krisztusi hatalommal, ezekkel a szavakkal: Vegyétek a Szentlelket! - mindazoknak, akik képesek voltak befogadni.

NE LEGYEN TÖBB ÉRTELMETLEN ÁLDOZAT: Abból a tényből, hogy valaki sokat szenved, még nem következik egyértelműen, hogy ez Istennek tetsző áldozat. Sokat szenvedünk a bűneink miatt vagy helytelen cselekedeteink, hibás döntéseink miatt is. Sok szenvedés fakad az önsajnálattunkból is. Az önsajnálattal telt embert nem lehet boldognak nevezni, mert önmagával és nem Isten jelenlétével van eltelve. (Varga László 130-144) Van jó illatú áldozat és van olyan áldozat, amely nem tetszik Istennek. Mindnyájan feláldozzuk magunkat, időnket, életerőnket valamiért. Akik az Atyáért áldozzák, azok lesznek neki szentelt örök áldozattá. (Ő tegyen minket neked szentelt örök áldozattá...) III. Eucharisztikus ima). Az áldozat így a megistenülés útjává lesz. Minden nap misézek, ha kell éjjel, mert nem akarom, hogy egyetlen napom is elvesztegetett emberi erőfeszítés legyen csupán. Belehelyezem az napi áldozataimat Jézus keresztségébe, így sajátjával egyesítve, kipótolva az enyém hiányosságait ajánlja fel az Atyának és kiesdi az én áldozataim számára is az érdemszerző erőt, a Szentlélek mérhetetlen, újjáteremtő, lelkeket megmentő, gyógyító erejét. Egész napom fáradozása Jézus oltárán lényegül át és lesz elfogadott áldozat. Lehet, hogy aznap csak egy gombostűt vettem fel, de ha az Atya iránti szeretetből, vele egyesülten helyezem bele Jézus áldozatába, lehet, hogy egy lélek megtér. Így kap fáradozásom isteni hatékonyságot. Aki a bűnért áldozza magát, az az Ördögnek áldozza az életét és ördögivé kezd válni. Az embernek nincs köztes lehetősége. Az ember hivatása mérhetetlenül meghaladja magát az embert. Arra hivatott, hogy Isten életében részesüljön. Megistenülése a keresztség és a feltámadás útján, Jézus áldozatos követése révén valósulhat csak meg. Jézus közösséget, erőt és életörömet akar adni nekünk az eucharisztikus áldozat vételével. Ezt olyan mértékben kapjuk meg, amennyire egyggy tesszük magunkat Jézus odaadásával az Atya akaratainak. Atya akarata üdvösség és boldogság mindenki számára. Az odaadásnak mellékzei lemondás, veszteség. Az odaadás igazából nyereség. Jézus halálában való részvétel annyit jelent, hogy minden negatív hatalomnak és erőnek, minden dolognak, ami az igaz életet akadályozza és blokkolja, Jézus keresztségén el kell pusztulnia: gyávaság, kisebbségi érzések, ítéletek. „... Az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön” (1Kor 11,26) Minden szenvedésben azóta jelen van Jézus és velünk együtt viseli azt. Senki sincs egyedül többé a szenvedésével.

Lucia V. (boszniai novícia) boldogan lépett be a kolostorba. Több katona is megerőszkolta. Maradt egy meggyalázott test, egy megtört lélek, de erős hittel mondta: „A gyermekem - aki erőszakból születik - fog tanúskodni arról, hogy az egyetlen, ami az embert nemessé teszi, az a megbocsátás.” Ő mindenki sebeit begyógyítja. (Tanner 82.) Teréz Anya mindig azt tanította nővéreinek, hogy a kenyér és a bor színében ugyanazt a Krisztust találják meg, akit szolgálnak a szegények legszegényebjeiben. Minden nővérnek meg kell értenie, hogy „ha a Szeretet Misszionáriusa akar lenni, akkor szeretet közösségben kell lennie a Megfeszítettellel, és az Ő áldozatának kell lennie a szegények lelkéért.” Legendássá vált, hogy amikor Teréz anya és nővérei számára fokozódott a sok munka sohasem kurtította meg az imádság idejét, sőt inkább növelte a szentségimádsásra szánt időt a nővérek ereje mindig megsokszorozódott.

IDŐGÉP: A Szentmise olyan, mint egy időgép, mellyel jelenné válik a világtörténelemnek a legjelentősebb pillanata, amikor Isten szeretete átvérezte a történelem szövetét: jelenvalóvá válik keresztségébe és feltámadása, az Ő „órája”. Ezzel az ajándékkal titokzatos „egyidejűséget” hozott létre a Triduum (Szent három nap eseménye) és az évszázadok egész folyamata között. (II. János Pál pápa: *Az egyház az eucharisziából él kezdetű enciklikája*, 10. old.) A szentmisében az Úr egyidejű lesz velünk, ez a Paradicsom elővételezése. /BUX 13-15/ A megváltó keresztség áldozat annyira döntő jelentőségű az emberi nem üdvössége számára, hogy Jézus Krisztus csak azután hajtott végre és csak azután tért vissza az Atyához, hogy ránk hagyott egy eszközt, mely által úgy részesedhetünk az áldozatban, mintha bemutatáskor jelen lettünk volna. (II. János Pál pápa: *Az egyház az eucharisziából él kezdetű enciklikája*, 16. old.) „Az Eucharisziában Krisztus áldozata Teste tagjainak áldozata is lesz. A hívők élete, istendicsérete, szenvedése, imádsága és munkája egyesül Krisztus életével, szenvedésével, imádságával és munkájával és az ő teljes odaadásával, és ezáltal új értéket nyer. A vasárnap alkalmat ad arra, hogy az elmúlt hét minden emberi terhét odahozzuk az oltárra.” (II. János Pál pápa apostoli levele a vasárnap megszenteléséről, 39. old.) A szentmisén részt venni olyan, mint engedelmesen végigkövetni

Jézust földi életútján: A megtestesüléstől a megszületésig, a megkeresztelkedésétől a keresztségig. /BUX 103/ „Üdvözítőnk az utolsó vacsora alkalmával azon az éjszakán, melyen elárultatott, megalapította testének és vérének eucharisztikus áldozatát, hogy így a kereszt áldozatát a századokon át eljöveteléig megörökítse”. (II. Vatikáni Zsinat SC 47.)

A szentmisén való részvételnek ahhoz, hogy teljesnek legyen mondható, abban kell kicsúcsosodnia, hogy felajánljuk magunkat a közvetítő Krisztussal együtt. A hívek „*a szeplőtelen áldozatot nemcsak a pap keze által, hanem vele együtt följajánlván tanulják meg önmagukat följajánlani és napról napra váljanak eggyé Istennel és egymás között a Közvetítő Krisztus segítségével, hogy végül Isten legyen minden mindenben*”. (SC 48.) Olyan mértékben veszünk tehát részt a szentmiseáldozatban, amilyen mértékben az Ő szeretetbeli önátadása a miénk lesz, fiúi engedelmisségét az Atya iránt a magunkévá tesszük. A "teljes" részvétellel kapcsolatos félreértés abban áll, ha csupán a külsődleges cselekményekre vonatkoztatjuk. Azt jelenti, hogy "ugyanazt a lelkiületet ápoljuk magunkban, amely Krisztus Jézusban volt" (Fil 2, 5). /BUX 157/ XVI. Benedek: "Az Eucharishtiában való részvétel az élet liturgiáját kívánja meg. /BUX 158/

PREFÁCIÓ - ÖVEKET BEKAPCSOLNI! Az eucharisztikus imádság a prefációt bevezető párbeszéddel kezdődik, és egészen a nagy „Amen”-ig tart. Ez lesz az egyház legnagyobb imádsága. Az egyház azért van, hogy ezt imádkozza, és ezt imádkozva jön létre. (Driscoll 75. o.) Az egyház nem csupán a saját nevében beszél, hanem az egész világot, sőt az egész teremtetést képviseli. Kérjük az Atyát, hogy küldje el Fiát és a Lelket. Ők eljönnek, és tesznek valamit! Valami történik. Egy testté, egy lélekke tesznek minket. Ezután pedig az egyház felajánlja ezt a testet a Fiú által a Lélekben az Atyának. (Driscoll 76 - 77. o.) „Az Úr legyen veletek.” Mi értelme van megismételni ezt az üdvözlést a Szentmise közepén? Mert most sokkal nagyobb intenzitással kezdünk imádkozni, isteni segítségre lesz szükségünk. A pap ezt az isteni közreműködést kívánja a népek. Emlékezteti a népet, hogy vele együtt az egyház legnagyobb imádságát készülnek felajánlani. A pap köszöntése áldás a népre, s viszonzásul a nép is megáldja a papot. A nép tudja, hogy ha a pap teljes szívével vesz részt az „imádságban”, akkor ez a népnek is előnyére szolgál, mert az imádság minden pontján a pap a vezetőjük, és nélküle nem tudnak előrehaladni benne. A pap vezető szerepe arra szolgál, hogy megfoghatóvá tegye a gyülekezet előtt minden imádság alapvető valóságát. Ez pedig az, hogy az Egyház csak fején, Krisztuson keresztül fordul az Atyához. „Emeljük föl szívünket.” Krisztus, a fő mondja meg testének, hogy merre menjen. **Egyenesen az égbe megyünk, ahol Krisztus az Atya jobbán ül. Minden itt fog történni.** „Fölemeltük az Úrhoz.” Tudjuk, miért szólítasz felfelé, és pontosan ez az a hely, ahol veled akarunk lenni. Ez a magasba szólítás egyben Krisztus feltámadásának egyidejűségébe ragad bennünket, az ő órájába, ahol múlt és jövő egyaránt jelen van, ahol már most jelen lehetünk ott, ahol majd az örökkévalóságban szeretnénk lenni. Szívünket felemelve megszabadulunk a jelen aggodalmaitól és napi gondjainktól, hogy olyan perspektívára tegyünk szert, amely megláttatja velünk e dolgok végső értelmét is. „Ami odafönn van, arra irányuljon figyelmetek, ne a földiekre. Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal az Istenben van elrejtve.” Ez a jövő már jelen van azok számára, akik felemelték szívüket. „Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek.” (Driscoll 78 – 80. o.) Ennek a hatalmas cselekedetnek középpontja Krisztus halála és föltámadása. Ezért kell most hálát adni. Ez a hálaadás magába foglalja örömét, hogy mi is feltámadt testének tagjai lehetünk. Az *eucharisztia* szó hálaadást jelent. A vezető elfordul a gyülekezettől, és teljes figyelmét a hálaadó imádság címzettje felé fordítja. Az imádság végéig az Atyaistenhez szól, és ezután a gyülekezettel minden mozdulatot az ő jelenlétében visznek véghez. A nép követi vezetőjét minden szavában és mozdulatában, annak tudatában, hogy a magasban kell tartanunk a szívünket, egészen az imádság végéig, amikor a nép az egész teremtetés nevében óriási „Ament”-t énekel mindarra, amit a fő elvégzett. A pap hangja a gyülekezet hangja, a gyülekezet pedig csak a papban tud szólni. (Driscoll 81. o.) A prefáció második részében újra elmondjuk, fennhangon hirdetjük Isten tetteit. A részvétel nemcsak akkor valósul meg, amikor itt az ideje, hogy mondjak vagy csináljak valamit. Az imádság hallgatása és követése ugyancsak részvétel. Szívünket magasba kell emelni. Hogy színe előtt felidézzük a teremtetés csodáit, és a nagy tetteket, amelyeket üdvösségünk történetében vitt véghez értünk. (Driscoll 86. o.) Természetesen Isten már tudja mindezt. Nem tőlünk kell megtudnia. De hallani akarja tőlünk, hogy mi is tudjuk. (Driscoll 87. o.) A prefáció harmadik része jeleníti meg vágyunkat, hogy hangunk most már olvadjon össze az angyalokéval és a szentekével. Osztozunk állandó dicséretükben. Amikor vissza kell térnünk „idelenti” életünkbe, bizonyos értelemben a mennyben maradunk, mert a himnusz, amelyhez csatlakoztunk, sosem szűnik meg. (Driscoll 83. o.)

Izajás próféta: „Láttam az Urat... Szeráfok álltak mellette.” Majd azt hallja, hogy hangosan kiáltanak egymáshoz: „Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!” Az ének hangos volt és erőteljes. Ezt mondja: „Megrendültek a küszöbök alapjai a kiáltó hangjától, és a ház betelt füsttel.” /Iz 6,1-4/ A szent próféták és apostolok látomása segít abban, hogy belássuk, mi történik a misén, amikor ugyanazon angyali ének ugyanazon szavait énekeli. Isten mennyei trónusa előtt állunk, ahol kereszt földi eseménye az égi valóság állandó részévé válik (Driscoll 84 – 85. o.), a mi életünk eseményei is Krisztussal el vannak rejtve Istenben. A prefáció végén a nép áhítattal dicséri Krisztus Istenségét az angyalokkal együtt zengve: Szent, Szent, Szent, és Krisztus emberségét a gyermekekkel együtt kiáltva: Áldott aki az Úr nevében jön! /BUX 127/

AZ ALAPÍTÁS ELBESZÉLÉSE: Az alapítás elbeszélése a liturgiai szöveg régebbi, mint a szentírási szöveg. Történetét Isten előtt a mennyei oltárnál mondja el. Amikor előtte emlékezünk e dolgokra, akkor látja, hogy tudjuk: mennyit tett értünk Fiában. Mi pedig azt akarjuk, hogy ő tudja ezt. Ez a fő dolog, amit el szeretnénk mondani neki. (Driscoll 91 – 92. o.) A Szent Szűz azt mondta: „*Ez a csodák csodája. Az urat nem korlátozza az idő és a tér. Az átváltoztatás pillanatában az*

egész gyülekezet a Kálvária lábánál áll, Jézus közvetlen keresztre feszítése pillanatában.” Jézus feje a pap jobb vállára esett. Szemlélni tudtam az arcát, a megvert karjait a megkínzott húsát. Mellkasa jobbán volt egy seb, amiből vastag sugárban ömlött a vér balra. Meghökkenem a vér mennyiségén, ami Belőle folyt a kehely irányába, egy csepp sem ment mellé. Az anya sem táplálja gyermekét a saját húsával én ebbe a szélsőségbe is belementem. A Szentmise az életem és vérem érdemei nélkül mit tudtok magatokkal hozni az Atya színe elé? Semmit csupán a nyomorúságaitokat és bűneiteket. Erényekben túl kéne szállnotok az angyalokat és az arkangyalokat, mert ők nem részesülnek abban az örömben, hogy táplálékként magukhoz vehessenek. Ti kihajthatjátok az egész óceánt. (Tanúságtételek, Cathalina)

MEGEMLÉKEZÉS: – „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” (Driscoll 96. o.)

Az egyház Jézusra emlékezve felajánlja az Atyának Jézus testét és vérét, amellyel egyesül. Ez az imádság két dimenziója: megemlékezés és felajánlás. Csodálatos együttműködés megy végbe. Nem két különböző áldozatot ajánlanak fel, Jézusét és az egyházét. Csak egy áldozat van. (Driscoll 97. o.) A Lélek újbóli lehívása - kéri, hogy „Tekints, kérünk, Egyházad áldozati adományára, ismerd föl benne Fia áldozatát...” Fogadd el sajátodként! Add neki azt a hatékonyságot! (F. L.) Plébánosom teljesen lerobbant, fekélyes lábbal gyötrődött a kórházban. Megáldoztattam, majd hangosan kezdett imádkozni, elmélkedve, gyötrődések közepette: „A mennyei Atya a Fiát látja bennem szenvedni. Jézus három évig tanított, de azt a latort a kereszten nem a prédikációjával mentette meg. Uram, Jézus felajánlom szenvedéseimet híveimért, és a két papért is, akit neveltem...” „Add, hogy mi, akik testét és vérét magunkhoz vesszük, Szentlelkével eltelve egy test és egy lélek legyünk Krisztusban.” (Driscoll 98. o.) „Ő tegyen minket neked szentelt örök áldozattá.” (Driscoll 98. o.) A „Jézusra emlékezés” magában foglalja a paradox emlékezést a jövőre. A feltámadt Úr már megéli azt a jövőt, amely minden dolog saját magában való összefoglalása (vö. Ef 1,10). A mindenséget egy nagy ostyává, testévé akarja tenni, hogy Isten legyen minden mindenben. Krisztusban, mint Főben foglal össze mindent, ami a mennyben és a földön van. Csak, ami így Jézushoz kapcsolódik, áldozatában megtisztult szeretetté válik, az marad meg örökre. A Szentmisében pedig pont ez történik. Jézushoz, a Főhöz kapcsolódunk, testévé válunk, áldozatunk megtisztul, kiegészül, Jézus áldozatává válik az Atya szemében. Ezért a Szentmise az üdvösség szentsége. A széthulló mindenséget, a pokolba hulló emberiséget így menti meg a megsemmisüléstől és kárhozattól, hozzákapcsolva a halandót a maga romolhatatlan isteni életéhez. Néhány Eucharisztikus ima tele van nevekkel. Ez a megemlékezés magában foglalja Teste tagjait, a szenteket és a bűnösöket, az élőket és a megholtakat. Isten nevet ad az embereknek, amikor elfogadják, hogy az isteni kegyelem történetének részeseivé lesznek. A Jelenések könyve vadállatának nincs neve, csak száma. (Radcliffe)

A teljes egyházzal lépünk közösségre – átívelve téren és történelmen. A pápának az említésével pedig kinyilvánítjuk a helyi egyház közösségét a világ összes többi egyházával. Megnevezünk együttesen, mindenkit a világon, értve ez alatt azokat, akik nem ismerik Krisztust. „Áldozatunk hozzon az egész világnak békét és üdvösséget.” Megemlékezünk a holtakról is. (Driscoll 103. o.) Kifejezzük vágyunkat, hogy egy test legyünk Krisztusban: az összes szentekkel, az egész világon elterjedt egyházzal, az összes megholtakkal és az összes emberrel mindenütt a földkerekségen. Minden megnevezett jelen lesz, mert Isten emlékszik rájuk, válaszul arra, amit áldozatunk kér. Már belépünk jövőnkbe, ahol majd tökéletesen egyesülünk egymással, egy testként Krisztusban. Az Atyával való közösség olyasvalami, amelyet csak másokkal közösségben élvezhetünk. Erre a kettős kommunióra lettünk teremtve. A mennyei béke közösség Isten élvezetében és egymás Istenben való kölcsönös élvezetében”. (Driscoll 105. o.)

Isten dicsőítése (doxológia) és a nagy „Amen”. – „Őáltala, ővele és őbenne a tiéd” minden tisztelet és dicsőség. Az egész világ az Atya felé halad Krisztuson keresztül. Az Atyát leveszi a lábáról mindaz, amit most maga felé lát özönlani. Látja jönni Fiát, és a Fia testében vele kiengesztelődött egész világot. Most ugyanabban a testben, amely feltámadt a halálból, mindannyiunkat egyetlen testként visz az Atya elé. Az Atya látja Fiát a mi testünkbe öltözve, immár feltámadt testében. Fiát látva minket is lát; mert nincs más Fiú, csak az egész Fiú. Az Atya kinyilvánítja: „Íme, szeretett Fiam, akiben kedvem telik!” Az egész világ kiengesztelődött Istennel. Ez történik a misén. Végérvényes jövőnkben állunk. Ez a mise legnagyobb „Ámen”-je, és a világé is; csak bemelegítésképpen mondtuk ki korábban. (Driscoll 105-107.o.)

KRISZTUSTEST MEGTÖRÉSE: Ahhoz, hogy kioszthassa az utolsó vacsorán testét eledelül, meg kellett törnie a kenyeret. Önfeláldozás összetörés nélkül nem létezik. Személyes és szeretet Istennél és emberrel egyaránt feltételezik egymást. A szeretetnek fájniia kell! Ez nem önkínzás, hanem önként vállalt életodaadás. A Személyes Szolga gonoszságainkért lett összetörve. (Iz 53) Ahhoz, hogy létem az ő kezében szereteteledelként kiosztható legyen, meg kell történnem a gögőmben, büszkeségemben, az önhiúságom minden változatában, és teljesen bele kell simulnom az ő akarátába. Nem kell keresnünk a megaláztatást és megtörést, ő erről gondoskodni fog. Pont azokon az embereken és körülményeken keresztül, amelyekbe életünket helyezte és vezette. Az immixtio rítusa (a pap a Szent testből tört kis darabkát a Szent vérbe elegyíti) jelképezi, hogy a Szentlélek művének köszönhetően a vérrel egyesülő test a feltámadás pillanata, az új teremtés kezdete. /BUX 139-140/

MELLÉKLET: Az áldozatban Isten a hozzá való közelséget kínálja: ez legmélyebben a szentmisében valósul meg. Ami elveszhet, az csak az, ami ennek a közelségnek az útjában áll, bűneink, birtokolási vágyunk, kialakított biztonsági rendszereink, kis szokásaink. Jézussal egyesítve veszteségeink, még a halál is a megdicsőülés eszközévé válik Isten kezében. Ha a Szentmisében beleyakoroljuk magunkat abba, hogy minden áldozatunkat és örömünket Jézussal egyesítsünk, akkor Jézus szabadságában részesülünk, aki kereszthalálát és feltámadását az ő „órájának” nevezte, mint akinek ezért az óráért kellett megszületnie. A Kánai menyegzőn elfogyott a bor, de még nincs itt az ideje, hogy az üdvösség új borát adja, az Ő vérét (az eucharisziában – ahol Isten és ember egy asztalhoz ül), mert még nem jött el az Ő órája. Ez a bor, kiapadhatatlan mértékű és elhozza a soha véget nem érő ünnepet, a végső menyegzőt, amikor az isteni és az emberi frigyre lép. Az új Éva, az Egyház őstípusa Mária hallja meg az Új Ádám választát a Kánai menyegzőn: még nem jött el az én óráim, és ismét csak Mária az, aki ott van az Ő órájában a keresztnél, látva, hogy oldalát megnyitja a katona lándzsája. Ahogy Ádám oldalából előhívta Évát az Isten, úgy az Új Ádám oldalából születik az Új Éva, vagyis az Egyház. Ahogy egy asszony táplálja gyermekét saját vérével és tejével, úgy táplál minket Jézus. (Radcliffe 162.). Amikor látja Jézus, hogy meg fogják ölni, akkor mondja ki: „Atyám! Eljött az óra, hogy megdicsőítsd Fiadat!”. János tudatos szerkesztéséből az is látható, hogy az Eucharisziát áldozatnak tekintette, mert összefüggésbe hozza a húsvét eseményével és Krisztus kereszthalálával. A Jn 19,14-ben, ahol azt olvassuk, hogy Jézus halálra ítéltése húsvét előkészületi napján a hatodik óra körül történt, pontosan akkor, amikor a templomban leölik a húsvéti bárányokat. A Peszach ünnepe tizennégy napig tartott; a bárányt az utolsó napon kellett levágni. Jézus Krisztust, pontosan Peszach ünnepének tizennegyedik napján korbácsolták meg és feszítették keresztre. A bárány megsütése a kereszten függő Úr Jézus kínzó fájdalmait juttatja kifejezésre! Jézus azért jött, hogy a Peszach ünnepét beteljesítse, és hogy mindenki, aki hisz benne, átmelessen a halálból az örök életbe. (Megérintett 21. oldal) Ez kifejezi, hogy az **Eucharisztia szentségének lényegi tartalma Krisztus kereszthalála és feltámadása**, és annak valóságában részesít. (Vö. Nemeshegyi, P., *Az Eukarisztia*, 56.) **Az Eucharisztia formája pedig szent lakoma.** Nem értjük tehát a lényegét, ha egyszerű lakomának tartjuk, és nem tekintjük valóságos áldozatnak. Az oltáron az történik, ami a kereszten történt, ezért kell a keresztnak az oltáron valósággal uralkodnia (és nem a virágoknak). Az oltárért van az egész templom. (Bangha: Az oltár fényében, 119-126.) Don Prosper Guengerer jegyezte meg a következőket: „A protestantizmus lerombolta a vallást azáltal, hogy eltörölte az áldozatot, számukra az oltár nem létezik többé, csupán egy asztal.” /BUX 30/ Jézus nem azért halt meg, mert Isten áldozatot követelt, hanem azért, mert mi követeltük. „Ha szeretsz, keresztre feszítenek; ha nem szeretsz, akkor már úgyis halott vagy.” (Radcliffe 161.) Ne kenjük be Jézus vérével az Atyaisten arcát! Az, hogy „így kellett lennie”, hogy Jézust kivégezték, az nem az Atyaistentől jön. Őtöle az üdvösségünk terve jön. Jézus kivégzése az embertől jön. Platón Krisztus előtt kb. 350-ben az Állam című művében ezt írja: „Ha lenne egy tényleg ártatlan ember, azt mi keresztre feszítenénk.” A kivégzés nem az Atyaistentől jön, hanem a bűnös emberiség pszichéjéből? Nem a kivégző osztag váltott meg, hanem Jézus, és pedig azzal, amit ő belül cselekedett. Ezért már az utolsó vacsora is áldozat. Mert Jézus bensőjében lesz az Istennek adott áldozat, az Örök Lélek által ajánlotta magát az Atyának engesztelő áldozatul éppen kivégzőiért. Azzá lett, amivé nem lehet. Úgy könyörgött az Atyához, mintha ő lenne a gyilkos, ő lenne a parázna, ő lenne a hazug! A mi bűneinket a szívére vette - nem úgy vette magára, mint kabátot, ezt mi nem tudjuk fölfogni. Testvérem, a te bűneidhez nincs jogod, mert azokat Jézus magára vette. Meg kell gyónni! A bűn szakítás az Istennel, az Atyával, az étellel. Ezzel a följajánlással az utolsó vacsorán halálából szentséget alkot. Hogy elérjen minket. Nem a kivégzést ünnepeljük. Jézus belekerül az Istentől elszakadt gyilkos emberiség pszichológiai örvényeibe. A mise elítél minden emberi kivégzést és gyilkosságot. Az igazi áldozat az, amit Krisztus tett bensőjében. (Barsi Balázs, Emlékkönyv)

Jézus annyira szabad, hogy még tanítványának árulását is arra használja fel, hogy megdicsőítve az Atyát ekkor adja szeretetének legnagyobb jelét. Első Szentmisén a sírás fojtogatott, annyira megrendültem Isten szeretetén, akiből a legnagyobb árulás azt váltotta ki, hogy a legnagyobbra fokozza szeretetét: „Ő ugyanis azon az éjszakán, amelyen elárultatott, kezébe vette a kenyeret, megtörte és neked hálát adva így szólt: vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely értetek adatik!” A legsötétebb pillanatban tette ezt, amikor Júdás már elárulta. „Éjszaka volt” (Jn 14,30). Miért adta a reménynek ezt a jelét a válság idején? Az emberek csak válságok egymásutánjában bontakoznak ki. Kis halálokon és feltámadásokon keresztül érünk meg. Először ott van a születés fájdalmas krízise, majd elválasztatnak minket édesanyánk emlőjétől, majd át kell esnünk a pubertáson, majd el kell hagyunk otthonunkat. Végül a halál krízisével nézünk szembe, és utunk végén megtaláljuk végső otthonunkat Istenben. A szentségek testi létünk minden drámáját megszentelik, születést és szerelmet, evést és ivást, szeretetet és bűnbánatot, betegséget és halált. A válság tetőpontja, a legnagyobb veszteség és a legmeghittebb összetartozás a Jézus halála előtti éjjelen következett be. Ezt az összetartozást kérte, hogy éljük át újra és újra: „ezt cselekedjétek!” (Radcliffe 142 – 143.)

Amikor Jézus az utolsó vacsorán azt mondja: „Ez az én testem, mely értetek adatik”, akkor ez a héber-arám nyelvhasználatban annyit tesz: „Ez vagyok én, aki magát értetek feláldozza.” Ezt egy idős, mozgássérült asszony a következőképpen élte meg: a kérdésre, hogy miért megy el minden nap a templomba, azt válaszolta: „Azért, hogy kibírjam a napot.” Hallott arról, hogy az ember összekötheti áldozatát Krisztusével. Erről nagyon élénk tapasztalatokat szerzett, ezért nem csak naponta áldozott, hanem még más emberek szenvedéseit is Krisztushoz vitte. Őt már nem érdekelte saját áldozata, csak Krisztusé. Ez nem csupán neki, de mások számára is nagy segítséget jelentett a túlélésben. (Tanner MF 80.) A francia forradalom újabb vértanúkat ajándékozott az Egyháznak. Noel Pinot papi ruhában lépett a vérpadra, mintha áldozati oltárnak nézte volna. A mise kezdő szavaival is köszöntötte: Introibo ad altare Dei - Belépek Isten oltárához. (Eucharisztia)

„Sziéria rabtáborában láttam rabokat és papokat, akik megfosztották magukat a nélkülözhetetlen alvás egy részétől azért, hogy a reggeli csengetés előtt felkeljenek és a még csendes barakban részt vegyenek a szentmisén. Szigorúan megbüntettek volna, ha felfedezik, hogy misézünk. Besúgók pedig mindig akadtak. Számunkra azonban a Szentmise mindig megérte a veszélyt és az áldozatot, nagyra értékeltük, vártuk, mindent megtettünk azért, hogy bemutassuk, vagy részt vegyünk a szentmisén.” (RD 142-143)

Hogyan von be minket Jézus az ő engesztelő áldozatába? Az átváltoztatott adományok révén bevon abba az átalakulásba, melynek az egész világra ki kell terjednie” (v.ö. 1Kor 11,26). „Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul.” (Róm 12,1) Ez az egész lét Istennek való odaadását jelenti. (Emlékkönyv, Bocsa József 69.) „Ha hitetek szent szolgálatáért áldozatként véretem ontják is, örülök, együtt örülök mindnyájatokkal” (Fil 2,17) (Vö. 2Tim 4,6) Pál saját várható vértanúságát liturgikus szolgálatnak és áldozati eseménynek tekinti, vagyis engesztelésnek. „Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára.” (Kol 1,24) Rajtunk is múlik embertársaink üdvössége. Jézus bevon mindnyájunkat, minden keresztényt az ő engesztelő, megváltó művébe. És ezt elsősorban az Eucharisztia által teszi. (Emlékkönyv, Bocsa József 69 – 71.)

Az Eucharisztia nélkül csak izzadság lesz minden erőfeszítésünk, elerőtlenedünk, elszáll az élet belőlünk, kiégünk. „Bizony, bizony, mondom nektek, ha nem eszitek az Embéria Testét, és nem isszátok az ő Véré, nem lesz élet tibenetek” (Jn 6,53). (Emlékkönyv, Bocsa József 71 – 72.) Imádkozunk, hogy soha ne maradjunk Eucharisztia nélkül! (Emlékkönyv, Bocsa József 72.) A szentmisén kapott kincsek földi és örök boldogságunk eléréséhez elengedhetetlenül szükségesek. A természetfeletti javak biztosítása érdekében mindent meg kell tennünk, és éppen ezért indokolt különféle ügyekért vagy személyekért többször is Szentmise útján könyörögni Isten előtt. A szentmisén végtelen érték van a kezünkben. Ha részt veszünk ebben az áldozatban, akkor valóban egy „lelki aranybányát” nyitunk ki. Szeretettől áldozattá lenni – erre tanít és ad erőt Krisztus a szentmiseáldozatban! (Emlékkönyv, Krajsovsky Gábor 95.)

A kereszttel valósga, amiből az Eucharisztia származik, gazdagsága kimeríthetetlen. Ebben a látszólag oly rövid ideig tartó és a világ történetéhez képest annyira kicsi valóságban annyi erő rejlik, hogy rajta nyugszik a történelem és a világ megváltása. Az a Jézus, aki az utolsó vacsorán ott volt, nincs többé! Immár a feltámadt Jézus létezik: az a Jézus, aki meghalt, de most örökké él (vö. Jel 1,18). Ez a Jézus azonban a „teljes Krisztus”, az elválaszthatatlanul egy Fő és test. Ha tehát ez a teljes Krisztus mondja az átváltoztatás szavait, akkor én is Ővele mondom együtt. A Fő nagy „Én”-jében ott rejlik a kis „én”, ami a testé, azaz az Egyházé. benne van az én apró „énem” is, és ő is mondja a vele szemben állóknak: „Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem, mely értetek adatik!” Nagy misztérium rejlik ebben! Jézus a történelem legmagasztosabb, legszentebb tetteiben egyesül velem: az egyetlen tettben, mely „mélto Istenhez”, az Ő szentségéhez. Nem csukom be a szememet az átváltoztatás alatt, hanem a velem szemben lévő testvérekre nézek, vagy azokra gondolok, akikkel aznap találkoznom kell, vagy akire időt kell szakítanom, és hozzájuk fordulva mondom, ahogyan Jézus: Vegyétek és egyétek, ez az én testem. (Raniero Cantalamessa 17. 26 – 27.) Míg együtt volt tanítványaival, sose volt teljesen meghitt a kapcsolatuk. Együtt voltak vele, a lábánál ültek; igen, tanítványai voltak, sőt barátai. De a kapcsolatuk még nem volt egészen bensőséges. A teste és vére még nem egyesült az ő testükkel és vérükkel. Sok szempontból még mindig az a másik volt, az ott, aki előttük megy, és mutatja nekik az utat. Amikor eszik a kenyeret, amit odaad neki, az életük átalakul az ő életévé. Már nem ők élnek többé, hanem Jézus, a Krisztus az, aki bennük él. (*Lángoló szívvel 71.old.*)

A „test” tehát az egész életet jelöli. Jézus ajándékolta hagyta nekünk az egész életét, megtestesülésének első pillanatától az utolsó pillanatig, mindazzal, ami valóságosan kitöltötte az életét: csend, verejték, fáradság, imádság, küzdelmek, megaláztatás... (Raniero Cantalamessa 30.) Hagynunk kell, hogy valóban „megegyenek”, és elsősorban azzal etessük meg magunkat, aki nem olyan kimélettel és kedvességgel teszi meg ezt. (Raniero Cantalamessa 31.)

Az Eucharisziának köszönhetően nincs több „felesleges” élet a földön. A legmagasztosabb célért vagy a világon, ami csak létezik: hogy élő áldozat légy, Eucharisztia Jézussal. (Raniero Cantalamessa 32.) Jézus a szentáldozásban magába „olvaszt” minket, vágyaink, gondolkodásmódunk hasonlóvá válik az övéhez. „Ugyanazt a lelkiületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt” (Fil2,5). (Raniero Cantalamessa 36.) Nincs Jézus életének egy pillanata vagy megnyilvánulása sem,

amit ne tudnánk újraélni, és amiben ne tudnánk osztozni, közösséget vállalva Vele. Jézus egész élete ugyanis jelen van és átadatik a testben és a vérben. (Raniero Cantalamessa 38. o.)

Szent Anzelmnek tulajdonított Elmélkedés: A szemetek Krisztus szeme: vajon Krisztus szemét, aki az igazság, semmiségek és hazugságok felé fordítjátok? Ajjatok Krisztus ajka: vajon megszóló és rossz beszédre nyitjátok-e meg azokat? Milyen tisztelettel és elővigyázatossággal kell örködnünk testünk minden érzéke és tagja fölött, mikor az Úr maga, mint fej, személyesen lefoglalta magának azok minden ténykedését. (Med 1, n. 5.) „Krisztus teste vagytok és egyenkint tagja.” (1 Kor 12,27) (In Luc. 5,33) (Eucharisza, Csávossy Elemér dr. 83-96. o.)

„Mikor Kelet-Pakisztánban kitört a polgárháború elhatároztam, hogy férjemmel és kilenc gyermekemmel Indiába menekülünk. Tizenhárom napig tartott. Utolsóelőtti gyermekem útközben meghalt. Harmadnap este aztán a férjem egy húscsomagot hozott, hogy főzzem meg a gyermekeknek. Megsütöttem és odaadtam nekik. Amikor bementem a sátorba férjemet holtan találtam. Láttam, hogy mindkét combján hiányzik a hús.” Könnyek közt így folytatta: „Ha lett volna valaki, aki csak egyetlen darab kenyeret adott volna nekünk, a férjemnek nem kellett volna feláldoznia életét az életéért.” (Megérintett 34-35. oldal)

Az emmauszi tanítványok számára Jeruzsálem: a hely, amely a kétségbeesés és a szenvedés, a szomorúság helye volt számukra, a remény városa lett. Mert közben történt valami. Felismerték Jézust és a találkozás átalakította őket. Minden szentmisében lehetőségünk van arra, hogy Jézus megváltoztasson bennünket. Megnyissa a szemünket jelenlétének felismerésére, és ez által látásmódunkat megváltoztassa. Általában a körülményen akarunk változtatni. Azt gondoljuk, hogy ha más munkahely, más család, más közösség, más egyház lesz, akkor az biztos jó lesz nekünk. Isten pedig úgy gondolja, hogy ha mi változunk, akkor azokat a körülményeket, amelyek most reménytelenségre, csüggedésre adnak okot, vele együttműködve jó irányba tudjuk azokat változtatni. A tanítványok azt látják, hogy Jézus története nem olyan ember története, akinek reményét megtörték a körülmények, hanem a szabadság és nagylelkűség története. Az a mód, ahogy Jézus szabadon veszi a kenyeret, és megtöri, azt mutatja, hogy nem egy borzalmas sors foglya, akit mintegy áldozatként kényszerítenek. Szabadon vállalta sorsát. Sok ember számára az élet csak annyi, hogy egyik dolog történik a másik után, a születés és a halál közti idő kitöltése, nem is élet, csak egymást követő események sorozata. Mások életének van története, ez azonban csak a sikerről szól, vagy a sikertelenségről. Keresztényként azonban fel kell fedeznem életem küldetését. Mindannyian választhatunk, hogy elfogadjuk-e vagy sem, amire hivatottak vagyunk. Küldetésünk az, hogy eljussunk célunkhoz, az Istenben való élethez, boldogságunkhoz. Döntéseket hozunk az ajándék elfogadásáról vagy visszautasításáról. Szabad választással, szeretettel gondolhatunk egy súlyosan sérült gyereket, vagy szeretetben kitarthatunk valaki mellett, aki nehéz természetű. Ezek a választások lehetnek hosszú távúak, mint amikor elhatározzuk, hogy megházasodunk, vagy szerzetesek leszünk, vagy megtehetjük egy szempillantás alatt, hogy a Matt Chouher, a bátor katona rávetette magát egy gránátra Afganisztánban, hogy megmentse társai életét. Ez olyan tett volt, amely megmutatta, ki ő. Barátai ebben a cselekedetben ismerték föl őt valójában. (Radcliffe 195 – 198.) Odamegyünk az oltárhoz, hogy magunkhoz vegyük testét; elfogadjuk, hogy osztozunk szabadságában, elfogadjuk hivatásunkat, bármi legyen is az. Elfogadjuk életünk ajándékát. Mint az ő élete, a miénk sem ért el sokat, sőt, kudarcnak látszhat. Sokan csodálkozhatnak, hogy miért nem hoztuk ki többet életünkéből, ehelyett „eldobtuk életünket” avval, hogy beteg hozzátartozónkat gondozzuk, vagy ragaszkodunk fárasztó házastársunkhoz. **Paradox módon akkor vagyunk a legszabadabbak, amikor elfogadjuk, amit tennünk kell, mert ekkor értjük meg, hogy mi a hivatásunk.** Lehet, hogy küzdelmes elfogadni, amit tennünk kell, akivé válnunk kell, de ez a szabadság küzdelme. Jánosnál azok képesek látni az Urat, akik szeretik. A hivatás nem valamilyen idegen és rejtélyes hatalom által ránk erőszakolt sors. A hivatás a szerető Isten meghívása, amire szerető és alkotó egyetértéssel kell válaszolnunk. Akkor megtanulhatjuk, hogy észrevegyük a szeretet kis győzelmeit, és meghalljuk, amint nevünkön szólítanak. Akkor mint Mária, el tudjuk imádkozni a Miatyánkot, miközben belépünk a kegyelem drámájának utolsó felvonásába. (Radcliffe 199 – 201.)

2014-es Tábor: A Szentmise: **BEAVATÁS AZ ÉLETBE: „Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.” (Jn 10,10)**

4.téma: Kitárt kar (communio) – kezeket kitárni!

ÁTLÉNYEGÜLÉS: Nem látható, de lényegi változás történik az átváltoztatáskor. Nézd csak meg télen a szántóföldet: mily hideg, merev, mozdulatlan, élettelen- és mégis millió élet fakad ki belőle! Nézd a hideg drótokat, melyek utcáinkon szerteszét szaladnak s mondd valakinek, aki nem ismeri az elektromosságot, hogy azokban tüzes élet lüktet végig! Isten az életét adja abban a kis Ostyában.

Titokzatos módon felemelkedtünk a mennybe, és közben „jön valaki az Úr nevében”. (Driscoll 85. o.) A pap kiterjesztette két kezét az adományok fölé, láthatóvá téve azt, ami természetesen láthatatlan: a Lélek lejövetelét a kenyérbe és a borbá. Ugyanaz a Szentlélek változtatja át a kenyeret és a bort, aki megformázta az Ige testét Mária méhében. (Driscoll 89. o.) Amikor átváltozik Jézus testévé és vérévé, minden résztvevő lelki átalakuláson megy keresztül. Hatalmas isteni energia-hullám söpör végig a résztvevőkön. (RD 123) Az Eucharisztia során az ember morális átalakuláson, megszentelődésen és „átistenülésem” megy keresztül. /BUX 289/ Az egyháznak nincs mit adnia a világ számára, ha önmaga először nem változik át, és nem lesz Krisztus egy testévé. (Driscoll 130. o.)

IMÁDANDÓ JELENLÉT: Fukarok lettünk a gesztusokban az Úr iránt, már nem is hajtja végre senki a térd és meghajlásokat vagy éppen csak utalásszerűen teszik, ugyanakkor dicsérjük a zsidókat és a muzulmánokat, akik nagy hévvel képesek imádkozni. / BUX 95/ „A térdelés alapvető fontossága a Bibliából levezethető, hiszen pl. csak az Újszövetségben a proskynein szó 59-szer szerepel. Ebből 24-szer az Apokalipszisben, az égi liturgia könyvében, amelyet az Egyház úgy mutat be, mint liturgiájának modelljét és feltételét. /BUX 272/ A tabernákulumban ugyanaz a feltámadt Jézus van jelen, aki több mint ötszáz tanítványnak megjelent, és aki fényével leterítette az őt üldöző Sault a damaszkuszi úton. (Tan. 52. Don Gobbi) Szent Ferenc: „Ezért megesketelek titeket testvéreim mindazzal a szeretettel, amire képes vagyok és lábaitokat csókolva, hogy lehetőségeitek szerint adjatok meg minden tiszteletet és imádást a mi Urunk Jézus Krisztus legszentebb Testének és Vérének, akiben kitartóan kérjétek az Egyház pásztorait, hogy a világon mindennél jobban tiszteljék a mi Urunk Jézus Krisztus legszentebb Testét és drágálatos Vérét. Tisztelettel és áhítattal szolgáltatassák ki másoknak. És amikor a pap Őt az oltáron konsekrálja, a nép boruljon térdre. (Corpus Christi 94.o.)

Tudjuk azt, hogy Jézus, mindenható isteni erejével érint minden helyet és időt, ezért istenségevel mindenütt jelen van. Ugyanakkor az ószövetségi üdvrend nagyon jól tudta, hogy Isten világfeletti (transzcendens), személye nem ennek a világnak a része, ezért evilági keretek között Istennek csak bizonyos üzeneteivel, dicsőségének megnyilvánulásával találkozhat az ember, mert nem láthatja Istent az ember úgy, hogy életben maradjon.

Isten szentsége és vakító fényessége elemészténé az embert, nem az Isten természete, hanem, a mi vele szemben megkeményedett természetünk miatt. Nyomorúsága és bűnei miatt nem bírni el az ember élve a vele való találkozást és egyesülést súlyát és fenségét. Hasonlóképpen, annak a szeme, aki mindig sötét tömlőben élt, ha túl hirtelen hozná ki a világosságra, nem bírni elviselni a szikrázó fényt, vagy a kiéhezett ember gyomra az ingyenc falatokat, anélkül, hogy meg ne halna. Ugyanakkor irgalmából, isteni erejének „letompítása és visszametszése”, vagyis önkiüresítése által lehetővé vált jelenlétének különleges formája, amikor nemcsak erejével, hanem személyes valóságával is találkozhatunk.

A megtestesülés óta Istennek nemcsak az ereje, nemcsak üzenetei vagy kinyilvánulásai érhetők el az általa teremtet világban, hanem személye is. Evilági keretek között is elérhetővé tette önmagát. Személyi egységre lépett egy emberi természettel: Mária testéből születve hús-vér emberré lett a második Isteni Személy. Lehetővé vált egy személyes találkozás az Istennel, evilági keretek között. Feltámadásával és mennybemenetelével Jézus nem vetette le magáról, mint valami ruhát az emberi testét és emberi természetét, hanem megdicsőítette és részesítette isteni tulajdonságaiból. Így emberi teste is Isten mindenható erejének hordozójává vált. Mindenhatósága teszi képessé arra, hogy testével is mindenhol egyszerre jelen legyen, ahol csak akar. A feltámadt Jézus testét már nem korlátozza a tér és az idő: a zárt ajtókon átjutva „megjelent nekik, pedig a zsidóktól való félelmükben zárva tartották az ajtót” – olvassuk az apostolokról az Evangéliumban. Akik földi életében találkoztak vele, azok személyesen az Istennel találkoztak: „aki engem lát, látja az Atyát” – mondja Fülöpnek. Kevés szerencsés ember lehetett ott Palesztina utcáin, amikor a Názáreti Jézus tanította az embereket. Feltámadásával azonban emberi testével is képessé vált egyszerre több helyre eljutni. Az utolsó vacsorán pedig világossá tette, hogy hús-vér emberségével és Istenségével jelen van mindenütt, ahol „cselekedjük” az Ő emlékeztetere a Szentmisét. Jelenléte így kiterjed a világ minden templomára, ahol átváltoztatja a Szentlélek a kenyeret Krisztus testévé és a bort az Ő vérévé. Irgalmával kenyérré alázza magát, elrejtve istenségének ragyogását.

A rendszeres Szentmiséssel hozzászoktatja vakságunkat az ő világosságához, belegyakoroltat bennünket az Ő természetébe (önátadásába, szelídségébe, alázatába, engedelmisségébe stb.). Így részesít bennünket isteni természetéből, és így készít fel bennünket a végső menyegzői lakomára, az Istennel való egyesülésre. Ennek révén nem megsemmisülünk, hanem megdicsőülünk, feltámadunk és csak az hal meg bennünk, amit a bűn megjelölt, hogy igazi istengyermeki természetünk szerint halhatatlanul örökre éljünk. Valamennyien vágyunk arra, hogy eggyé váljunk azzal, akit szeretünk. Olyan egységre vágyunk, ami testi valónkat is átöleli. Isten (az Ige) ezért lett testté. Közelségének itt a földön legsűrítettebb, legintenzívebb megvalósulása a Szentmise. Ez Jézus „kedvenc jelenléte”.

Ez a jelenlét személyes és tevékeny. Nem csak erejével van jelen (mint ahogy életében személyes jelenléte nélkül a „távolból” meggyógyította a pogány százados szolgáját), hanem személyesen és test szerint, istenségének és emberségének teljes valójával. Bár elrejtőzve. A II. Vatikáni Zsinat így írja le Jézus jelenlétének kiemelkedő módjait a Sacrosanctum Concilium-ban (SC 7): „Az emberek üdvözítésének és Isten dicsőítésének nagy műve „végrehajtására Krisztus mindig jelen van Egyházában, kiváltképpen a liturgikus cselekményekben. Jelen van a **szentmise Áldozatában**, mind a **papi szolgáló személyében**, mert „az Áldozatot ugyanaz mutatja be most a papok szolgálata által, aki a kereszten önmagát feláldozta”, s jelen van kiváltképp (maxime – leginkább) az **eucharisztikus színek alatt**. Jelen van erejével a **szentségekben**, úgyhogy amikor valaki kereszttel, maga Krisztus kereszttel. Jelen van **igéjében**, mert Ő maga beszél, amikor az Egyházban a Szentírást olvassák. Végül **amikor könyörög és zoltároz az Egyház**, Ő van jelen, aki megígérte: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Ezért minden liturgikus ünnep, mint a pap Krisztus és az Ő teste, az Egyház műve, kimagaslóan szent cselekmény, melynek hatékonyságát az Egyház semmi más cselekedete nem éri el sem jogcím, sem fokozat tekintetében.” Viszont Krisztus nincs jelen magában a Szentírás könyvében: tiszteljük, de nem imádjuk ezeket. /BUX 285/. Krisztus jelenlétének módja az eucharisztikus színek

alatt: egyedi, az Eucharisziát minden más szentség fölé emeli: „Ezt a jelenléte valóságos jelenlétnek mondjuk, nem kizárólagosan, mintha a többi jelenlét nem volna valós, hanem kiemelkedő módon, mert ez lényegi, amelyben ugyanis az egész és teljes Krisztus, az Isten és ember van jelen” (Mysterium fidei 39.) / Az Oltáriszentség 22. old./ A Trienti Zsinat ezt tanítja: a kenyér egész lényege Krisztus, a mi Urunk testének lényegévé változik, ezt transzsubstantiatio-nak, átlényegülésnek nevezzük. Ez a jelenlét addig tart, ameddig az eucharisztikus színek megmaradnak. A színek mindegyikében és azok minden egyes részében az egész Krisztus van jelen. Összefoglalva tehát, Jézus valóságosan jelen van igéjében, a papi szolga személyében, vagy ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, de nem imádjuk a Szentírást, a papot vagy a közösséget és nem borulunk le előttük hódolva, mert nem jön létre átlényegülés.

Éppúgy, ahogyan a szegényeken, a betegek, a foglyokon (Mt 25,31) keresztül valóságosan jelen lesz Jézus. Úgyannyira, hogy amit egynek teszünk rászoruló embertársaink közül, azt Jézus szavai szerint Vele, magával tesszük, de nem imádjuk a szegényeket. Valóságosan van jelen a szegényben, de nem szubsztanciálisan, vagyis nem lényegül át a szegény Jézussá.

Pl. a szentmiseáldozat bemutatása közben Jézus a pap személyén keresztül cselekszik és mutatja be valóságosan az egyetlen áldozatot, melyet a kereszten végbevitt, s ami jelenvalóvá válik, de a pap nem lényege vagy személye nem szűnik meg létezni és nem kerül a helyére Jézus személye. Megmarad tökéletlensége, de Jézus irgalmából eszközül veszi Őt a világtörténelem legjelentősebb tettének jelenvalóvá tételéhez és véghezviteléhez, melyen függ az emberek üdvössége. A Szentírás könyve sem lényegül át Jézussá, de a benne lévő szavak Jézus üzenetét, erejét, valós jelenlétét hordozzák. Jézus jelenléte a kenyér és a bor színe alatt maradandó jelenlét, mely mindaddig megmarad, még a kenyér és a bor színei érzékelhetően megmaradnak. Abszolút jelenlét, vagyis nem függ bizonyos egybeeső vagy szubjektív tényezőktől. Mint pl. egy keresztény közösségben csak akkor van jelen Jézus, ha az Ő nevében, Őt imádvá gyűlnek össze. A pap sem mindig Jézust jeleníti meg, pl. amikor bűnt követ el. A Szentíráson keresztül pedig Jézus csak akkor tevékeny, ha hittel olvassuk, vagy hallgatjuk, vagy hirdetjük, s akkor nem, ha a polcon hagyjuk porosodni. Jézus jelenléte az Eucharisziában imálandó jelenlét, személyes és lényegi. A kenyér és a bor lényege többé nem kenyér és bor, hanem Krisztus teste és vére, Krisztus személye. Csak érzékszerveink számára kenyér és bor. De ez a kenyér és bor, mint „ruha” rejtje el az érzékeinkkel még nem kitapinthatót, Jézus élő, feltámadt testét. Hitünk az az érzékszerv, amely képes kitapintani az Ő személyes jelenlétét és a számtalan jó gyümölcs és gyógyulás, mely az Eucharisziához köthető.

Itt van köztünk. Nemcsak mint Isten; hiszen mint Isten mindenütt jelen van; hanem mint ember is: teste-lelke. Az a Jézus van ott igénytelen kenyér és bor színeiben, aki egykor a betlehemi barlangban a Szűzanya méhéből született; aki földön járt, tanított, gyógyított, csodákat tett. A csillagvilág teremtménye, a Végtelen, a háromszor Szent, Alkotónk van jelen. „Nincs még egy olyan nép, akinek Istene oly közel volna, mint amilyen közel van a mi Istenünk hozzánk.” (M.Törv. 4,7). Eszünk ágában sincs azt mondani, hogy a kenyér és a bor színei megszűnnek (hiszen külsőleg érzékelhető tulajdonságaik megmaradnak), vagy, hogy a jelenlévő Jézus fizikailag és kémiaiag bármilyen módon megfogható volna. Egészen másról van szó. (Bangha: Az oltár fényében, 7 – 11.) Bár vannak érdekes jelenségek, mint pl. a következő: Emlékszem egy történetre, amit egy emberről hallottam, aki az ötvenes éveit elején pap lett, mert valami olyannak került kapcsolatba, ami megváltoztatta az életét. Bár ebben az írásban nem tudom bizonyítani a történetét, de annyit tudok, hogy a NASA kutató tudósa volt és olyan kamerával dolgozott, ami az emberi testet körülvevő aura fényt mérni tudta képernyőjén. Azt hiszem Klirian fényképnek hívják. A NASA kutatásai arra irányultak, hogy kimutassák az űrben tartózkodó asztronauták auráját és ez által választ kapjanak a bennük lejároló életfolyamatokra. A kutatás során észlelték, hogy a haldoklók aurája nagyon ritka kék fény, ami halványul, amíg az ember meg nem hal. A tudós és kutatótársai egy kórházban voltak és kétoldali tükrökkel monitorizálták egy haldokló auráját. A megfigyelést a másik szobában végezték. A megfigyelés közben egy ember lépett a szobába, amely azonnal megtelt a zsebéből kiáradó fénnel. Az ember a zsebébe nyúlt és valami olyat csinált, amitől a kamerát annyira elárasztotta a fénye, hogy képtelenek voltak a további események megfigyelésére. A kutatók berohantak a szobába és azt látták, hogy ez az ember (egy pap) megáldozta a haldoklót. Azonnal visszatértek a kamerához és látták, hogy a szentáldozásban részesült haldokló aurája erősödni kezdett. A tudós ekkor már tudta, hogy van egy nagyobb hatalom, van valami, amire hagyatkozni lehet, valaki akiért az életet élnie kell. Otthagyták munkájukat és katolikus papok lettek. (RD 101) Hogyha a kis Jézust elvitték volna egy CT-re, vagy akármilyen röntgenre vagy vérvételre, nem tudták volna kimutatni tudományosan az Isteni jelenlétet. Egy valóságos ember volt. Nos, azt gondolom, hogy ha én a Szentmisében elmondok az áldás szavait az Oltáriszentség felett, hát azt sem lehet fizikailag kifejezni. A pásztorok hitték, hogy jelen van Jézus Krisztusban a Mennyei Atyának a Szent Fia, és leborultak, hódoltak előtte. Ugyanez történik az összes Szentmisében. Nagyon-nagyon fontos kihangsúlyozni, hogy nem valami régmúlt eseményekre gondolunk, hanem non-stop, folyamatos Karácsonyban élhetünk, amikor Isten közénk jön. Sőt, ennél több, mert valamilyen módon az egész Krisztusi esemény lejárol, tanít a felnőtt Krisztus, sőt, megtöretik az ő teste. (fr. Bőjte Csaba 151. o.)

Igaza van Luthernek, hóhérmunkát kell végeznie a Szentírás szaván, aki ki akarna bújni a valóságos jelenlét tana alól. Kár, hogy ő maga később, engedékenységből vagy politikából, vagy pápaellenességből szintén a Szentség-tagadókhöz csatlakozott. Zwingli csak jelképi, szimbolikus jelenlétet vélt felfedezni az utolsó vacsoraik igéiben. Kálvin szerint Jézus a kenyér és a bor színe alatt úgy hat, mintha jelen volna. Jézus nemcsak jelképesen vagy hatóerejűen van jelen az Oltáriszentségben, hanem láthatatlanul, de valóságosan. (Bangha: Az oltár fényében, 11 – 14.)

Luther Márton ezt írja a strassbourgiaknak: „Nem tagadhatom, hogy ha Karlstadt vagy bárki más öt évvel ezelőtt meg tudott volna győzni arról, hogy a Szentségben nincs más, mint kenyér és bor, nagy jótevényt tett volna velem. Ugyanis nagy gondok közt forgattam magam is ezt a kérdést, és minden erőmből megkíséreltem kibontakozni belőle, és megszabadulni tőle, mert jól tudtam, hogy ezen a ponton különösen nagy bajt okozhatnék a pápaságnak. Azonban fogva érzem magam; nincs menekvés, mert az Evangélium szövege nagyon is világos és szembeszökő, úgyhogy nem lehet egykönnyen megdönteni.” „Dr. Karlstadt ezekből a legszentebb szavakból: „Ez az én testem” az „ez” szócskát forgatja el; Zwingli az „est” (van) szócskát törli kerébe; Oekolampadius a „test” szót sanyargatja; mások az egész szövegen hóhérmunkát végeznek.” (Luther Márton)

Jézus a kafarnaumi beszédben (Jn 6,32 – 72) hatszor egymás után és a legnagyobb nyomatékkal hangoztatta, hogy az Ő teste valóban étel lesz, s az Ő vére valóban ital (Jn 6,56). És nehogy képletesen vagy pusztán lelki értelemben értsék, egyre nyersebb kifejezéseket használ, mely szerint ez a kenyér az Ő húsa, melyet meg kell rágni (trógein – görög). Jézus ezekkel a szavakkal egyúttal parancsot is ad, mégpedig örök élettel és örök kárhozattal járó parancsot: „Aki nem eszi az én testemet,... abban nem lesz élet.” Aki ilyen komoly parancsot, sőt fenyegető parancsot ad, annak nem szabad költözködni. Az örök életet köti ahhoz, hogy az emberek az Ő testét egyék, s az Ő vérére igyák. „Zúgolódának tehát a zsidók ellene: „Hogyan adhatja az Ő testét eledelül?”. Sokan tanítványai közül ezeket hallván mondták: „Kemény beszéd ez, ki hallgatja?” Ettől fogva sokan visszavonulának az Ő tanítványai közül, és már nem járának Vele. Monda azért Jézus a tizenkettőnek: „Vajon ti is el akartok menni?” Jézus ezzel lényegében azt mondja: hogy ha nem hiszitek, ti is valamennyien elmehettek. Tehát Jézus hajlandó az utolsó hű tanítványokat is feláldozni, ha nem hiszik, amit nekik az Ő

testéről és véréről mondott. (Bangha: Az oltár fényében, 16 –29.) Jézus akkor sem lett volna hajlandó megváltoztatni az Eucharisziáról szóló tanítást, ha szeretett apostolai elhagyták volna, nem tompította le a szavait mondván: „ne menjetek el, csak jelképesen gondoltam!” (Megérintett 29. oldal)

Ha egyáltalán van a világon történelmi igazság: ez az, hogy az őskereszténység Jézus szavait az utolsó vacsorán igenis szó szerinti értelemben vette. Szent Iréneusz az eretnekek előtt a föltámadást az Eucharisziával magyarázza, melyet azok sem tagadtak, sőt hittek a lényegi és valóságos jelenlétben. Amikor valamilyen beteghez vitték el az Oltáriszentséget. Csengővel figyelmeztették az embereket a legmértősebb Eucharisziára. A jámbor hívők azután csatlakoztak a paphoz, néha a beteghez menetel valóságos hódoló körmenetté lett. Így volt ez a 13-14. századig. Egy szellemes festő lefestette az utolsó vacsora jelenetét: Jézust, amint a kenyeret és a bort nyújtja tanítványainak, a kép alá a következő mondatokat írta: „Luther: ez alatt van az Ő teste. Kálvin: ez úgy hat, mint az Ő teste. Zwingli: ez jelképezi az Ő testét.” A másik oldalon e szó állt: „Jézus Krisztus: Ez az én testem.” Alatta: „Kinek higgyünk ezek közül?” (Bangha: Az oltár fényében, 53.) Valaki egy híres protestáns templomot nézett meg, és mivel rajta kívül éppen akkor senki nem látogatta a templomot, ő pedig tisztességtudóan kezében tartotta a kalapját, a sekrestyés rászólt: „Uram, tegye csak fel a kalapját, hiszen nincs itt senki.” Az illető katolikus volt, s egyszerre nagyon elszomorodott. „Szegény protestánsok - gondolta - akiknek a templomában nincs senki!” Mi bizony levesszük a kalapunkat, sőt, kedvünk volna arcra borulni, s a földet csókolni boldog áhítattal Az iránt, aki nem vonakodott ily mélyre ereszkedni le hozzánk. (Bangha: Az oltár fényében, 54 - 56.) A muszlim hitűeket nem zavarja, hogy akár az utcán is kiterítsék imaszőnyegüket. Mi miért szégyellünk kalapot emelni vagy keresztet venni templomok vagy keresztelők előtt? Neki semmi eszköz nem volt alkalmatlan arra, hogy közelünkbe férközzék. Oltáriszentség! A szeretetnek lelepleződése, csodás kipattanása vagy az Isten szívéből. Nálunk ez nem képzelődés, nem jelkép, nálunk ez eleven élet, mi Jézussal együtt élünk, együtt ébredünk, együtt alszunk. (Bangha: Az oltár fényében, 79 - 80.)

Az Eucharisztia Isten „leereszkedésének” utolsó foka: teremtet kinyilatkoztatás, megtestesülés, eucharisztia. „Hol van olyan nagy nép, amelyhez istenei oly közel volnának, mint hozzánk az Úr, a mi Istenünk?” (Mtörv 4,7) (Raniero Cantalamessa 98.) „Távol legyen, hogy azt mondjuk, hogy a szentáldozás Krisztus testének csupán jelképe volna, és hogy egyszerűen kenyér, hanem valóban saját teste és vére Krisztusnak, az Isten Fiának, ki emberré lett, s a mindenkoron szűz Istenanya, Máriától született.” (Bangha 46-49.) Mit számít ugyanakkor, hogy Krisztus valóságosan jelen van az oltáron, ha nincs jelen bennem? Semmire se lenne jó egy rádióállomás, ha nincs vevőkészülék, ami felfogja a hullámain. (Raniero Cantalamessa 106.)

SENTEGIMÁDÁS: Ne programot csináljunk a Szentségimádásból. Nem az az izgalmas, hogy mi mit mondunk neki. Az az izgalmas, hogy ő mit mond nekünk abban az egy órányi csendben. (Emlékkönyv, Varga László 61.) Teréz anya az Eucharisztikus Krisztusról csak úgy beszélt a rendházban, hogy Ő a ház Ura. A betérő vendégeket a nővérek előbb mindig az Úrhoz vezetik köszöntésre. Kórházi ágya közelében tabernakulomot helyeztek el, hogy Jézus mindig vele lehessen. Kínjainak utolsó pillanatáig csak Jézus iránt epekedett. A szent vér egy-egy cseppje, nem egyszer látványos állapotbeli javulást is eredményezett. A szentáldozás tartotta életben a földön, minden sötétségben. Azt mondta: „Addig kell szeretettel szemlélnetek az Oltáriszentségben megtört Krisztust, amíg elmenvén felismeritek és megszeretitek az útszálon fekvőben jelenlévő Krisztust.” Az Ostyában megtört Krisztus, és a megtört ember ugyanaz. „Tudom, ha megérintem, Krisztus testét érintem meg.” (VL.)

Plébániám kétpólusúvá vált: az Oltáriszentségben megtört Krisztus és a betegben megtört Krisztus volt egyszerre jelen. Amikor egy tanárnővel együtt utaztam a vonaton, és kiderült, én vagyok a Szent Imre-templom plébánosa, azt mondta: „Én nem tudom, hogy maguk mit néznek ott elől, én nem tudom, hogy mi az a fehér kerek valami. Csak ezt tudom, hogy a maguk temploma nyitva van, és itt csend van, és valami van. Köszönöm magának, hogy nem hívőként, naponta részesülhetek ebben a valamiben.” Nem értik, hogy mit csinálunk, de azt mindenki érti, hogy a kettő összekapcsolódik: az Oltáriszentségben megtört Krisztus titka és a sebzett, szegény emberben lévő Krisztus titka.

Jézus Krisztus a szentségimádásban formálja is személyünket. Rendkívül csendes, finom a hatása ránk Lelkén keresztül. Emlékszem, a gimnáziumi első végén eleven gyerek voltam, a fegyelmet nem nekem találták ki, a nyugodtabbak botrányoztak rajtam, s úgy gondolták, nem vagyok közéjük való. A nyáron rendszeresen meglátogattam Jézust, naponta háromnegyed órára. Azonnal észrevették rajtam a változást. A szentségimádásnak fontos része a mi személyes ügyeink, de természetesen nem merülhet ki abban. Jézusnak is vannak személyes ügyei, s nekünk azok felé is meg kell nyílnunk. (Szegedi László in Emlékkönyv)

AZ EUCHARISZTIÁBAN MEGDICSŐÜLT ANYAG = FELTÁMADÁSUNK ESZKÖZE: Az anyag sorsa biztos: a föltámadott Jézus teste anyagához hasonló átalakulásra rendelt. Csak az ember sorsa nem biztos, nincs levele adva, mert az ember szabad. Nekem akarnom kell a Krisztussal való közösséget, mert engem személyem titka révén a szeretet kapcsol Jézus Krisztushoz, nem pedig pusztá létezésem. A kárhozottak teste nem lesz megdicsőült test, s így testükben is megrontják Isten dicsőségének végső és teljes kinyilvánulását. Akik halálos bűnökben haltak meg, a világ, az anyag ellen is vétkeztek. Akik bűnbánatban haltak meg, az anyagi világgal tettek jót, mert feltámadásukkor az anyag egy része dicsőül meg és mivel több ember már nem születik, és mivel véget ér a történelem az igazak feltámadása magával vonja a mérhetetlen nagy anyagi világ átalakulását is. Itt nem valami biológiai vagy fizikai okság fog működni, hanem a teremtető Istennek, az Atyának világot teremtve. Ő úgy akarta, hogy Fiában foglaljon össze mindent, ami a mennyben és a földön van (vö. Ef 1,10) (Barsi, in *Lelekem áldott vendége*, 99-100. old.) Az anyagban ott van a feltámadt Krisztus az oltáron, és én részesülök benne. Ott a teremtetés befutott a végső célhoz, mert ott már Isten a mindenben. (fr. Barsi Balázs, in Emlékkönyv 147. o.)

A SZENTÁLDÓZÁS FELTÉTELEI: Áldozni! Ez a legnagyobb kegyelem a földön. Lehetőleg minden Szentmisén, de csak halálos bűntől tiszta lélekkel szabad. „Vizsgálja meg tehát az ember önmagát, és úgy egyék e kenyérből és igyék e kehelyből, mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem különbözteti meg a testet, saját ítéletét eszi és issza. Ezért van köztetek sok beteg és gyengélkedő, és sokan meghaltak.” (1Kor 11,28-30) „Nem részesülhet belőle, csak az, aki igaznak fogadja el a tőlünk kapott tanítást, és megmosdott a bűnök bocsánatára az újjászületés fürdőjében, és úgy él, ahogyan azt Krisztus meghagyta. Annak, aki súlyos bűn tudatában van, meg kell gyónnia, mielőtt a szentáldozáshoz járul.” (A Katolikus Egyház Katekizmusa 1355-1385)

Egyszer Gobbi atyának Krisztus megmutatta az ő Titokzatoss Testét, és elszörnyülködött, hogy „Ilyen piszkos, mocskos az Egyház?”. Azt mondja: „Igen, a méltatlan és szentségtörő áldozások miatt”. (Emlékkönyv, Gellért Ottó 43. o.) Már nincs olyan Szentmise, ahol nem történik szentségtörő áldozás. Ha az én szememmel látnátok, mekkora ez a seb, amely az egész Egyházat megfertőzte, tisztátalanná és nagyon beteggé teszi! Ha az én szememmel látnátok, velem együtt ti is sok könnyet ontanátok! (Emlékkönyv, Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1986. augusztus 8. 113.)

A János evangéliumban nincs úrvacsora tudósítás, mégis a János 13-ban az utolsó vacsorát a lábmosás keretébe ágyazva kiemeli, hogy a közösségnek, a szeretet közösségének kell lennie: közösségnek Krisztussal (8. vers: „*ha meg nem moslak, nem lehetsz közösségben velem*”) és egymással (14. vers: „*nektek is meg kell mosnotok egymás lábát*”). E kettő az Eucharisziában legszorosabban összetartozik. Az úrvacsora szeretet nélkül éppolyan kevésbé igaz, mint az úrvacsora hit nélkül. A legtöbb kommentár elfogadja, hogy a Jelenések könyve végén liturgikus párbeszéd áll, amint azt a „Maranata” („Jöjj el Uram, Jézus!”), „Amen” kifejezések (Jel 22,20) tanúsítják. A Jel 22,15-ben azt olvassuk, hogy a bűnösöket kizárják a mennyi Jeruzsálemből. Az Eucharisztia liturgiája előtt a vezeklőknek éppen így kellett elhagyniuk a keresztény közösséget. „*Ez a tény, valamint az áldás (Jel 22,21) a könyv végén világos utalás arra, hogy most fog kezdődni az eucharisztikus liturgia*” (Jakubinyi, Gy., *A Jelenések könyve eucharisztikus tana a II. Vatikáni zsinat fényében*, 51.). A Jel 22,11-12-ben egyértelmű párhuzam figyelhető meg a Didachével: „*aki igaz, járjon továbbra is az igazság útján, és aki szent, legyen továbbra is szent. Hamarosan eljövök!*”. „*Ha valaki szent, járuljon ide; ha nem az, térjen meg*” (Didaché 10,6.) A könyv végén a győztes Bárány így szól: „*igen, hamarosan eljövök. Amen!*” a közösség pedig vágyakozva és megrendültséggel válaszolja: „*Amen! Jöjj el Uram, Jézus!*” (Jel 22,20).

SENTEGIMÁDÁS HATÁSAI: Elsődleges hatása, hogy általa Jézusban maradunk és Jézus mibennünk és ez által **az Egyház Krisztus testévé épül:** Mindazok a hatások, amelyeket a szentáldozásnak tulajdonít az Egyház (a **megszentelő kegyelem növekedése**, egyesülés az Egyházzal, a **bocsánatos bűnök eltörlése, a halálos bűnöktől való megóvás, az örök élet záloga**.) ezen alapvető hatás következményei.

Kísértések ellen felvértez, gyarapítja az erőnyeket és a segítő kegyelmeket: Az Oltáriszentség képes eltörlőni a bocsánatos bűnök nyomát is, felvértezi a lelket a kísértésekkel szemben. Az Oltáriszentség növeli bennünk a kegyelmi

életet: gyarapítja bennünk az Isten barátságát, segítő kegyelmek özönével áraszt el minket, növeli bennünk az erények egész virágoskertjét. Előíze és záloga a mennyországnak. A Mise és a Szentáldozás az, ami által a megváltás kegyelmei belénk ömlenek. „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van.” Nem örök élete lesz, hanem van: ez az Istenfiúi élet már itt, a földön megkezdődik bennünk. (Bangha: Az oltár fényében, 92 - 94.)

Sokan a Szentáldozásban csak ájtatossági cselekedet látnak, aminek semmi különösebb köze az életük irányításához. Nem tekintik élő, a kísértés közt való helytállás pótolhatatlan eszközének. A mise után folytatják, ahol abbahagyták. Az Eucharisztia tanának nem ismeréséből folyik, hogy katolikusaink nagy része érthetetlen papi varázslatnak nézi a liturgiát, és tehernek, muszájnak. (Bangha: Az oltár fényében, 138 - 139.) Jobban élveznek minden másfajta imádságot (dicsőítés, litánia stb.), pedig a világ összes gyönyörű imája sem ér annyit, mint egyetlen Szentmise, sőt, az egyháznak minden imája és cselekedete a Szentmiséből nyeri erejét és érdemszerző lehetőségét. A bűnben élő ember tehát egy törött szárnyú Ikarus, aki nem él közösségben a természetfölötti világgal.

Szeretet: A Szentáldozás a Krisztus iránti szeretetet növeli: „A szeretet növekedése a rendetlen kívánságok csökkenését vonja maga után,” – mondja Szent Ágoston. Krisztus vére által valósággal vérrokonok leszünk.

Ugyanaz az Isten-emberi vér folyik az ereinkben: szinte szentségtörésszámba mehet, ha mégsem szeretjük és becsüljük meg egymást! Hogy ne gondoskodnánk egymásról? Ahol ez hiányzik, ott a hívek eucharisztikus élete is hamis vagy fogyatékos. (Bangha: Az oltár fényében, 160-161.) Eucharisziát ünnepelni annyit kell, hogy jelentsen, hogy mi magunk is Eucharisztivá váljunk, Isten jelenvaló szeretetének a jeleivé. (Emlékkönyv, Beer Miklós püspök 105 – 108.)

Feltámadás: „Aki esz az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és én feltámasztom őt az utolsó napon.” Aki Krisztus testével táplálkozik, az magában hordja a feltámadás csíráját és teste átalakulóban van Krisztus halhatatlan, feltámadt testéhez hasonlóvá.

Hogyan mondhatják a feltámadás tagadói, hogy elpusztul, és nem nyer többé új életet ez a test, amely az Úr testével és vérével táplálkozott? – kérdi Szent Iréneusz a gnosztikusokkal szemben. (Bangha: Az oltár fényénél, 46 – 49.)

Élő hit, erkölcsi ellenálló képesség, tisztaság: Az Oltáriszentség gyümölcsei az élő hit, a lángoló Krisztus-szeretet, az erkölcsi ellenálló képesség, a hősi tűrés és a tisztaság. (Bangha: Az oltár fényében, 152 - 155.)

A keresztény igazság tehát a házasságot a lelkek természetfölötti kapcsolatának tekinti, s ezzel átlekkesíti azt is, ami benne érzelmi elem. Az ÚR Jézus egyenesen szentségi méltóságra emelte. Ezeknek a kegyelmeknek legbensőségesebb forrása az Oltáriszentség. A szentségi kegyelmek hatása alatt uralkodni tudnak szenvedélyeiken, s elég erősek lesznek arra, hogy teljesen alárendeljék azokat a házasság Isten akarta kötelelességeinek.

Testi-lelki gyógyulás, büntetések elengedése, állhatatosság: A Szentmisében az Úr gyógyítja a betegséget, erőt ad a lelki élethez, a büntetésből is elenged. Az Oltáriszentség fenntartja a végső állhatatosságot, a megszentelő kegyelmet és a lélekszépséget. (Az oltáriszentség előtt 31-31.old) Sokaknak eszükbe sem jut komoly megbetegedés esetén azonnal az Oltáriszentséget kérni. (Bangha: Az oltár fényében, 150.)

Isteni jelenlétén keresztül, Jézus közvetlenül gyógyít a szent Eucharisztia által. A gyógyító szolgálat során csodák történnek imám hatására, a Szentmisén és a szentségimádás alatt, azonban több csodát láttam, mint a kézzelírt ima során. Szentáldozás előtt a következő imádságot mondjuk: „Uram nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem.” (Lk 7,7) Ez az ima egyértelműen mutatja, hogy a szent Eucharisztia gyógyító szentség. Áldoztatás előtt a pap így imádkozik: „Uram, Jézus Krisztus, szent tested és véred vétele jószágodból szolgáljon lelkem és testem gyógyulására.” A testi és lelki egészségét is előmozdítja. (Megérintett 53-54.) „A kora kereszténység napjaiban az eucharisziát a gyógyulás és a belső formálódás szentségének tekintették, rítusnak, amely teljessé teszi azt, aki megünnepeli. Például Szent Ágoston legismertebb könyvében, az „Isten városában”, valamint utolsó könyvében a „Revíziókban” tanúságot tesz olyan gyógyulásokról, ami saját templomában olyan embereknek tapasztalt, akik az eucharisziát magukhoz vették. (RD 11.) „Egy New York-i pap, amikor 1986-ban az irországi Cor City egyik előadótermében Szentmisét mutatott be, Jézus eucharisztikus gyógyító erejéről beszélt. Az 1000 főből álló gyülekezetnek elmondta, hogy Jézus teljesen és egészen jelen van az eucharisziában, és amikor magunkhoz vesszük Testét és Véré, bizalommal várhatjuk, hogy betegségeinkből meggyógyulunk. A pap hangsúlyozta, mennyire szükséges az, hogy a katolikusok teljes szívvel higgyenek Jézus jelenlétében, erejében és gyógyítási vágyában. Áldozás alatt a betegek és nyomorékok felugráltak székeikből és saját szememmel láttam egy anyát, aki sírt, mert kisbabája meggyógyult vakságából. Az újságok beszámoltak több idős asszonyról, akik kiléptek tolésszükből és még számos más betegség is gyógyulást nyert. Ez volt az első alkalom, hogy életemben ilyesmivel találkoztam. Az eucharisztia szentségének kézzelfogható gyógyító valósága mély hatást gyakorolt rám. (RD 21-22)

Mennyit mulasztunk az által, hogy nem veszünk részt a Szentmisén minden nap! Miért nem teszünk arra egy kis erőfeszítést, hogy fél órával előbb kezdjük a napot, hogy elfussunk a Szentmisére. Legalább kétszer vagy háromszor hetente meglehetnénk. Legkisebb kifogások. Vajon hogy sikerül megbirkózniuk egyéb fontos kötelezettségeikkel? Van időnk tanulni, dolgozni, szórakozni, pihenni, csak arra nincs időnk, hogy legalább vasárnap elmenjünk Szentmisére! (Tanúságtételek, Cathalina)

Igen komoly oknak kell lenni, ami minket a Szentáldozás akár mindennapi vételétől visszatart. Mert vagy hiszünk az Oltáriszentségben és azokban a csodák adományokban, amelyekben általa részesülünk, s akkor döresség és szinte kegyetlenség önmagunk iránt ezeket a kincseket fel nem használni, vagy nem hiszünk, és akkor voltaképpen nem is vagyunk többé katolikusok. (Bangha: Az oltár fényében, 170.)

Mondass saját szándékaidért, ismerőseidért és családjukért, az élőkért és holtakért is Szentmisét! (RD 172-173) Az Oltáriszentség hatását a szenteken kell lemérni, nem a kicsiny lelkeken. Nem lehet szemrehányást tenni a napfénynek, amiért a sivatagban nem érlel búzaföldeket, sem az esőnek, ha nem tudja megtermékenyíteni a kőrengeteget. **A mágnesnek sem lehet felróni, hogy nem vonzza a fatuskókat magához.** Nem az Oltáriszentségen múlik, ha fölkészületlen, méltatlan a lélek. (Eucharisztia, Székely László dr. 193-204. o.)

Szent Tamás szerint: „Ennek a szentségnek, amint Krisztus szenvedésének is: jóllehet, mindenkiért van felajánlva, „nincs hatása, csak azokban, akik Jézus szenvedésével egyesülnek hitük és szeretetük által... Jámbozságuk mértéke szerint többé vagy kevésbé válik javukra.” BUX 273/ Az arsi plébános panaszkodik, hogy az Eucharisztia közelében szinte úgy élnek a keresztények, mint, akik folyóvizet partján pusztulnak szomjan. Ne tévedjünk meg: természetfölötti s éppen azért egyúttal érzékfölkötő az a viszony, mely bennünket összefűz. S ez lehet mélyebb, bensőségesebb, átalakítóbb olyankor, amikor nem érzünk semmi különösét, mint amikor az érezhető áhítat meglehetősen élvezzük. Szentáldozás gyümölcsei mutatják meg, hogy minő szoros volt ez az egyesülés, mily tökéletes volt akaratumnak az isteni akarattal a szeretet tüzeiben való összeforradása. (Eucharisztia, Székely László dr. 193-204. o.??)

SENTÁLDÓZÁS MÓDJA: az áldozás latin neve: „communio”, egyesülés. XVI. Benedek pápa: „A Jelenések Könyvében a huszonnégy vén gesztusa, akik arcra borulnak a Bárány előtt, mintája és mércéje lehet annak, hogyan kell a földi Egyháznak közelítenie Isten Bárányához”. (Emlékkönyv, P. Kovács Ervin Gellért OPream 46. o.) A mai napig a katolikus Egyház a térdelve és nyelvre áldozást tekintette, és még ma is ezt tekinti a szentáldozás rendes, normatív alakjának.

XVI. Benedek pápa 2008. Úrnapján a pápai szentmisében gyakorolta ezt az ősi formát. (Emlékkönyv, P. Kovács Ervin Gellért OPream 47. o.) Néhány régi forrás arról tanúskodik, hogy engedélyezve volt a kézből a szájjal felvenni a Szent Kenyeret, de az ajakra áldozás volt a jellemző. Íme a legismertebb ilyen forrás: Jeruzsálemi Szent Cirill így tanít az első áldozásra: „Amikor Hozzá lépsz, ne kezded lóbálva és lazán tartott ujjakkal járulj oda, hanem balkezedet, mint valami trónszármolyt fedtesd a jobb kezéd alá, mint amelybe a királyt fogadod, a tenyered mélyedésébe vedd Krisztus testét, így felevél: Amen... Vedd magadhoz, vigyázzán, hogy semmi belőle

veszendőbe ne menjen, mert ha valamit elejtenél belőle, úgy tekintsd, mint a saját testednek valamelyik tagját vesztenéd el. Ugyebár, ha valaki arany forgácsot nyújtana neked, a legnagyobb figyelemmel és szorgalommal vigyáznál, hogy semmit se veszítsen belőle, s így károd ne származzék. Hát nem kell-e még sokkal inkább vigyáznunk, hogy egy morzsácska se hulljon le abból, ami minden aranynál és drágakőnél is becselebb? Fogyaszd el Krisztus vérért is, hogy megszentelődj! Még nedves ajkadat érintsd meg ujjaddal, és szenteld meg vele szemedet, homlokodat és többi érzékszervedet!” Szemem váljon Jézus szemévé, homlokom, gondolkodásom Jézus gondolkodásává, fülem Jézus fülévé. Egész lényemnek egyre inkább Jézus testévé, Jézussá kell válnia. Erre való az áldozás. (Bangha: Az oltár fényében, 45.) Az istengyalázás aktusa lenne, ha valaki mosatlan kézzel merészelné érinteni az arab nyelvű koránt. Ha látná gyengehitű áldozásainkat egy muszlim hívő, ezt mondaná: Ha ti a ti Isteneteket, Aki számotokra a Legszentebb, ilyen banális módon kezelitek, akkor nem hisztek benne. Egész egyszerűen nem tudom elhinni, hogy tényleg meg vagytok győződve arról, amit az imént állítottatok. (Corpus)

VI. Pál pápa a hagyományos forma mellett állt ki; de azokban az országokban, ahol a kézbe áldozás protestáns hatásra, a hivatalos engedélyt nélkülözve elterjedt, ott kényszerűségből engedélyezte. Azt írta elő, hogy akárhogy áldozik valaki, kézbe vagy nyelvre, az imádás jelét fejezze ki. Vagy térdhajtással, vagy mély meghajlással. (Emlékkönyv, Gellért Ottó 44. o.) Ő maga személy szerint ellenezte a kézbe áldoztatást. A kézbeáldoztatás jogilag még ma is kivételes engedélyhez kötött, amely egyes püspöki konferenciák püspökeinek adatott csak meg. II. János Pál pápa 1980-as párizsi látogatásakor a köztársasági elnök feleségének a televíziók kamerája előtt sem adta kezébe az Eucharisziát.

George Rutler atya megkérdezte Teréz anyától: „mit gondol mi a legnagyobb baj a világon napjainkban?” Gondolkodási szünet nélkül: „Bármerre járok az világban, az szomorít el leginkább, hogy látom az embereket, amit az Oltáriszentséget kezükbe fogadják.” Valamennyi nővér csak az ajkára fogadja az Oltáriszentséget az egész világon.

SENTÁLDÓZÁS GYAKORISÁGA: Páli Szent Vince is a Gonoszlélek sugalmazásának tartja a távolmaradást. „Hiszen éppen úgy kell a táplálék a léleknek, mint a testnek”. Szerinte a hit hiánya tartja távol az embereket az oltártól. „Nem azért kell áldoznunk, mert szentek vagyunk, hanem hogy szentekké legyünk.” (Eucharisztia)

Nem csak vasárnap járok misére, hanem hétköznap is, amikor tudok, próbálok elmenni, mert abszolút más misével kezdeni egy napot, és csak utána bemenni az egyetemre, mint anélkül. „Belövi a célt”, hogy merre is kell mennie az életnek. (Jánossy Kinga, Emlékkönyv 158. o.)

ELSŐ PÉNTEK ÉS SZOMBAT: az Első Péntek - Aki kilenc egymás utáni Első Pénteken szentgyónáshoz, szentáldozáshoz járul, az szentségek nélkül meg nem hal.

Beléptem a szegényes, falusi házba, egy majdnem kilencven éves idős néni feküdt az ágyon. Odasúgta nekem az orvos, a doktornő, hogy atya, három hét óta nincs semmi kommunikáció, teljesen fölösleges próbálkozni. Hát, mi úgy tanultuk a szemináriumban, hogy ennek ellenére a beteg fölé hajolunk, s én is ezt tettem, s azt mondtam: „Dicsértessék a Jézus Krisztus! László atya vagyok. elhoztam az Úrjzst. akar-e gyónni, áldozni?” És abban a pillanatban ez az idős asszony, aki három hét óta senkivel nem kommunikált, egy szót sem tudott váltani, teljes kómában volt addig, kinyitotta a szemét és nagy határozottsággal azt mondta az ottani tájszólás szerint a „pálócos” tájszólás szerint, azt mondja: „Hát má honne akárnké!” Időm sem volt meglepődni. De a hozzátartozók és az orvos meglepődtek, és odaszaladtak, és „jaj, Mama! Magához tért!”. Meggyóntattam, megáldoztattam, és ott a szemem láttára szép csendesen meghalt. Olyan békeesség borult arra a kis szobára, hogy azt szavakkal szinte ki se tudom fejteni. Én pedig szintén csodálkoztam, és odajött az idős néninek a lánya, és azt mondja, hogy „Atya, kérem, édesanyám Első Péntekes volt.” (Emlékkönyv, Varga László 75 – 76.)

ÁLDÓZÁSI ELŐTT ÉS ÁLDÓZÁS UTÁN: Aranyházú Szent János sosem beszél az Eucharisztikus közösségről anélkül, hogy ne használná a „rettenetes” (frikto) jelzőt. „Isten kegyelmének külön segítsége nélkül egy emberi lélek sem lenne képes ennek a szentségnek a tűzét elviselni úgy, hogy meg ne semmisülne.” Ezért áldozás előtt még a pap is csendes imával készül erre a nagy Szentségre: „Uram, Jézus Krisztus, szent tested és véred vétele ne váljék ítéletemre és kárhozzatomra, hanem jószágodból szolgáljon lelkem és testem oltalmára és gyógyulására” Az áldozásról visszatérő keresztény ember lángnyelveket okádó oroslánhoz hasonlít: a gonoszlélek nem bírja elviselni a tekintetét. (Raniero Cantalamessa 45 – 46.)

Van, aki kis oltárt készít, van, aki gyertyát és szentképet tesz ki, van, aki a legszebb hímmzett zsebkendőjét készíti ki. előfordul, hogy a megszokottnál akár órákkal is korábban érkezem, de ezek e kis kellékek már akkor is ki vannak készítve, ami azt jelzi, bizony ők egész nap készülnek. Miután elmegyek tőlük, még csendben imádkozva szeretnének együtt lenni az Úr Jézussal. (Emlékkönyv, Újfalu Miklós 52.) Évekig jártam egy beteghez, aki soha egyetlen értelmes mondatot vagy szót nem tudott mondani, mintha állandó demens állapotban lett volna, viszont, amikor felmutattam neki az Oltáriszentséget: Íme az Isten Báránya! – tökéletes tudatossággal válaszolta mindig: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mond és meggyógyul az én lelkem” (F. L.)

„Egy hölgy így imádkozott: „Uram nincs pénzem kifizetni a lakbért, kocsí részletet, kérlek segíts, hogy ne igyon a férjem, fiamat segítsd meg aki vizsgázik.” Jézus szomorú hangon azt mondta: „Figyelted az imáját? Egyetlen egyszer sem mondta, hogy szeret. Egyetlen egyszer sem adott hálát azért az ajándékért, hogy lehoztam neki az én istenséget az ő személyes emberségébe. Szeretéből haltam, meg és feltámadtam. (Tan., 41. o.) De ti észre sem veszitek, hogy mennyire szükségem van a szeretetetekre. A léleknek ebben a magasztos órájában - a szeretet koldusa vagyok.” (Tanúságtételek, Cathalina)

Áldozásra ajánlható a Fatimai gyerekeknek, angyal által tanított ima: Istenem, hiszek Tebenned! Imádlak Téged, remélek Tebenned, és szeretlek Téged! Bocsánatot kérek mindazon bűnösök bűneiért, akik nem hisznek Tebenned, nem imádnak Téged, nem remélnek Benned, és nem szeretnek Téged. Ámen. (Emlékkönyv, Fr. Fülep Dániel Ágoston 100.) Mondjátok el Jézusnak, hogy szeretitek Őt, mert egyedül ez az, ami Őt megvigasztalja az árulásokért: „Jézus, Te vagy szerelmünk, Jézus Te vagy egyetlen barátunk.” (Szűz Mária üzenete Gobbi Atván keresztül 1987.)

Példa: Néri Szent Fülöp észrevette, hogy egy áldozó férfi anélkül, hogy csak pár percig is hálát adott volna, az áldozás után azonnal elhagyta a templomot. Két ministráns gyereket két égő gyertyával utána küldött. Visszatért a templomba és megkérdezte a szentet, hogy miért küldte utána a két fiút égő gyertyákkal. „Fiam, - felelte a szent-, ha beteghez viszik a szent útravalót, tiszteletből gyertyát visznek előtte. Te a templomból elrohantál, jóllehet az Úr teste még szívedben volt, ezért illő volt, hogy előtted két égő gyertyát vigyenek a ministránsok”.

„El tudjuk-e képzelni, mit érzett Mária, amikor Péter, János, Jakab és a többi apostol szájából hallotta az Utolsó Vacsora szavait: „Ez az én testem, mely értetek adatik” (Lk22,19)? Az áldozatul adott és a szentségi jelekben megjelenő test ugyanaz, mint amelyet ő fogant méhében. Az Eucharisztia vétele Mária számára azt jelentette, hogy újra magába fogadja azt a szívet, mely együtt dobogott az övével, és újra átélte, amit a Kereszt alatt tapasztalt.” (II. János Pál Pápa: Az egyház az Eucharisziából él kezdetű enciklikája, 57.old.) Valamennyi karrier karrierje minden ambíció csúcsteljesítménye az, ha átistenülünk az Eucharisztia vételével:

Aki áldozik, az úgy belevész a jó Istenbe, mint a vízcsőpp az óceánba: nem tudjuk többé kiválasztani. Az ítélet napján látni fogjuk Krisztus Urunk testét átragyogni azoknak a megdicsőülteknek testén, akik méltóképpen vették Őt magukhoz. Olyan lesz, mint az arany a rézben. Amikor szentáldozásról jövünk, és valaki azt kérdezné: Mit viszel haza magaddal? Ráfelelhetnénk: Az eget viszem. Állítsatok szembe a világ összes jó cselekedeteit egyetlen jól végzett szentáldozással, olyan lesz, mint porszem a hegy mellett. Imádkozzatok, amikor a jó Isten a szívetekben van: a jó Isten semmit sem tud megtagadni, ha följajnljátok neki Fiát és halálának megszenvetésének érdemeit. (Szentáldozás Ars-i Szent, Szent Gellért kiadó nyomda 24.-25.-old) Minden Szentmise, minden szentáldozás Isten akaratára, az

életszentségre irányul. Görög testvéreink ezt mondják, amikor áldoznak: „szentség a szenteknek”. Megjelenik a legszentebb, és minden vágya, hogy mi is olyan szentek legyünk, mint ő. Az életszentség nem egy erkölcsi futóbajnokság, ahol a győzteseknek tapsolunk, a többieket meg sajnáljuk. Én bűnös ember vagyok, és sosem leszek szent. Fölmentjük magunkat. Mindenki „ugyanakkora” Szentlelket kapott, mint Szent Péter. Egy dekával sem kaptunk kevesebb Szentlelket. Ez a szeretetválasz nem erőmutatvány, hanem önátadás. Nem nagy dolgokra kell gondolnunk – ahogyan ezt kis Szent Teréz mondja –, hanem kis dolgokat kell nagy szeretettel megtennünk. (Emlékkönyv, Varga László 64.) Amikor a Jemeni hatóságok nővéreket kértek Teréz Anyától, kikötötte: „Fontos, hogy legyen velük pap. Nem tudunk dolgozni anélkül, hogy ne kapnánk meg minden reggel a szentáldozást. Ami annyit jelentene, mint Krisztus nélkül élni.” Biztosították számára. „A kereszténység hatszáz éves távolléte után-ahol eddig egyetlen pap, mise, szentségkiszolgálás sem volt-újra misét fognak mondani a nővéreknek!” Teréz anya számára az Eucharisztia a földi élet legnagyobb boldogsága. „A szinódus alatt megkértem a Szentatyát, adjon nekünk szent papokat! És mi, a nővérek és családaink szentek leszünk. Mert papok nélkül nem birtokoljuk Jézust, sem a feloldozást, sem a szentáldozást.” Számára az Eucharisziát nyújtó papok nélkül elképzelhetetlen az életszentség útján járni. (Szentáldozás Tengernek Csillaga 19.-21.-old.) „Az elmúlt években nem voltam gyónni és szentáldozáshoz sem járultam. A szívem mindig valahogy üres volt. Próbáltam betölteni a világ érzéseivel. Végül pedig az Ön lelkigyakorlatán tapasztaltam meg, hogy az Eucharisziában jelenlévő Jézus az, aki szeretetével be tudja tölteni a lelket. Áldozáskor úgy éreztem, ezt mondja nekem Jézus: 'Te vagy az én lányom, benned gyönyörködöm! Mindig veled leszek!' Azóta minden héten gyónok, illetve akkor, ha halálos bűnt követek el és csak utána megyek áldozni.” (Megérintett 41-42. oldal) Nemrég egy kicsi lány kérdezte tőlem: „Hogy van az, hogy amikor a Szentmisében az emberek megkapják az Úr Jézust, utána olyan gyorsan kimennek a templomból? Nem akarnak még beszélgetni Vele?” Jusson eszünkbe az Úr Jézus figyelmeztetése: „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek...” (Az oltárszentség előtt 34.old.)

COMMUNIO A TESTVÉREKKEL: Communio=szentháromságos stílusú közösség. Az Úrral való egység a többi hívővel való egységet is megvalósítja. Szent Ciprián: amint a sok búzaszemből, ha összegyűjtik, megőrlik és tésztává gyúrák, egy kenyér lesz, úgy kell Krisztusban az égi kenyérben egy testet tudnunk. (Bangha, Eucharisztia) Ágoston kifejezése szerint az Eucharisztia „vinculum caritatis” – a szeretet köteléke (Tract. in Joann. 26,13) legyen hívő és hívő között. A gyakori szentáldozás – ha ez nem csak divat! – mélyreható változásokat hozott létre a különböző társadalmi rétegződések kiegyenlítésében. Nem szorítkozik csak a földre, a szeretet köteléke marad közöttünk, s azok között a testvéreink között is, akik már átlépték az örökkévalóság küszöbét. (Eucharisztia, Dombi Márk dr. 152-163. o.) Ha mindenki részesedett az áldozásban/communio-ban, és az így létrehozott jelben láthatjuk az egyházban a Szentháromság jelét, képét, azaz a sokakat, akik egyé lettek. (Driscoll 127. o.) Ezért a cél az, hogy megtérő szívvel mindenki áldozzon! Együtt áldozni ez a legnagyobb egység az emberek között itt a földön! Emlékszem, hogy nyári ifjúsági táboraink csúcspontja volt, amikor mindenki meggyónt és együtt áldozott. Nagyon mély egységet éltünk meg. Az emberek, mintha kicserélődtek volna, jobban tudtunk szeretni és tisztábban örülni. (F. L.) Amikor áldozunk Jézusnak Máriától született, értünk meghalt szentséges testére mondunk áment, de áment mondunk, igent misztikus testére, az Egyházra is, konkrétan azokra a testvérekre, akik az életben vagy az oltárnál körülvesznek minket. Nem választhatjuk szét a két teste, nem fogadhatjuk el az egyiket a másik nélkül. talán nem esik nehezünkre kimondani ámenünket a testvérek többségére. De mindig lehet köztük valaki, aki miatt szenvedünk, valaki, aki ellenkezik velünk, kritizál, megrágalmaz minket. Mondjuk nyíltan Neki: Jézus, elfogadlak ma Téged azzal a bizonyos valakivel (itt mondjuk ki az illető nevét), szívembe fogadom őt Vele együtt, boldog vagyok, ha magaddal hozod. (Raniero Cantalamessa 48 – 49.)

COMMUNIO A SZEGÉNYEKEL ÉS AZ ELLENSZENVESEKKEL: Nem fogadja be teljesen Krisztust az, aki nem áll készen arra, hogy Vele együtt befogadjon a szegényeket, akikkel Ő azonosult. A nagy filozófus, a hívő Blaise Pascal, végső betegségében, amikor már minden visszajött belőle, amit lenyelt, és vonakodtak kiszolgáltatni neki a Szent útravalót (az Eucharisziát), azt kérte, hogy „mivel nem tud a Fővel egyesülni”, egy szegény ember lehessen az ágya mellett, hogy legalább – mint mondta – a „tagokban egy lehessen Vele”. (Raniero Cantalamessa 92.) Aranyház Szent János: „Tisztelni szeretnéd Krisztus testét? Ne engedd, hogy megvessék tagjait, vagyis a szegényeket. Itt a templomban ne ékesítsd őt selyemmel, míg odakint elhanyagolod őt. Milyen előnye van abból Krisztusnak, ha az áldozati oltár aranytól roskadozik, és közben éhen hal egy szegény emberben? Előbb lakasd jól az éhezőt, és csak utána díszítsd fel az oltárt azzal, ami marad. (Raniero Cantalamessa 93.) A jótékonykodásban pontosan tudjuk, mikor, mit, mennyi ideig fogunk gyakorolni, mennyi időt adunk a betegnek. A szeretet kiszolgáltatja magát. Ha egy sérültet, hajléktalant közel engedünk magunkhoz, ő a pusztá létével el tud vinni bennünket a szeretetünk határaihoz, hogy mennyire képmutatók vagyunk. Leleplez, anélkül, hogy akarná, mert a tehetetlensége és mássága feszültté, ingerültté tesz bennünket. /VL 69-75/ Mi válogatnánk mint a zsidók, hogy kik a felebarátaink és kik nem, pusztá szimpátia alapján. A mindenkit beölelő communio-ban most ez a határ eltűnik: **mindaz, akinek szüksége van rám, s akin segíteni tudok, a felebarátom.** A legkisebbekben magával Jézussal és Jézusban Istennel találkozunk. (XVI. Benedek pápa: Az Isteni szeretet kezdetű enciklikája, Apostoli Szentszék könyvkiadója, 2006, (19-20.old.) A felebaráti szeretet, a Jézus által meghirdetett értelemben, abban áll, hogy azokat az embertársaimat is, akiket első látásra nem szívlelhetek, Isten kedvéért szeretem. Ez csak az Istennel való bensőséges találkozás által lehetséges, amiből akaratközösség születik és behatol az érzelmeinkbe. Ekkor tanulom meg, hogy azt a másikat ne csak a szememmel és érzelmeimmel nézzem, hanem Jézus Krisztus szempontjából lássam. A másinak ezért többet tudok adni, mint a külsőleg szükséges dolgok: a szeretet pillantását, amire annyira szüksége van. Ha az életemből teljesen hiányzik az Istennel való érintkezés, akkor a másiban mindig csak a másikat látom, és nem ismerhetem föl benne az isteni képmást. Ha pedig teljesen kihagyom az életemből a felebaráthoz való odafordulást és csak „jámor” akarok lenni, akkor elsorvad az Istennel való kapcsolatom is. Ez a kapcsolat ekkor csak „korrekt”, de szeretet nélküli. Csak akkor lesznek érzékeny Isten íránt is, ha él bennem a készség, hogy közeledjek a felebaráthoz és kifejezzem iránta a szeretetemet. Csak a felebarátnak nyújtott szolgálat nyitja meg a szememet annak meglátására, hogy mit tesz Isten értem, s hogy mennyire szeret. A szentek a felebarát iránti szeretet képességét mindig az eucharisztikus Úrral való találkozásból merítették. Ez a találkozás a maga realizmusát és mélységét felebarátnak tett szolgálatból nyerte. Isten-és felebaráti szeretet egymástól elválaszthatatlan: csak egy parancs a kettő. A szeretet „isteni” mert Istentől jön és Istennel egyesít minket, ebben az egyesítő folyamatban olyan közösséggé, „mi”-vé alakít, mely legyőzi elkülönüléseinket és egyé tesz, hogy a végén Isten legyen mindenben. (XVI. Benedek Pápa: Az Isteni szeretet enciklikája 23-24.old.) Pál az olyan keresztény közösséget, amelyben pártoskodás és a szegények iránti érzéketlenség fordul elő „méltatlannak” ítéli az Úr vacsorájából való részesedésre. (II. János Pál pápa: Az egyház az eucharisziából él kezdetű enciklikája, 24-25.old.)

COMMUNIO AZ EGYHÁZZAL: Az eucharisztia bemutatása belülről fakadó egységet jelent a Katolikus egyházzal. Ez az egység a pápa és a püspök köré rendeződik. E nélkül nem érvényes a Szentmise. /BUX 129/

- **IDŐBENI KATOLICITÁS (COMMUNIO):** Az Euchariszián mindazokkal közösségbe kerülünk, akik előttünk éltek az Egyházban. A megdicsőült Egyház (szentek) a tisztuló, szenvedő Egyház (tisztítótűzben szenvedők) és a földön vándorló Egyház egyetlen valóság, egyetlen nagy communio a szentháromságos egységben és minden egyes Euchariszián ez az egész Egyház van valamiképpen jelen és ünnepel. Meghalt egy értelmileg fogyatékos, ötvenéves cigány nő. Szóltam a templomatyának, hogy a Mariért szentmise lesz. Azt mondta: „Teljesen fölösleges, nem lesz itt senki, temesse el anélkül.” „Már hogyne lenne itt? Itt lesz az összes szent, jelen lesz a megdicsőült egyház is.” (V.L.)

A szír Didaskáliában (III.század) is megjelenik a koinonia tágabb értelmezése, amikor arra buzdít, hogy „mutassanak be felajánlást azokért, akik elaludtak”. (252) Az első Eucharisztikus ima a mártírokat nevezi meg: Felicitász, Ágota, Lúcia stb. Megnevezzük őket a feltámadás reményében, szembeállva a halál okozta elfeledéssel. (Radcliffe 178 – 180.) A most születettek éppen megérkeztek az alaptáborba. Mi a hegy lábánál igyekszünk felfelé. A halottakat imáink tolják felfelé, hozzákötve a csúcson lévő szentekhez, akik felhúzzák őket. Isten ajándéka, hogy segíteni tudjuk egymást az úton, és így a kegyelem forrása vagyunk egymás számára.

A *koinonia* (a latin *communio* megfelelője) nem más, mint részesedés általi közösség. „a kenyér, amelyet megtörünk, nemde Krisztus testében való részesedés?”. Krisztus kereszten feláldozott teste csak Krisztushoz tartozik, de megdicsőült teste már Krisztushoz és az Egyházhoz tartozik. Szent Pál az Egyház fejének nevezi Krisztust. A keresztségben a keresztények tagokként Krisztus testébe tagozódnak és a lakomában, ebben a testben eggyé válnak. Az őskeresztények ugyanazzal a Krisztus teste kifejezéssel jelölték a Szűz Máriától született testét, az eucharisztikus Testet és az Egyház testét. Ez a tény segít abban, hogy tudatosabbá váljék a Krisztus és az Egyház közötti elválaszthatatlanság. (XVI. Benedek pápa: A szeretet szentsége, Szent István társulat 2007., 19.old.)

- **TÉRBELI KATOLICITÁS (COMMUNIO)** A világi gyülekezet összegyülekezése annál jelentősebb, minél nagyobb a jelenlévők száma. Isten népének az összegyülekezése viszont ettől független: „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). A katolikusok a Szentmisében megnevezik a pápát és a helyi püspököt, annak jeléül, hogy közösségünk nemcsak egy kis csoport, amely vasárnap reggel összejön a templomban, közösségünk az egész egyház, szerte a világon. (Radcliffe 178 – 180.)

„Ti azt az Eucharisziát tartátok érvényesnek, amelyet a püspök vagy megbízottja mutat be” (Antiochiai Szent Ignác, Szmirn 8,1). Szent Ciprián (+258): „Az Egyház, püspökével, azaz pásztordával összekapcsolt nyát” (vö. Ep 69,8). „A püspök az Egyházban van, az Egyház a püspökben, és ha valaki nincs a püspökkel, az nincs az Egyházban” („et si quis cum episcopo non sint, in Ecclesia non esse” (Ep 69,8; PL 4,406 A-B);

MIATYÁNK: A Miatyánk azt fejt ki, hogy a szeretet egy Atya. Krisztus áldozata megszerezte számunkra az örökbefogadást ebbe a szeretetbe. Mi vagyunk, akik mint emberi lények az egész kozmosz hangját szavakba öltjük, amely pontosan erre a papi szolgálatunkra várakozik „sóvárgással eltelve” /Róm 8,19/. Most a szeretet imáját mondjuk el, Istennel való rokonságunk imáját. Elmondásával részesévé válunk Jézus és Atyja belsőleges kapcsolatának. Ezért volt az, hogy a katekumenek ezt tanulták meg a keresztség és az elsőáldozás előtt. Ez jelezte, hogy ehhez az új családhoz tartoznak, Krisztus rokonságába. (Radcliffe 202 – 203.) Az áldozásra készülve elmondjuk a Miatyánkot, amellyel kifejezzük, hogy legmélyebb identitásunkat nem családunk vagy nemzetiségünk határozza meg. Krisztusban vagyunk rokonok, Isten családja. (Radcliffe 204.)

János Evangéliumában miután a sírnál megjelenik Magdolnának, legközelebb a bezárt felső teremben találkoznak a tanítványok a Feltámadottal: „Békesség veletek!” A következő jelenet a tóparton zajlik, ahol Jézus meghívja őket, hogy reggelizzenek vele. Nehezen ismerik fel. A János-evangélium utolsó fejezeteinek dinamikája mennyire hasonlít a Szentmise befejezéséhez: felismerés (Magdolna, Tamás), kiengesztelődés (Péter, szeretsz te engem), áldozás. Hinni annyi, mint szeretni szemmel látni. Miért nem jelent meg Jézus Pilátusnak? Mert ha nincs szerető szemünk, akkor nem láthatjuk a feltámadt Urat. Ha szigorúan kritikus és cinikus szemmel vizsgáljuk az embereket, akkor vakok maradunk, és akkor az Eucharisziából csak annyit fogunk látni, hogy néhány fura alak sorban áll egy darabka kenyérért. (Radcliffe 195.)

„Fölmeleg Atyámhoz és a ti Atyátokhoz.” –mondja a Feltámadt Jézus. A feltámadás híre több, mint egyszerű bejelentés: új közösség születése ez. Mi Krisztus testvérei vagyunk, Isten rokonai. Jézus mindent magára vett, ami elválasztott minket Atyjától, hibáinkat, elhagyatottságunkat, még Isten távollétének érkezését is. Mivel mindent megosztott velünk, ami a miénk, mi is mindenben részesülhetünk, ami az övé, még abban is, hogy az Atya gyermekei vagyunk. Egy fiatal diáklány meglátogatott egy jezsuitát, nagy lelkesedéssel, hogy felfedezte a buddhizmust, és szeretne áttérni. A jezsuita azt felelte: „Mit gondoltál egy olyan vallásról, amelyik azt állítja, hogy Isten mindenben az lett, amik mi vagyunk, és így mi is mindenben azok lehetünk, mint az Isten?” A lány ezt gyönyörű szép gondolatnak találta. „Melyik ez a csodálatos vallás?” „A kereszténység!”

BÉKE-RÍTUS: A béke rítusa. – Régen ez visszafogott, stilizált ölelés volt. „Amikor beesteledett, még a hét első napján, megjelent Jézus a tanítványoknak, ott, ahol együtt voltak, bár a zsidóktól való félelmükben bezárták az ajtót. Belépett, megállt középen, és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” E szavakkal megmutatta nekik kezét és oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat” (Jn 20,19-24). (Radcliffe 208.) Aranyshájú Szent János: „Ha haragszol ellenségedre, mondj ellene dühödnék, az ellenségeskedést pedig fejezd be, hogy üdvösséget és bocsánatot lelj az oltárnál! (...) Krisztus életét áldozta érted, te pedig felebarátod elleni gyűlöletben élsz? Hogy tudsz így a béke szent asztalához közeledni? Az Úr nem vonakodott, hogy érted szenvedjen, és te még dühödnék sem vagy képes ellenállni?” (Tanner 84.) A középkorban a békecsók a megbocsátás ünnepélyes pillanata volt, amelyben a társadalmi ellentétek feloldódtak. A közösségben helyreállt a szeretet, mielőtt a szentáldozáshoz járultak.

Az észak-olasz városokat ellentétek feszítették szét, néha már-már polgárháborúig fokozódva. A prédikációk csúcspontja az ellenségek közötti békecsók váltása volt. (Radcliffe209.) Amikor a béke jelét adjuk egymásnak, akkor nem annyira békét teremtünk egymásnak, mint inkább elfogadjuk Krisztus békéjének ajándékát. Elismerjük, hogy nem azért vagyunk itt a templomban, mert jóban vagyunk egymással, élvezzük a baráti légkört, vagy azonos teológiai nézeteket vallunk, hanem azért, mert egyek vagyunk Krisztus békéjében. Miért menjünk templomba? Hogy békecsókot váltsunk az idegenekkel. Nem az számít, hogy érezzük velük az egységet; hanem az, hogy békét kapjunk. A tanítványok bezárkóztak a felső szobába „a zsidóktól való félelem miatt”. Jézus át tud hatolni a falakon és az ajtókon. Ő az, akiben minden korlát megszűnik. Az elidegenedéshez ragaszkodni halálos. (Radcliffe 211 – 213.) A tanítványok „féltek a zsidóktól”. Ám ők maguk is zsidók voltak. Ha másokban nem szeretünk valamit, vagy félünk tőlük, vagy nem tudunk nekik megbocsátani, akkor gyakran saját lényünk valamely tulajdonsága bukkan elő, amellyel nem merünk szembenézni. Könnyebb másvalakiben gyűlölni saját jellememnek azokat az elemeit. (Radcliffe 220 – 221.) Érintésünk kifejezheti, vagy éppen elrejtetheti valódi célunkat, mint Júdás csókja, mikor elárulta Jézust. Arcunkat álarccá tehetjük. A békecsók a győzelem jele mindennel szemben, ami az emberi közösséget fenyegeti. Békecsókunk, minden szegye.lylőségünkkel együtt annak a hitünknek megvallása, hogy Krisztus feltámadt a halálból, és azért a háborúnak be kell fejeződnie. 1914 híres karácsonyi fegyverszünetére német és angol katonák megtagadták a harcot. Hogy együtt énekeljenek, ajándékokat cseréljenek, átöleljék egymást, és szeretteik képeit mutogassák egymásnak. Az őrmester ezt írta naplójába: „Gyönyörű éjszaka volt. Keményen fagyott, és amikor reggel felébredtünk, a földet fehér lepel borította. Igaz karácsony volt, a béke és jóakarát szelleme érintett meg minket. Új fényben láttuk a kereszténység jelentőségét, mert csodálatos volt, hogy egy majdnem 2000 évvel ezelőtt megtörtént esemény ennyire meg tudta változtatni az ellenséges katonák viselkedését.”

Krisztus békéjét hordozni többet jelent, mint hogy nem táplálnak haragot senkivel szemben. Nem jelenti azt, hogy nincsenek ellenségeink. Jézus figyelmeztet minket, hogy gyűlölni fognak, mert Krisztus békéje felforgató és nyugtalanító. Annnyit jelent, hogy lényünk mélyében üdulunk meg. Jézus rálelt a tanítványokra, és azt mondta: „Vegyétek a Szentlelket. Ha valakinek megbocsátjátok bűneit, meg lesz bocsátva.” Ez Ádám teremtsére emlékeztet. Mi az új teremtés gyermekei vagyunk. A feltámadt Krisztusban össze vagyunk kötve egymással, egymástól kapjuk identitásunkat. (Radcliffe 215 – 216.) A keresztények közössége nem baráti társaság. A barátainkat magunk választjuk ki, a testvéreinket nem. A szentáldozásban Jézus azokkal az emberekkel köt össze, akik ellenszenvet éreznek egymás iránt, egymásnak csalódást okoztak, akik ellen előítélettel vannak. A békesség – „shalom” – többet jelent, mint fegyverszünet. Üdvösség. Salom az élet bősége. A békeköszöntéskor nem rokonszenvről van szó, nem arról van szó, hogy aki szimpatikus, annak odanyújtom a kezem. Kurt Gartner Aquinói Tamásra támaszkodva a békeköszöntést a nyolcadik szentségnek nevezi, mivel benne a Feltámadott békét hoz és kapcsolatokat gyógyít. Dönthetünk a kiengesztelődés mellett. Emellett döntök, annak ellenére, hogy mások az érzelmeim. (Tanner 84.) Az Úr teste nem közönséges kenyér, azokat várja, akik kiengesztelődnek az Atyával. Ugye mi sem tudunk egy közös étkezéshez leülni családtagjainkkal és barátainkkal, amíg ki nem békültünk velük.

KENYÉRTÖRÉS: Annyi része törték, ahány hívő jelen volt. Mindaddig az Isten báránya imát imádkozták, amíg a kenyér megtörése tartott. Jézus megtöretését fejezi ki (összeverték, bár tudjuk, hogy lábszárcsontját nem törték össze, mint a kereszten feszítetteknek volt szokás, mert az áldozati bárányban sem volt szabad csontot törni). Az áldoztatás ideje alatt végig térdelve maradunk, az imádás jeleként. Akkor ülünk vissza a helyünkre, amikor a szentség visszakerül a tabernákulumba. /BUX 142/Az áldozás után a pap a könyörgésben hálát ad, ezzel utánozza Krisztust, aki a tanítványokkal elköltött vacsora után "himnusz énekelt". /BUX 143/

ÁLDÁS ÉS KÜLDÉS: (105) Ugyanakkor nem a bensőséges együttlét a Szentmise célja. A küldetés az. *(Lángoló szívvel 81.old.)* Ha valóban találkozunk a Föltámadottal, amikor testével és vérével táplálkozunk, képtelen vagyunk csak magunknak megtartani a tapasztalt örömet. *(II. János Pál pápa: Maradj velünk, Urunk kezdetű apostoli levele, 20. old.)* Nem veszélytelen visszatérni Jeruzsálembe, hiszen a tanítványok tudják, hogy azok az emberek, akik Jézus megöltés, őket is megölhetik. „Ite, missa est.” „Menjetek, küldetésetek van.” Ha elhagyjuk a templomot, Jézus rajtunk keresztül az emberekkel „kint” akar kapcsolatba kerülni. **Mi vagyunk az egyetlen Biblia, Amelyet a nyilvánosság még olvas.** Az a hivatásunk, hogy áldás legyünk mindenki számára. Itt állunk az olajfák hegyén, az Úr körül, aki- mielőtt felmenne a mennybe- megígéri nekünk: "Én veletek vagyok minden nap, a világ végéig" (Mt 28, 20). Ugyanígy ér véget a Szentmise: a pap búcsúzásával: "Az Úr legyen veletek" és a hívek megáldásával. /BUX 150/ A latin „áldani” („bene-dicere”) szó jelentése: „jónak nevezni”, „igent mondani rá”. „Ite, missa est!” „Menjetek, elbocsátás van!” Mondjatok áldást ti is mindenre, „mert arra kaptatok meghívást, hogy az áldás legyen örökségetek!” (1Pt 3,9) (Tanner 100) Vedd figyelembe az áldás hiánya által okozott sebeket társadalmunkban! Gondolj az elhagyottakra, a kivetettekre, az otthontalanokra, azokra, akik ide-oda futkosnak elfogadást keresve, áldásra várva, de ehelyett szitkokat kapnak! (RD 163) Hivatásunk, hogy ezt az áldást másokhoz elvigyük. Vannak ma olyan emberek, akik már halottak lennének, de mert volt valaki, aki tudta hogyan imádkozzon eredményesen és hogyan áldja meg őket és még mindig élnek. Sokan gyógyultak ki alkoholizmusból, drogfüggőségből, elmebetegségből és nagyobb fizikai megbetegedésből, mert a keresztények imádkoztak értük. (RD 164)

A Jelenések könyve tulajdonképpen egy mise, leszámítva az első hét füzetet. Azzal fejeződik be: „Marana Tha”. Ezzel a felkiáltással zárult a régi mise! Csak Rómában lett „Ite missa est”, ahogy a szenátorok befejezték gyűlésüket. A római hívő ezzel jelezte, hogy ami itt most történt a misében, az egyetemes, mindenre tartozik, ám az „ite missa est” után, amikor a szenátorok beszélgette kiscsoportban, az már nem egyetemes ügy. Az „ite missa est”-ig végbement a döntés. A Szentmise az „Íme, újjá alkotok mindent” megkezdése. Ha a föltámadott Jézusnak nem akadály a zárt ajtó, akkor a kenyérnek meg a bornak a zárt anyaga sem akadály annak, hogy ő ott legyen. A Szentlélek legnagyobb kiáradása a mise. A keresztények legfontosabb összejövetelét egy olyan szó jelöli, amely szétszóródást, elbocsátást jelent. Azért széledünk szét, hogy az emberek között tanúságot tegyünk arról, amit a templomban együtt éltünk át. A Szentmise nem elszigetelt esemény, kiszakítva mindennapi életünkéből. *(Robert Coffy: Az eukarisztia misztériuma, Nyolc Boldogság katolikus közösség, 1998., 28.old.)*

